A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített első tanács)

2024. szeptember 18.*

„Verseny – Erőfölénnyel való visszaélés – Az UMTS baseband-chipek piaca – Az EUMSZ 102. cikk és az EGT-Megállapodás 54. cikkének megsértését megállapító határozat – Felfaló árazás – Az aktus kibocsátójának hatásköre – Védelemhez való jog – Az érintett piac meghatározása – Erőfölény – Visszaélés – Az árak rekonstruálása – A referenciaköltségek meghatározása – Ár-költség elemzés – A konkrét hatások fennállásának bizonyítására vonatkozó követelmény hiánya – Valamely versenytárs kiszorítására irányuló szándék – Objektív igazolás – A bírság összegének kiszámítása – A 2006. évi bírságkiszabási iránymutatás – Az eladások értéke – Kiegészítő összeg – Korlátlan felülvizsgálati jogkör”

A T-671/19. sz. ügyben,

a **Qualcomm, Inc**. (székhelye: San Diego, Kalifornia [Egyesült Államok], képviselik: M. Davilla, M. Pinto de Lemos Fermiano Rato, M. English és A. Kontosakou ügyvédek)

felperes

az **Európai Bizottság** (képviselik: H. van Vliet, G. Conte, M. Farley és C. Urraca Caviedes, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Nvidia Corp**. (képviselik: M. Dolmans ügyvéd, P. Stuart barrister-at-Law és W. Lin solicitor)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített első tanács),

tagjai: D. Spielmann elnök, V. Valančius, R. Mastroianni (előadó), I. Gâlea és Tóth T. bírák,

hivatalvezető: M. Zwozdziak-Carbonne tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2023. március 13–15-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

## Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikkre alapított keresetében a felperes, a Qualcomm Inc. az EUMSZ 102. cikk és az EGT-Megállapodás 54. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.39711 – Qualcomm [kiszorító árazás] ügy) 2019. július 18-án hozott C(2019) 5361 final bizottsági határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) megsemmisítését, illetve ennek hiányában az említett határozatban vele szemben kiszabott bírság törlését vagy összegének csökkentését kéri.

## A jogvita előzményei

### *Az ügy háttere*

2 A Qualcomm egy 1985-ben alapított amerikai társaság, amely a cellás és a vezeték nélküli technológiák területén tevékenykedik. Tevékenységét elsősorban a Qualcomm CDMA Technologieson (a továbbiakban: QCT) és a Qualcomm Technology Licensingen keresztül folytatja. A QCT többek között baseband-chipeket, egy adott típusú félvezetőt és kódosztásos többszörös hozzáférésen (CDMA), ortogonális frekvenciaosztásos többszörös hozzáférésen (OFDMA) alapuló rendszerszoftvert, valamint elsősorban hang- és adatátvitelhez használt más technológiákat fejleszt és szolgáltat. A Qualcomm csipjeit olyan vállalkozások számára értékesítik, és rendszerszoftverére vonatkozóan olyan vállalkozásoknak adnak felhasználási engedélyt, amelyek azokat mobiltelefonokhoz, táblagépekhez, hordozható számítógépekhez, adatmodulokhoz és egyéb elektronikus fogyasztási cikkekhez használják fel. A Qualcomm Technology Licensing kezeli a Qualcomm szellemi tulajdonára vonatkozó felhasználási engedélyekkel kapcsolatos programot, és elsősorban a mobilkészülékek szállítóinak ad felhasználási engedélyt.

3 Az olyan mobilkészülékek, mint a mobiltelefonok, táblagépek és más csatlakoztatott eszközök a mobiltávközlési cellás hálózatokon keresztüli mobil széles sávú internetkapcsolatot igényelnek.

4 A készülékben a mobilkapcsolatot biztosító alapvető összetevő az alapsávú processzor, amely a cellás szabványok által leírt kommunikációs protokolloknak megfelelően biztosítja a jelfeldolgozási funkciókat. Az alapsávú processzorok integrálhatók közvetlenül a mobilkészülékekbe, például okostelefonokba, vagy külső modulokba, amelyeket aztán integrálnak valamely készülékbe. Egy ilyen processzor félvezető anyagokból (például szilíciumból) készül, és egy „baseband-chipnek” nevezett csip tartalmazza.

5 Az alapsávú processzoron kívül bizonyos mobilkészülékekhez alkalmazásprocesszorra is szükség van, amely az operációs rendszer és az alkalmazások, így például az üzenetküldés, internetes böngészés, képkészítés és játékok futtatására szolgál. Ez az alkalmazásprocesszor biztosítható külön csipben található különálló termékként, vagy integrálható az alapsávú processzorral ugyanabban a csipben. Ily módon a baseband-chipek feloszthatók

– különálló baseband-chipekre (más néven vékony baseband-chipek vagy vékony modemek), amelyek nem tartalmaznak alkalmazásprocesszort;

– integrált baseband-chipekre, amelyek esetében a baseband-chipeket integrálták az alkalmazásprocesszorral.

6 Az alkalmazásprocesszor jelenlététől függetlenül az alapsávú processzort általában két további elemmel kombinálják a funkcionalitás kiteljesítése érdekében, tudniillik az RF adó-vevőnek is nevezett rádiófrekvenciás integrált áramkörrel és az energiagazdálkodást kezelő integrált áramkörrel. E három elem (alapsávú processzor, RF adó-vevő és energiagazdálkodást kezelő integrált áramkör) szükséges a mobilkapcsolathoz, és ezeket általában ugyanattól a beszállítótól vásárolják, akár együtt, akár külön-külön.

7 A baseband-chipeket általában eredetiberendezés-gyártók, így az Apple, a HTC Corporation, a Huawei Technologies Co. Ltd (a továbbiakban: Huawei), az LG Corp., a Nokia Corporation, a Samsung Group (a továbbiakban: Samsung) és a ZTE Corporation részére értékesítik, amelyek azokat beépítik a mobilkapcsolatot használó készülékekbe.

8 2009 és 2011 között a baseband-chipeket tartalmazó mobiltelefonok két nagy csoportba voltak sorolhatók. Egyrészt a mobiltelefonok (különböző típusúak, a csak alapvető funkciókat, például hangszolgáltatásokat nyújtó mobiltelefonoktól az okostelefonokig), másrészt a mobil szélessávú készülékek, azaz a konnektivitást biztosító, a mobiltelefonoktól eltérő eszközök, amelyek általában nem biztosítottak hangszolgáltatásokat (például táblagépek, cellás hozzáféréssel rendelkező, USB-kulcsokhoz hasonló adatkártyák, Mifin működő vezeték nélküli routerek vagy laptopok).

9 Számos mobil széles sávú készülék, így például az adatkártyák, elsősorban vékony modemeket használtak, mivel nem igényeltek feldolgozási funkciókat, hanem csak konnektivitást, és az ilyen készülékek piaca, különösen a „Universal Mobile Telecommunications System” (UMTS) technológián alapuló harmadik generációs (3G) kommunikációs szabványokkal kompatibilis készülékeké, lényegesen kisebb volt, mint a mobiltelefonoké.

10 A fenti 4. pontban említettek szerint a konnektivitás biztosításához a baseband-chipnek a kommunikációs szabványok egyikét kell használnia. Eredetileg az első generációs (1G) kommunikációs szabványok, azaz az analóg kommunikációs szabványok és az azokat felváltó második generációs (2G) kommunikációs szabványok, azaz a digitális kommunikációs szabványok csak hangkommunikációt biztosítottak. Ezt követően a 2G kommunikációs szabványokhoz kifejlesztett szabványt, tudniillik a „Global System for Mobile Communication” (GSM) szabványt a „General Packet Radio Services” (GPRS) és az „Enhanced Data rates for GSM Evolution” (EDGE) révén kibővítették annak érdekében, hogy nagyobb sebességet és csomag alapú adatátvitelt támogasson.

11 A 3G kommunikációs szabványok, amelyek az UMTS technológián, vagyis egy vezeték nélküli és mobil kommunikációs technológián alapultak, kezdetben (2000 körül) 0,348 megabit/másodpercig (Mbps) terjedő adatátviteli sebesség kezelését tették lehetővé, ami nem volt elegendő a tipikus széles sávú alkalmazások, például a teljes körű internetes böngészés és a videostreaming működtetéséhez. Későbbi fejlesztések megerősítették az említett kommunikációs szabványok adatátviteli képességét. A „High Speed Packet Access” (HSPA) technológia 14 Mbps-ig terjedő sebességű adatátvitel, ezt követően pedig az „Evolved High Speed Packet Access” (HSPA+) technológia 28 Mbps-ig, sőt 42 Mbps-ig terjedő sebességű adatátvitel kezelését tette lehetővé.

12 Az UMTS technológiát támogató csipek (a továbbiakban: UMTS-csipek) tipikusan a kiterjesztett GSM/EDGE szabványt is támogatták, amely kezdetben a beszédalapú telefonálásra volt optimalizálva. Ennek oka az volt, hogy ez a kiterjesztett szabvány továbbra is nélkülözhetetlen volt a mobiltelefonok számára, mivel a legtöbb mobilhálózat-üzemeltető számára a GSM még

fontos szerepet játszott a lefedettséget és a kapacitást illetően. Ez a kiterjesztett szabvány ugyanis a mobil széles sávú készülékek számára is hasznos lehet, noha nem biztosít széles sávú konnektivitást. A GSM ugyanis az alapvető konnektivitás támogatásának köszönhetően lehetővé tette a szolgáltatás folytonosságának biztosítását az UMTS technológiát használó hálózat lefedettségében mutatkozó hiányosságok esetén.

13 2008 végétől megjelent a „Long Term Evolution” (LTE) technológia. Az első csipek, amelyek ezt támogatták, kizárólag ezzel a technológiával voltak kompatibilisek, ami az e technológiát használó hálózatok korlátozott kiépítettsége miatt korlátozta azok gyakorlati alkalmazását. A baseband-chipek nagy beszállítói fokozatosan kifejlesztettek olyan csipeket, amelyek mind az UMTS, mind az LTE technológiát támogatták, és ezek közül az elsők 2011-ben vagy 2012-ben váltak kereskedelmi forgalomban elérhetővé. Az UMTS és az LTE technológiát párhuzamosan fejlesztették a teljesítmény és az interoperabilitás javítása érdekében.

### *A közigazgatási eljárás*

14 2009. június 30-án az Icera Inc. panaszt nyújtott be az Európai Bizottsághoz a Qualcomm ellen, amely panasz helyébe a 2010. április 8-án felülvizsgált és naprakésszé tett változat lépett (a továbbiakban: panasz), amelynek alapján a Bizottság megindította a vizsgálatot.

15 2012-ben a beavatkozó fél, az Nvidia Corp., amely 2011 májusában felvásárolta az Icerát, további információkat szolgáltatott, amelyek kiegészítették a panaszt, és felfaló árazásra vonatkozó állításokat fogalmazott meg a Qualcommal szemben.

16 2010 júniusa és 2015 júliusa között a Bizottság több információkérést intézett a Qualcommhoz, az Icerához vagy az Nvidiához, valamint az baseband-chipek ágazatának más szereplőihez. Közelebbről, a Bizottság először egy 2010. június 7-i, az [EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 18. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján elfogadott információkérést, másodszor, egy 2011. november 3-i, az említett rendelet 18. cikkének (3) bekezdése alapján elfogadott információkérést, harmadszor, egy 2013. július 10-i, ugyanezen rendelet 18. cikkének (3) bekezdése alapján elfogadott információkérést, negyedszer, egy 2014. február 13-i, ugyanezen rendelet 18. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján elfogadott információkérést, ötödször, egy 2014. október 13-i, ugyanezen rendelet 18. cikkének (3) bekezdése alapján elfogadott információkérést, és végül egy 2015. január 14-i együttes (mivel az AT.40220 – Qualcomm [kizárólagosságot biztosító kifizetések] ügyre is vonatkozó) információkérést küldött a Qualcommnak. Az ezen ügyben hozott végleges határozattal szemben keresetet nyújtottak be a Törvényszékhez (2022. június 15-i Qualcomm kontra Bizottság [Qualcomm – kizárólagosságot biztosító kifizetések] ítélet, T-235/18, EU:T:2022:358).

17 A Bizottság 2015. július 16-án, a Bizottság által az [EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikk] alapján folytatott eljárásokról szóló, 2004. április 7-i 773/2004/EK bizottsági rendelet (HL 2004. L 123., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 81. o.) 2. cikkének (1) bekezdése alapján az AT.39711 – Qualcomm (kiszorító árazás) ügyben eljárást indított a Qualcomm ellen. Ez az eljárás arra vonatkozott, hogy a Qualcomm az UMTS-csipek piacán állítólag visszaélt erőfölényével felfaló árazás formájában.

18 2015. december 8-án a Bizottság az 1/2003 rendelet 27. cikkének (1) bekezdése és a 773/2004 rendelet 10. cikkének (1) bekezdése értelmében a Qualcommhoz intézett kifogásközlést (a továbbiakban: kifogásközlés) fogadott el.

19 2015 decembere és 2016 júliusa között a Qualcomm betekinthetett az ügy irataiba.

20 Közelebbről, 2016. április 18-i levelében a Qualcomm a meghallgatási tisztviselő egyes versenyjogi eljárásokban meglévő feladatáról és megbízatásáról szóló, 2011. október 13-i 2011/695/EU európai bizottsági elnöki határozat (HL 2011. L 275., 29. o.) 3. cikkének (7) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése alapján a meghallgatási tisztviselőtől további betekintést kért az ügy egyes irataiba. A meghallgatási tisztviselő által végzett felülvizsgálatot követően a Qualcomm rendelkezésére bocsátották az iratanyag teljesebb változatait.

21 2016. augusztus 15-én a Qualcomm megküldte a kifogásközlésre adott válaszát (a továbbiakban: kifogásközlésre adott válasz), amelyben vitatta a Bizottság előzetes megállapításait.

22 2016. november 10-én a Qualcomm kérésére meghallgatásra került sor.

23 E meghallgatást követően a Bizottság további vizsgálati lépéseket tett, és 2017 és 2019 között újabb információkéréseket intézett a Qualcommhoz és a baseband-chipek ágazatának más szereplőihez.

24 Közelebbről, a Bizottság 2017. január 30-án az 1/2003 rendelet 18. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján információkérést intézett a Qualcommhoz, amelyre az nem válaszolt. 2017. március 31-én a Bizottság az említett rendelet 18. cikkének (3) bekezdése alapján információkérést intézett a Qualcommhoz.

25 2017. június 13-án a Qualcomm megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be a Törvényszékhez a 2017. március 31-i bizottsági határozattal szemben. Az EUMSZ 278. és EUMSZ 279. cikken alapuló kérelmet is benyújtott, amely elsődlegesen az említett határozat felfüggesztésére, illetve másodlagosan e tekintetben ideiglenes intézkedések elfogadására irányult. A 2017. július 12-i Qualcomm és Qualcomm Europe végzéssel (T-371/17 R, nem tették közzé, EU:T:2017:485) a Törvényszék elnöke elutasította a felfüggesztés iránti kérelmet, a 2019. április 9-i Qualcomm és Qualcomm Europe kontra Bizottság ítélettel (T-371/17, nem tették közzé, EU:T:2019:232) pedig a Törvényszék elutasította az e határozat megsemmisítése iránti kérelmet. A Qualcomm ezen ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezését a Bíróság a 2021. január 28-i Qualcomm és Qualcomm Europe kontra Bizottság ítéletével (C-466/19 P, EU:C:2021:76) teljes egészében elutasította.

26 2017. november 10-én a Bizottság az 1/2003 rendelet 18. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében újabb információkérést intézett a Qualcommhoz.

27 2018. július 19-én a Bizottság a Qualcommhoz intézett kiegészítő kifogásközlést (a továbbiakban: kiegészítő kifogásközlés) fogadott el, amelyben a felfaló árazás korlátozottabb időtartamára hivatkozott, és a Qualcommnak az érintett, állítólagos felfaló értékesítésekkel kapcsolatos árainak és költségeinek összehasonlítása céljából felülvizsgált módszert alkalmazott.

28 2018. július 31. és szeptember 28. között a Qualcomm betekinthetett a kifogásközlés 2015. december 8-i elfogadását követően a Bizottság iratanyagához csatolt dokumentumokba.

29 2018. október 22-én a Qualcomm a kiegészítő kifogásközlésre adott választ (a továbbiakban: a kiegészítő kifogásközlésre adott válasz) küldött, amelyben vitatta a Bizottságnak a kifogásközlésben kifejtett és a kiegészítő kifogásközléssel kiegészített előzetes megállapításait.

30 2019. január 10-én a Qualcomm kérésére egy második meghallgatásra került sor.

31 2019. február 5-én a Bizottság az 1/2003 rendelet 18. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján információkérést intézett a Qualcommhoz.

32 2019. február 22-én a Bizottság tényállást közlő levelet (a továbbiakban: tényállást közlő levél) küldött a Qualcommnak, amelynek állítása szerint az volt a célja, hogy először is felvilágosítással szolgáljon a Qualcomm számára a kiegészítő kifogásközlésben kifejtett bizonyos elemekről, amelyeket a Qualcomm a kiegészítő kifogásközlésre adott válaszában megkérdőjelezett, másodszor pedig, hogy már létező olyan bizonyítékokról tájékoztassa a Qualcommot, amelyekre a kifogásközlésben és a kiegészítő kifogásközlésben kifejezetten nem hivatkozott, amelyek azonban az iratanyag további elemzését követően relevánsak lehettek a kifogásközlés – kiegészítő kifogásközléssel kiegészített – előzetes következtetéseinek alátámasztásához, harmadszor pedig, hogy a Qualcomm tudomására hozza a kiegészítő kifogásközlésben elvégzett ár-költség elemzés bizonyos korlátozott aktualizálásait. A tényállást közlő levél mellékletként tartalmazott más olyan dokumentumokat is, amelyeket korábban nem bocsátottak a Qualcomm rendelkezésére.

33 2019. március 24-én és április 25-én a Qualcomm benyújtotta a tényállást közlő levélre vonatkozó észrevételeit.

34 2019. július 18-án a Bizottság elfogadta a megtámadott határozatot.

### *A megtámadott határozat tartalma*

#### *Érintett termékek*

35 A Bizottság, miután elutasította a Qualcommnak a közigazgatási eljárást érintő állítólagos eljárási szabálytalanságokra vonatkozó kifogásait, részletes leírást adott azon összefüggésről, amelyben a Qualcomm és versenytársai – köztük az Icera – a technológia és a szellemi tulajdon területén működtek. Közelebbről, jelezte, hogy a vizsgálata által érintett termékeket UMTS-csipek, nevezetesen a Qualcomm MDM8200, MDM6200 és MDM8200A csipjei képezték, amelyek a feltételezett jogsértés idején az Icera UMTS-csipjeivel, különösen az ICE8040, ICE8042 és ICE8060 csipekkel versenyeztek.

36 A Bizottság szerint mindezen termékek különálló baseband-chipeknek minősültek, amelyek a 2009. július 1. és 2011. június 30. közötti időszakban (a továbbiakban: releváns időszak) 7,2/14,4 Mbps és 28 Mbps közötti letöltési sebességű adatkapcsolatot támogattak. Közelebbről, az MDM8200 csip volt a Qualcomm első olyan, mobil széles sávú készülékekhez szánt különálló baseband-chipje, amely támogatta a HSPA+ technológiát, 28 Mbps-ig terjedő letöltési sebességgel. Először 2009 májusában hozták forgalomba, és 2011. március 30-án érte el kereskedelmi életciklusának végét. Időközben 2010-től fokozatosan felváltotta az MDM8200A csip, az előbbi javított változata, amely kisebb módosítások elvégzését követően a hangfunkciót is támogatni tudta. Az MDM8200 és az MDM8200A csipekhez hasonlóan az MDM6200 csipet is elsősorban adatforgalmi alkalmazásokra szánták. Módosítások szükségessége nélkül támogatta a

HSPA+ technológiát, 14,4 Mbps-ig terjedő letöltési sebességgel, valamint a hangfunkciót. E csipet 2010 második negyedévétől korlátozott mennyiségben, 2011-től nagyobb mennyiségben értékesítették, és legalább 2017 végéig forgalmazták.

37 Az Icera ICE8040 vagy Espresso-300 csip szintén különálló baseband-chip volt, amelyet 2008 októberében vittek piacra. Eredetileg 10 Mbps maximális letöltési sebességet támogatott, és jellemzői miatt szoftverfrissítések révén könnyen részesülhetett fejlesztésekben és korszerűsítésekben, többek között annak érdekében, hogy fokozatosan 21 Mbps-ra növeljék letöltési sebességét. Az ICE8042 vagy Espresso-302 csip az ICE8040 csip javított változata volt, amelyet 2009 decemberében vittek piacra 14,4 Mbps-ig terjedő letöltési sebességgel, amely 2010 márciusában szoftverfrissítéseknek köszönhetően 21 Mbps-re emelkedett. Az Icera e csip egy csökkentett funkcionalitású változatát, nevezetesen az Espresso-302-1 csipet, amely csak 7,2 Mbps-ig terjedő letöltési sebességet tudott biztosítani, a ZTE részére értékesítette. Végül, a 2010 októberében bejelentett ICE8060 vagy Espresso-400 csip az Icera szoftveralapú modemarchitektúrájával és 28 Mbps-ig terjedő letöltési sebességgel rendelkezett. E csip egy csökkentett funkcionalitású változatát, nevezetesen az E-400-1 csipet is kínálták, amely 7,2 Mbps maximális letöltési sebességgel rendelkezett.

*Érintett piac*

38 A Bizottság az érintett termékek tekintetében az érintett piacot az UMTS technológiának megfelelő, különálló és integrált baseband-chipek „szabad” piacaként (a továbbiakban: az UMTS-csipek piaca) határozta meg. E következtetésre a Bizottság többek között az UMTS-csipek és az egyéb technológiákat támogató csipek közötti helyettesíthetőségnek, valamint a vertikálisan integrált basebandchip-gyártók által gyakorolt versenynyomás hiányának figyelembevételével jutott. Földrajzi szempontból ezt a piacot világméretűként határozta meg.

*Erőfölény*

39 A Bizottság a következő tényezők alapján megállapította, hogy a Qualcomm legalább 2009. január 1. és 2011. december 31. között erőfölénnyel rendelkezett az UMTS-csipek piacán.

40 Először is, a Qualcomm a 2009. január 1. és 2011. december 31. közötti időszakban az érintett piacon körülbelül 60%-os piaci részesedéssel rendelkezett.

41 Másodszor, az érintett piacon számos piacralépési és terjeszkedési akadály állt fenn, így például az UMTS-csipek tervezéséhez szükséges, a kutatásba és fejlesztésbe (K+F) való jelentős kezdeti beruházás, valamint a Qualcomm szellemitulajdon-jogaihoz kapcsolódó különböző akadályok, köztük a Qualcomm viszontlicencia-adási hálózata.

42 Harmadszor, a Qualcomm csipjeit vásárló ügyfelek kereskedelmi ereje nem volt alkalmas arra, hogy befolyásolja a Qualcomm erőfölényét a releváns időszakban.

*Erőfölénnyel való visszaélés*

43 A Bizottság úgy ítélte meg, hogy a Qualcomm visszaélt erőfölényével azáltal, hogy a releváns időszakban két fő ügyfele, a Huawei és a ZTE részére a költségei alatti áron szállított bizonyos mennyiségeket három UMTS-csipjéből, tudniillik az MDM8200, az MDM6200 és az MDM8200A csipekből azzal a szándékkal, hogy kiszorítsa az Icerát, amely az adott időszakban a fő versenytársa volt az UMTS-csipek piacának élvonalbeli szegmensében.

44 A Bizottság szerint a Qualcomm azzal, hogy korlátozta az Icera növekedését az UMTS-csipek ezen – adott időszakban szinte kizárólag nagy sebességű mobil széles sávú készülékekben használt csipekből álló – élvonalbeli szegmensében, azt kívánta megakadályozni, hogy ez a – kicsi és korlátozott pénzügyi lehetőségekkel rendelkező – vállalkozás szert tegyen a Qualcomm e piacon fennálló erőfölényének veszélyeztetéséhez szükséges hírnévre és méretre, tekintettel különösen az említett szegmensnek az úgynevezett „okos” mobilkészülékek globális elterjedéséből eredő várható növekedési potenciáljára. A Bizottság úgy ítélte meg, hogy a Qualcomm ezzel arra törekedett, hogy e szegmens eredetiberendezés-gyártóit megfossza a mobiltelefonjaikhoz használt csipek alternatív forrásától, ezáltal korlátozva a fogyasztók választási lehetőségeit.

45 A Bizottság a következtetései szempontjából kulcsfontosságú elemekként a következő tényezőket azonosította.

46 A Qualcomm árképzési gyakorlataira olyan körülmények között került sor, amikor az Icera az élvonalbeli UMTS-csipek életképes beszállítójaként erősítette az UMTS-csipek piacán való jelenlétét, ami növekvő fenyegetést jelentett a Qualcomm tevékenységére nézve. Annak biztosítása érdekében, hogy az Icera tevékenysége ne érje el a Qualcomm piaci helyzetét fenyegető kritikus méretet, a Qualcomm megelőző intézkedéseket tett két fő ügyfelét, a Huaweit és a ZTE-t megcélzó árengedmények formájában. A Qualcomm úgy ítélte meg ugyanis, hogy az Icera fejlődési kilátásai arra való képességétől függnek, hogy e két vállalkozással üzleti kapcsolatot alakítson ki. A Qualcomm megelőző intézkedései több csipre vonatkozó stratégián alapultak, amely az Icera legfejlettebb csipjeivel versengő három csipjére terjedt ki, és ezen intézkedések célja különösen az volt, hogy védjék a Qualcomm piaci pozícióját a mobiltelefonokban való felhasználásra szánt nagy sebességű csipek szegmensében, amely piacra az Icera belépni szándékozott azt követően, hogy megvetette a lábát a nagy sebességű mobil széles sávú készülékekben való felhasználásra szánt csipek szegmensében.

47 A Bizottság szerint a Qualcomm által a Huaweivel és a ZTE-vel szemben alkalmazott áraknak és a Qualcomm ezen csipek gyártása során felmerülő költségeinek az elemzése azt mutatta, hogy a Qualcomm e csipek bizonyos mennyiségeit a hosszú távú átlagos költségnövekedés (a továbbiakban: LRAIC) alatt és mindenesetre az átlagos teljes költségei (a továbbiakban: ATC) alatt értékesítette, valamint az MDM6200 alapú csipjei korlátozott mennyiségét az átlagos változó költségei (a továbbiakban: AVC) alatt értékesítette. Az elvégzett ár-költség elemzés eredményeit a Qualcomm adott időszakból származó belső dokumentumai formájában megjelenő bizonyítékok is alátámasztották, amelyek a Qualcommnak az Icera kizárására irányuló szándékát mutatták.

– *Az igazolás hiánya*

48 A Bizottság úgy ítélte meg, hogy a Qualcomm nem szolgált érvényes objektív igazolással vagy hatékony védekezéssel magatartását illetően.

– *Egységes és folyamatos jogsértés*

49 A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a Qualcomm által a Huawei és a ZTE részére teljesített felfaló értékesítések együttesen a releváns időszak teljes tartamára kiterjedő, egységes és folyamatos jogsértésnek minősülnek.

– *A Bizottság hatásköre*

50 A Bizottság úgy ítélte meg, hogy hatáskörrel rendelkezik arra, hogy a Qualcomm által elkövetett jogsértésre alkalmazza az EUMSZ 102. cikket és az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodás (HL 1994. L 1., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 52. kötet, 3. o.; a továbbiakban: EGT-Megállapodás) 54. cikkét, mivel e jogsértés az Európai Gazdasági Térségben (EGT) valósult meg, és alkalmas volt arra, hogy ott jelentős, azonnali és előre látható hatást váltson ki, továbbá érzékelhető hatást gyakorolt a tagállamok közötti, valamint az EGT szerződő felei közötti kereskedelemre.

– *Szankció*

51 Jóllehet a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában a Qualcomm által elkövetett jogsértés már véget ért, a Bizottság arra kötelezte a Qualcommot, hogy tartózkodjon a határozatban leírt magatartások megismétlésétől, valamint minden olyan cselekménytől vagy magatartástól, amely céljában vagy hatásában megegyezik e magatartásokkal vagy azokkal egyenértékű.

52 A Qualcommra a jogsértés miatt kiszabott, a Bizottság által az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatásban (HL 2006. C 210., 2. o.; a továbbiakban: 2006. évi iránymutatás) megfogalmazott elvek alapján kiszámított bírság 242 042 000 eurót tesz ki.

## Az eljárás és a felek kérelmei

### *Az eljárás*

53 A Törvényszék Hivatalához 2019. október 1-jén benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

54 A Bizottság a keresetlevél hosszára és a mellékelt dokumentumok számára figyelemmel kétszer, 2020. február 4-én, illetve március 24-én kérte az ellenkérelem benyújtására nyitva álló határidő meghosszabbítását. E meghosszabbítást biztosították számára.

55 A Törvényszék Hivatalához 2020. március 17-én benyújtott beadványával az Nvidia kérte, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson a jelen eljárásba. A beavatkozási kérelmet a Törvényszék eljárási szabályzata 144. cikke (1) bekezdésének megfelelően kézbesítették a felperes és az alperes részére. A felperes és alperes nem emelt kifogást azzal szemben.

56 2020. június 11-én a Bizottság benyújtotta ellenkérelmét a Törvényszék Hivatalához.

57 2020. július 6-án a felperes az ellenkérelem hosszára és a csatolt iratok számára figyelemmel kérte a válasz benyújtására nyitva álló határidő meghosszabbítását. E meghosszabbítást biztosították számára.

58 2020. október 5-én a felperes benyújtotta a választ a Törvényszék Hivatalához.

59 A Törvényszék Hivatalához 2020. október 15-én benyújtott beadványában a felperes és a Bizottság – több határidő-hosszabbítást követően – az eljárási szabályzat 144. cikkének (2) és (7) bekezdése alapján kérte a keresetlevélben és annak egyes mellékleteiben szereplő bizonyos információknak az Nvidiával szembeni bizalmas kezelését. Az említett felek benyújtották e dokumentumok közös, nem bizalmas változatát.

60 2020. október 23-án a Bizottság a válasz hosszára és a mellékelt dokumentumok számára figyelemmel kérte a viszonválasz benyújtására nyitva álló határidő meghosszabbítását. E meghosszabbítást biztosították számára.

61 A Törvényszék Hivatalához 2020. november 19-én benyújtott beadványában a Bizottság kérte az ellenkérelemben szereplő bizonyos információknak az Nvidiával szembeni bizalmas kezelését. Ugyanezen a napon a Bizottság a felperessel egyetértésben benyújtotta az ellenkérelemnek és mellékleteinek közös, nem bizalmas változatát.

62 A Törvényszék Hivatalához 2020. november 20-án benyújtott beadványában a felperes kérte az ellenkérelemben és annak mellékleteiben, valamint a 2020. június 30. és október 5. közötti időszakban a Hivatalnak küldött eljárási dokumentumokban szereplő bizonyos információknak az Nvidiával szembeni bizalmas kezelését.

63 2020. november 25-i Qualcomm kontra Bizottság végzésével (T-671/19, nem tették közzé) a Törvényszék ötödik tanácsának elnöke úgy határozott, hogy engedélyezi az Nvidia beavatkozását, a költségekről pedig egyelőre nem határozott.

64 A Törvényszék Hivatalához 2020. december 15-én és 2021. január 18-án benyújtott beadványaiban az Nvidia kifogást emelt a keresetlevélre, az ellenkérelemre és a bizonyos mellékletekre vonatkozó bizalmas kezelés iránti kérelmekkel szemben.

65 A Törvényszék Hivatalához 2020. december 16-án benyújtott beadványában a Bizottság kérte a válaszban és annak C.8. mellékletében szereplő bizonyos információknak az Nvidiával szembeni bizalmas kezelését.

66 A Törvényszék Hivatalához 2020. december 22-én benyújtott beadványában a felperes kérte a válaszban és annak mellékleteiben, valamint a 2020. október 5. és december 9. közötti időszakban a Hivatalnak küldött eljárási dokumentumokban szereplő bizonyos információknak az Nvidiával szembeni bizalmas kezelését. Ugyanezen a napon a felperes és az alperes benyújtotta a válasz és annak mellékletei közös, nem bizalmas változatát.

67 2021. január 21-én a Bizottság benyújtotta a viszonválaszt a Törvényszék Hivatalához.

68 A Törvényszék Hivatalához 2021. február 25-én benyújtott beadványában a Bizottság – határidő-hosszabbítást követően – kérte a viszonválaszban szereplő bizonyos információknak az Nvidiával szembeni bizalmas kezelését. Ugyanezen a napon a Bizottság a felperessel egyetértésben benyújtotta a viszonválasz és annak melléklete közös, nem bizalmas változatát.

69 A Törvényszék Hivatalához 2021. február 26-án benyújtott beadványában a felperes – határidő-hosszabbítást követően – kérte a viszonválaszban és annak mellékletében, valamint a 2020. december 18. és 2021. február 10. közötti időszakban a Hivatalnak küldött eljárási dokumentumokban szereplő egyéb információk Nvidiával szembeni bizalmas kezelését.

70 A 2021. július 22-i Qualcomm kontra Bizottság végzéssel (T-671/19, nem tették közzé, EU:T:2021:502) az ötödik tanács elnöke helyt adott a keresetlevélben, annak A.1 és A.29. mellékletében, valamint az ellenkérelemben szereplő bizonyos információk bizalmas kezelése iránti kérelmeknek, és elutasította az egyéb eljárási dokumentumokra vonatkozó hasonló kérelmeket. Következésképpen határidőt tűztek ki a felperes és a Bizottság számára az ügy egyes iratai új, nem bizalmas változatának benyújtására. 2021. szeptember 16-án és 17-én a felek – határidő-hosszabbítást követően – benyújtották e dokumentumok közös, nem bizalmas változatát.

71 A Törvényszék Hivatalához 2021. október 19-én benyújtott beadványával az Nvidia beavatkozási beadványt terjesztett elő.

72 A Törvényszék Hivatalához 2021. november 19-én benyújtott beadványában a Bizottság kijelentette, hogy nem kíván észrevételt tenni a beavatkozási beadvánnyal kapcsolatban.

73 A Törvényszék Hivatalához 2021. november 29-én benyújtott beadványában a felperes a beavatkozási beadványra vonatkozó észrevételeket terjesztett elő.

74 Az eljárás írásbeli szakasza 2021. november 29-én fejeződött be.

75 2022. február 8-án a felperes kérte tárgyaláson történő meghallgatását.

76 Az ötödik tanács javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzat 28. cikkét alkalmazva úgy határozott, hogy az ügyet a kibővített ötödik tanács elé utalja.

77 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele módosult, az eljárási szabályzat 27. cikkének (5) bekezdése alapján az előadó bírót a kibővített első tanácsba osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

78 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát.

79 2022. december 2-án a Törvényszék pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket, hogy válaszoljanak bizonyos kérdésekre. A felperes 2022. december 16-án válaszolt ezekre a kérdésekre. A Bizottság – a válaszai benyújtására nyitva álló határidő meghosszabbítását követően – 2023. január 16-án válaszolt.

80 A felperes és az alperes kérelmére a Törvényszék kérdéseire adott válaszaik bizalmas kezelése iránti kérelmek benyújtására megállapított határidőt meghosszabbították. Végül e határidőt 2023. január 31-ben állapították meg, amikor e válaszok közös, nem bizalmas változatát benyújtották.

81 A Törvényszék Hivatalához 2023. február 16-án benyújtott beadványában az Nvidia – határidő-hosszabbítást követően – kifogást emelt a felperes és az alperes által a Törvényszék kérdéseire adott válaszok bizalmas kezelése iránti kérelmekkel szemben.

82 A tárgyalásra készített jelentést megküldték a feleknek, és a felperes, valamint a Bizottság 2023. január 27-én, illetve 2023. február 16-án előterjesztette az e dokumentumra vonatkozó észrevételeit. A Törvényszék tudomásul vette ezeket az észrevételeket.

83 A 2023. március 8-i Qualcomm kontra Bizottság végzéssel (T-671/19, nem tették közzé, EU:T:2023:125) a kibővített első tanács elnöke helyt adott a felek által a Törvényszék kérdéseire adott válaszokban szereplő információk bizalmas kezelése iránti bizonyos kérelmeknek, másokat pedig elutasított. Következésképpen határidőt tűztek ki a felperes és a Bizottság számára az említett válaszok új, nem bizalmas változatának benyújtására. 2023. március 10-én a felperes és az alperes benyújtotta e dokumentumok közös, nem bizalmas változatát.

84 Mivel a kibővített első tanács egyik tagja akadályoztatva volt, az említett tanács elnöke másik bírát jelölt ki e tanács létszámának kiegészítése érdekében.

85 A 2023. március 15-i tárgyalás végén lezárult az eljárás szóbeli szakasza. Mivel a tanács egyik tagja megbízatásának 2023. szeptember 27-i lejárta miatt akadályoztatva volt a tanácskozáson való részvételben, a Törvényszék tanácskozásán az eljárási szabályzat 22. cikkének és 24. cikke (1) bekezdésének megfelelően az a három bíró vett részt, akiknek az aláírása a jelen ítéleten szerepel.

### *A felek kérelmei*

86 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– „törölje a bírságot, vagy másodlagosan jelentősen csökkentse annak összegét”;

– rendeljen el pervezető intézkedéseket vagy bizonyításfelvételt annak érdekében, hogy a Bizottságot kötelezze annak megerősítésére, hogy az ügy iratanyagának egyes dokumentumaiban szereplő kitakarások az ügyvédi titoktartási kötelezettségre vonatkozó megalapozott állításokon alapulnak, és erről tájékoztassa a Qualcommot, vagy a beavatkozó fél állításai érvényességének vizsgálata érdekében szerezze be az említett dokumentumokat;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

87 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a Qualcommot kötelezze a költségek viselésére.

88 Az Nvidia azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a Qualcommot kötelezze a költségek viselésére.

## A jogkérdésről

89 Elöljáróban, amint az a fenti 59., 61. és 62. pontban megállapításra került, a felperes és az alperes kérte bizonyos, a beadványaikban és más eljárási dokumentumokban szereplő információknak az Nvidiával, és következésképpen a nyilvánossággal szemben kihagyását. Az Nvidia kifogást emelt a bizonyos információk bizalmas kezelése iránti kérelmekkel szemben. A 2021. július 22-i Qualcomm kontra Bizottság végzéssel (T-671/19, nem tették közzé, EU:T:2021:502) és a 2023. március 8-i Qualcomm kontra Bizottság végzéssel (T-671/19, nem tették közzé, EU:T:2023:125) az ötödik, illetve a kibővített első tanács elnöke helyt adott bizonyos bizalmas kezelés iránti kérelmeknek, másokat pedig elutasított.

90 Ha valamely fél az eljárási szabályzat 144. cikkének (2) bekezdése alapján nyújt be kérelmet, főszabály szerint az elnöknek kizárólag azon iratokról és információkról kell határoznia, amelyek bizalmas jellege vitatott (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2018. január 26-i FV kontra Tanács végzés, T-750/16, nem tették közzé, EU:T:2018:59, 14. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

91 Mindazonáltal a vitatás hiánya ellenére a Törvényszéket nem lehet megakadályozni abban, hogy elutasítsa a bizalmas kezelés iránti kérelmeket annyiban, amennyiben azok olyan adatokra vonatkoznak, amelyek nyilvános jellege nyilvánvalóan kitűnik az ügy irataiból, vagy amelyek bizalmas jellege az iratanyag más elemeinek hozzáférhetővé tétele miatt nyilvánvalóan okafogyottá válik (2016. szeptember 15-i Deutsche Telekom kontra Bizottság végzés, T-827/14, nem tették közzé, EU:T:2016:545, 46. pont). Így a Törvényszék bizonyos körülmények között dönthet úgy, hogy valamely bizalmas kezelés iránti kérelem nem vitatott vonatkozásairól határoz (lásd ebben az értelemben: 2019. április 11-i Google és Alphabet kontra Bizottság végzés, T-612/17, nem tették közzé, EU:T:2019:250, 16. pont).

92 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az olyan információkat, amelyek bizalmasak voltak, de amelyek ötévesek vagy annál régebbiek, ennélfogva elavultnak tekintendők, közölni kell a többi féllel, hacsak a bizalmas jellegük fenntartását kérő fél kivételesen nem bizonyítja, hogy koruk ellenére ezek az információk még mindig olyan alapvető – például ipari vagy kereskedelmi – titkoknak minősülnek, amelyek hozzáférhetővé tétele sérelmes lenne számára vagy harmadik fél számára (lásd: 2019. április 11-i Google és Alphabet kontra Bizottság végzés, T-612/17, nem tették közzé, EU:T:2019:250, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

93 E tekintetben a Törvényszéknek az eljárási szabályzat 66. cikkének alkalmazása keretében össze kell egyeztetnie a bírósági határozatok nyilvánosságának elvét a személyes adatok védelméhez való joggal és a szakmai titok védelméhez való joggal, figyelembe véve a nyilvánosság azon jogát is, hogy az EUMSZ 15. cikkben foglalt elveknek megfelelően hozzáférhessen a bírósági határozatokhoz (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2020. október 5-i Broughton kontra Eurojust ítélet, T-87/19, nem tették közzé, EU:T:2020:464, 49. pont).

94 A jelen ügyben a Törvényszék úgy határozott, hogy az ítélet nem bizalmas változatában nem takar ki a felperes és alperes kérelmei által érintett bizonyos adatokat, amelyek bizalmas jellegét az Nvidia nem vitatta. Ezen adatok közül ugyanis egyesek levezethetők a jelen ítélet más részeinek tartalmából, és így nyilvánosság számára hozzáférhetők. Bizonyos adatok elavult adatoknak minősülnek, amelyek bizalmas jellegének több mint egy évtizeddel később történő fenntartását megfelelően nem igazolták. Végül bizonyos egyéb adatok a Bizottság vizsgálatának tárgyát képező

magatartásokkal kapcsolatos ténybeli pontosításokat tartalmaznak. Ezen adatok kitakarása kihatna a Törvényszék ítéletének nyilvánosság általi megértésére (lásd ebben az értelemben: 2022. február 2-i Scania és társai kontra Bizottság ítélet, T-799/17, EU:T:2022:48, 82. pont).

95 Megsemmisítés iránti kérelmének alátámasztására a felperes tizenöt jogalapra hivatkozik:

– az első jogalap eljárási szabálytalanságokon alapul;

– a második jogalap „nyilvánvaló mérlegelési hibákon”, ténybeli hibákon és téves jogalkalmazáson, valamint az indokolási kötelezettség megsértésén alapul az érintett piac meghatározását és a Qualcomm releváns időszakban fennálló erőfölényét illetően;

– a harmadik jogalap a „helyes jogi mérce alkalmazásának elmulasztásából eredő téves jogalkalmazáson” alapul;

– a negyedik jogalap a „»felfaló árazással kapcsolatos elmélet« logikátlan és bizonyítékokkal alá nem támasztott jellegén” alapul;

– az ötödik jogalap „nyilvánvaló mérlegelési hibákon” és az indokolási kötelezettség megsértésén alapul az állítólagos „ténylegesen fizetett” árak rekonstruálását illetően;

– a hatodik jogalap a „nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadások téves hozzárendelésén” alapul;

– a hetedik jogalap a „referenciaköltségekre vonatkozó megfelelő viszonyítási érték hiányán” alapul;

– a nyolcadik jogalap az „elvégzett ár-költség elemzés nyilvánvalóan téves jellegén” alapul;

– a kilencedik jogalap „nyilvánvaló mérlegelési hibákon” és téves jogalkalmazáson alapul azon megállapítást illetően, amely szerint a felperes által alkalmazott árak kiszorították az Icerát és kárt okoztak a fogyasztóknak;

– a tizedik jogalap „nyilvánvaló mérlegelési hibákon”, ténybeli hibákon és téves jogalkalmazáson, az indokolás hiányán, valamint a meghallgatáshoz való jog és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén alapul, amennyiben a Bizottság megállapította, hogy a Qualcomm árképzési gyakorlata az Icera kiszorítására irányuló terv végrehajtását biztosította;

– a tizenegyedik jogalap a felperes által előterjesztett objektív igazolás Bizottság általi elutasításával kapcsolatos „nyilvánvaló mérlegelési hibákon”, ténybeli hibákon és téves jogalkalmazáson, valamint az indokolás hiányán alapul;

– a tizenkettedik jogalap a megtámadott határozat indokolásának elégtelenségén alapul;

– a tizenharmadik jogalap „nyilvánvaló mérlegelési hibákon”, a jogalap hiányán és a megtámadott határozat indokolásának hiányán alapul a jogsértés időtartamát illetően;

– a tizennegyedik jogalap a bírság kiszabása és kiszámítása tekintetében a megtámadott határozat „nyilvánvalóan téves” jellegén alapul;

– a tizenötödik jogalap „nyilvánvaló mérlegelési hibákon”, ténybeli hibákon és téves jogalkalmazáson, valamint a megtámadott határozat indokolásának hiányán alapul, amennyiben e határozat elismeri a Bizottság joghatóságát és a kereskedelem érintettségét.

96 E jogalapok vizsgálatára az alábbiakban a felperes által követett sorrendben kerül sor, kivéve a harmadik, a negyedik és a nyolcadik jogalapot, amelyek a többek között a hatodik, a hetedik és a kilencediktől a tizenegyedikig terjedő jogalapok keretében vizsgált egyes érveken alapulnak vagy azokat összefoglaló jelleggel megismétlik, és amelyekkel a Törvényszék következésképpen ez utóbbi jogalapot követően fog foglalkozni.

### *Az első, eljárási szabálytalanságokra alapított jogalapról*

97 Az első jogalap két részre tagolódik. Az első rész a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén alapul, mivel a Bizottság nem folytatott alapos, objektív és gondos vizsgálatot. A második rész a védelemhez való jognak és a fegyveregyenlőség elvének a megsértésén alapul, mivel a Bizottság nem tett hozzáférhetővé a felperes számára a védekezése szempontjából releváns bizonyítékokat.

#### *Az első, a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére alapított részről*

98 Az első rész három kifogásra tagolódik. Az első kifogás a vizsgálat túlzott időtartamán alapul. A második kifogás az ügy iratainak nem kellően teljes és pontos jellegén alapul. A harmadik kifogás a vizsgálat részrehajló jellegén alapul.

##### – *Előzetes észrevételek*

99 Az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 41. cikkének (1) bekezdése rögzíti a megfelelő ügyintézéshez való jogot, és úgy rendelkezik, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei, szervei és hivatalai részrehajlás nélkül, tisztességes módon és észszerű határidőn belül intézzék. A Chartához fűzött, az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* 2007. december 14-én közzétett magyarázatok (HL 2007. C 303., 17. o.) kifejtik, hogy a Charta 41. cikke az Unió jogállami létén alapszik, melynek jellemzői olyan ítélkezési gyakorlatból fejlődtek ki, amely a megfelelő ügyintézést általános jogi alapelvként vezette be (2018. december 13-i Transavia Airlines kontra Bizottság ítélet, T-591/15, EU:T:2018:946, 37. pont [nem tették közzé]).

100 A megfelelő ügyintézés elvére vonatkozó ítélkezési gyakorlat szerint abban az esetben – mint a jelen ügyben is –, ha az Unió intézményei mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, az uniós jogrend által az igazgatási eljárások vonatkozásában előírt garanciák tiszteletben tartásának annál nagyobb jelentősége van. E garanciák körébe tartozik többek között a hatáskörrel rendelkező intézmény arra irányuló kötelezettsége, hogy gondosan és pártatlanul vizsgálja meg az adott ügy összes releváns körülményét (1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. pont; 2018. december 13-i Transavia Airlines kontra Bizottság ítélet, T-591/15, EU:T:2018:946, 38. pont [nem tették közzé]; 2022. január 17-i Car-Master 2 kontra Bizottság végzés, T-743/20, nem tették közzé, EU:T:2022:33, 66. pont).

##### – *Az első, a vizsgálat túlzott időtartamára alapított kifogásról*

101 A felperes azt állítja, hogy a vizsgálat tízéves időtartama túlzott, és többek között a Bizottság részéről a gondosság hiányát mutatja.

102 A felperes szerint a vizsgálat időtartama miatt nem tudott megfelelően védekezni. Különösen a Bizottság vizsgálattal megbízott csoportjának összetételében bekövetkezett változásokra, a panasz benyújtását követően nyolc évvel küldött információkérésre, a több éve a Bizottság rendelkezésére álló dokumentumokkal kapcsolatos pontosítás iránti kérésekre, valamint a vizsgálat terjedelmének a vizsgálat igen előrehaladott szakaszában történő módosítására hivatkozik. A felperes azt is hangsúlyozza, hogy az időmúlás mind őt, mind pedig a Huaweit és a ZTE-t illetően hatással volt a tények emlékére, és ez utóbbiak emiatt nem tudtak válaszolni a Bizottság egyes, olykor kulcsfontosságú információkéréseire. Végül vitatja, hogy az ügy összetettsége igazolhatta ezt az időtartamot, és hozzáteszi, hogy mindig teljes mértékben együttműködött a Bizottsággal.

103 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

104 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az észszerű határidőnek a versenypolitika terén, a közigazgatási eljárások lefolytatása során való tiszteletben tartása uniós jogi alapelvet képez, amelynek betartását az uniós bíróságok biztosítják (lásd: 2012. december 19-i Heineken Nederland és Heineken kontra Bizottság ítélet, C-452/11 P, nem tették közzé, EU:C:2012:829, 97. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

105 Az eljárás egyes szakaszainak észszerű jellegét az egyes ügyekre jellemző körülmények, és különösen az ügy kontextusa, a felek által az eljárás során tanúsított magatartás, az ügynek a különböző érintett vállalkozások szempontjából fennálló tétje, valamint az ügy bonyolultsága alapján kell értékelni (1999. április 20-i Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet, T-305/94–T-307/94, T-313/94–T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 és T-335/94, EU:T:1999:80, 126. pont).

106 Ezenkívül a versenypolitika területén a Bizottság előtti közigazgatási eljárásban két egymást követő – saját belső logikájának megfelelő – szakaszra kerülhet sor. A kifogásközléssel záruló első szakasz kezdete az az időpont, amikor a Bizottság az uniós jogalkotó által ráruházott hatáskörében eljárva olyan intézkedést tesz, amelyben kifogásolja a jogsértés elkövetését, és e szakasznak lehetővé kell tennie a Bizottság számára, hogy az eljárás alakulását illetően állást foglaljon. A második szakasz a kifogásközléstől a végleges határozat meghozataláig tart. E szakasznak lehetővé kell tennie a Bizottság számára, hogy a felrótt jogsértés tekintetében végleges határozatot hozzon (2006. szeptember 21-i Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ítélet, C-105/04 P, EU:C:2006:592, 38. pont).

107 Egyébiránt abban az esetben, ha az észszerű határidő elvének megsértése hatást gyakorolhatott az eljárás kimenetelére, e jogsértés a megtámadott határozat megsemmisítését vonhatja maga után (lásd ebben az értelemben: 2006. szeptember 21-i Technische Unie kontra Bizottság ítélet, C-113/04 P, EU:C:2006:593, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

108 Pontosítani kell azonban, hogy a versenyszabályok alkalmazását illetően az észszerű határidő túllépése csak a jogsértést megállapító határozat megsemmisítését indokolhatja, amennyiben bizonyítást nyer, hogy az észszerű határidő elvének megsértése sértette az érintett vállalkozások védelemhez való jogát. E konkrét eseten kívül az észszerű határidőn belüli határozathozatal kötelezettségének megsértése nem érinti az 1/2003 rendelet alapján folytatott közigazgatási eljárás érvényességét (lásd ebben az értelemben: 2006. szeptember 21-i Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ítélet, C-105/04 P, EU:C:2006:592, 42. és 43. pont).

109 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a panasz benyújtása és a kifogásközlés megküldése között több mint hat év telt el. Mindazonáltal, amint az a fenti 15. pontban megállapításra került, a panaszos csak 2012 közepén, vagyis három évvel az említett benyújtást követően fogalmazta meg a felfaló árazásra vonatkozó első állításokat, és a Bizottság csak ekkor indíthatta meg a kifogásolt magatartásra vonatkozó vizsgálatát. Ebből kitűnik, hogy a közigazgatási eljárás első szakasza a panasz benyújtásától több mint hat évig, de a panaszos által a felfaló árazásra vonatkozóan megfogalmazott első állításoktól csak valamivel több mint három évig tartott.

110 A közigazgatási eljárás második szakasza, amely a kifogásközlés kézhezvételétől a megtámadott határozat 2019. július 18-i elfogadásáig terjedt, körülbelül három és fél évig tartott.

111 A felfaló árazásra vonatkozó első állításoktól számítva a vizsgálat időtartama, azaz körülbelül hét év, összességében véve az ügy sajátos körülményeire és különösen összetettségére tekintettel nem túlzott.

112 Amint ugyanis arra a Törvényszék a 2017. március 31-i bizottsági határozattal szemben benyújtott megsemmisítés iránti kereset elbírálásakor rámutatott, a jelen ügyben állított gyakorlat számos olyan adat összetett elemzését tette szükségessé, amelyek többsége csak a felperes számára volt hozzáférhető, annak érdekében, hogy a felfaló árazás fennállásának ellenőrzése érdekében az ár-költség szerkezetet rekonstruálni lehessen. Ez továbbá annál is inkább bonyolultnak bizonyult, mivel összetett termékekre vonatkozott (2019. április 9-i Qualcomm és Qualcomm Europe kontra Bizottság ítélet, T-371/17, nem tették közzé, EU:T:2019:232, 125. pont).

113 Egyrészt, amint az a keresetlevélből kitűnik, a felperes több mint 31 000 dokumentumot nyújtott be a Bizottsághoz nyolc információkérésre válaszul, amelyeket olykor későbbi pontosítás iránti kérések követtek. A Bizottság számos találkozót és telefonbeszélgetést is szervezett mind a felperessel, mind a panaszossal és harmadik felekkel. Ezenkívül a megtámadott határozatnak a közigazgatási eljárás különböző szakaszait felidéző 3. pontjából kitűnik, hogy a Bizottság a vizsgálat során soha nem maradt tétlen. Végül azt is figyelembe kell venni, hogy az említett határozat a kifogásolt magatartás összetett és részletes elemzését tartalmazza, és hogy a Bizottság – a felperes védelemhez való jogát tiszteletben tartva – igyekezett válaszolni a felperes által az említett eljárás során felhozott számos érvre.

114 Másrészt, a felek által a közigazgatási eljárás során tanúsított magatartás hatással volt az említett eljárás időtartamára. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a panaszos csak három évvel a panasz benyújtását követően hivatkozott először a felfaló árazásra vonatkozó állításokra. Ami a felperest illeti, ő először is kilenc alkalommal fordult a meghallgatási tisztviselőhöz az iratbetekintéssel kapcsolatos kérdések rendezése érdekében, majd több határidő-hosszabbítást kért, kérte egy meghallgatás elhalasztását és egy további meghallgatás tartását. Végül, a 2017. március 31-i bizottsági határozat megsemmisítése iránti kereset, majd az e keresetet elutasító 2019. április 9-i Qualcomm és Qualcomm Europe kontra Bizottság ítélet (T-371/17, nem tették közzé, EU:T:2019:232) elleni fellebbezés benyújtásakor a felperesnek tudnia kellett, hogy ez szükségszerűen lelassítja a vizsgálatot.

115 Következésképpen, mivel a vizsgálat időtartama nem túlzott, a jelen kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

116 Mindenesetre, még ha feltételezzük is, hogy a vizsgálat időtartama túlzottnak tekinthető, a felperes nem bizonyítja, hogy ez mennyiben gyakorolhatott negatív hatást a védekezési lehetőségeire.

117 Elsősorban, a felperes egyáltalán nem fejti ki, hogy a hierarchia minden szintjén a vizsgálattal megbízott személyzet Bizottságon belüli egyszerű változásai mennyiben befolyásolhatták a vizsgálat szigorát, pontosságát, stabilitását és terjedelmét, illetve a felperes védelemhez való jogát.

118 Másodsorban, ami azt a 2013 decemberében benyújtott dokumentumot illeti, amellyel kapcsolatban a Bizottság csak 2017 januárjában kért felvilágosítást, elegendő emlékeztetni arra, hogy – amint azt a Törvényszék megállapította – figyelembe kell venni a valamennyi vállalkozásra vagy vállalkozások társulására háruló általános gondossági kötelezettséget, amelynek alapján azok kötelesek a tevékenységük nyomonkövethetőségét lehetővé tevő tényezők könyveikben és archivált irataikban történő gondos megőrzéséről gondoskodni, többek között annak érdekében, hogy esetleges bírósági vagy közigazgatási eljárások esetében a szükséges bizonyítékok a rendelkezésükre álljanak. Így, mivel a Bizottság 2010. június 7-től az 1/2003 rendelet 18. cikkének (2) és (3) bekezdése alapján információkéréseket intézett a felpereshez, a felperesnek legalábbis ezen időponttól fokozott körültekintéssel kellett eljárnia, és minden szükséges intézkedést meg kellett tennie annak érdekében, hogy megőrizze azon bizonyítékokat, amelyek észszerűen rendelkezésére állhattak (lásd ebben az értelemben: 2019. április 9-i Qualcomm és Qualcomm Europe kontra Bizottság ítélet, T-371/17, nem tették közzé, EU:T:2019:232, 136. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

119 Harmadsorban, a Bizottság kifejtette, hogy noha a vizsgálat a közigazgatási eljárás előrehaladtával együtt alakult, ez éppen azért történt, hogy figyelembe vegye a felperes által többek között a kifogásközlésre és a kiegészítő kifogásközlésre válaszul előterjesztett észrevételeket és érveket, ami – a felperes állításaival ellentétben – csupán azt mutatja, hogy a Bizottság teljes mértékben tiszteletben tartotta a védelemhez való jogát.

120 Negyedsorban, a felperes nem fejti ki, hogy az a tény, hogy a Huawei és a ZTE nem tudott a Bizottság által kért bizonyos magyarázatokkal szolgálni a nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadások kifizetésére (a továbbiakban: NRE-kifizetések) vonatkozóan, mennyiben függött össze az időmúlással. Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a Bizottság megvizsgálta, hogy a felperesnek azáltal, hogy a Huawei és a ZTE részére ilyen kifizetéseket nyújtott, szándékában állt-e árcsökkentéseket biztosítani e két ügyfél számára, így szubjektív, tehát e két társaságtól független körülményről van szó, amelyek így nem szolgálhattak volna semmilyen jelentős mentő bizonyítékkal a felperes javára. Ezt egyébként megerősíti az a tény, hogy – amint az a hatodik jogalap vizsgálatából következik – a Bizottság ezt a körülményt az e két vállalkozás tanúvallomásait magában nem foglaló, egybehangzó bizonyítékok összességére támaszkodva bizonyította.

121 A fenti megfontolásokra tekintettel, még ha feltételezzük is, hogy a jelen kifogás megalapozott, az a jelen ügyben nem vezethet a felperes védelemhez való joga olyan megsértésének megállapításához, amely a megtámadott határozat megsemmisítéséhez vezetne.

– *A második, az ügy iratainak nem kellően teljes és pontos jellegére alapított kifogásról*

122 A felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság azzal, hogy nem gyűjtött össze bizonyos, potenciálisan mentő információkat, nem állított össze teljes és pontos iratanyagot. Megítélése szerint ezt a hiányosságot a következő három példa szemlélteti. Elsősorban, a Bizottság nem tett fel kérdést a Huaweinek és a ZTE-nek a Qualcomm egy alkalmazottjával kapcsolatban, annak ellenére, hogy ez az alkalmazott jelentős számú olyan dokumentum szerzője, amelyre a Bizottság támaszkodik. Másodsorban, a Huawei és a ZTE nem tudott érdemben választ adni egy, az NRE-kifizetésekre vonatkozó információkérésre, amely kifizetések pedig alapvető fontosságúak voltak.

Harmadsorban, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság bizonyos, jelentős mértékben kitakart dokumentumokhoz biztosított számára hozzáférést, anélkül hogy megvizsgálta volna, hogy a bizalmas kezelést megalapozó, az e dokumentumokat benyújtó panaszos által hivatkozott indokok megalapozottak-e, vagy sem, holott az ilyen dokumentumok potenciálisan mentő bizonyítékokat tartalmazhattak.

123 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

124 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint főszabály szerint a Bizottság feladata annak megítélése, hogy valamely információ szükséges-e a versenyszabályok megsértésének megállapítására irányuló vizsgálat keretében (lásd: 2015. július 15-i GEA Group kontra Bizottság ítélet, T-45/10, nem tették közzé, EU:T:2015:507, 311. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenkívül, amennyiben a felperes azzal, hogy a jelen rész keretében azt rója fel a Bizottságnak, hogy nem kísérelt meg valószínűleg mentő információkat beszerezni, a jelen rész keretében a védelemhez való jog biztosítására is hivatkozik, e jog biztosítása nem követeli meg, hogy a Bizottság további vizsgálatokat végezzen, ha úgy véli, hogy az ügyben folytatott vizsgálat elegendő volt (1984. május 16-i Eisen und Metall kontra Bizottság ítélet, 9/83, EU:C:1984:177, 32. pont; 1999. március 11-i Thyssen Stahl kontra Bizottság ítélet, T-141/94, EU:T:1999:48, 110. pont).

125 Ezenkívül, ami az esetleges mentő dokumentumok létezését illeti, amelyeket a Bizottság nem kísérelt meg beszerezni, az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az érintett vállalkozásnak bizonyítania kell, hogy e dokumentumokat fel tudta volna használni a védekezéséhez abban az értelemben, hogy amennyiben a közigazgatási eljárás során azokra támaszkodhatott volna, olyan tényezőkre tudott volna hivatkozni, amelyek nem egyeztek a Bizottság által e szakaszban levont következtetésekkel, tehát bármilyen módon befolyásolhatta volna a Bizottság által a határozatában kialakított értékelést (lásd ebben az értelemben: 2010. július 1-jei Knauf Gips kontra Bizottság ítélet, C-407/08 P, EU:C:2010:389, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. szeptember 6-i Intel kontra Bizottság ítélet, C-413/14 P, EU:C:2017:632, 97. pont).

126 Ebből következik, hogy az érintett vállalkozásnak bizonyítania kell egyrészt, hogy bizonyos mentő bizonyítékokhoz nem férhetett hozzá, másrészt pedig, hogy e bizonyítékokat fel tudta volna használni a védekezéséhez (2010. július 1-jei Knauf Gips kontra Bizottság ítélet, C-407/08 P, EU:C:2010:389, 24. pont; 2017. szeptember 6-i Intel kontra Bizottság ítélet, C-413/14 P, EU:C:2017:632, 98. pont).

127 A jelen ügyben a felperes nem fejti ki azokat az okokat, amelyek miatt a Bizottság tévesen vélte úgy, hogy az ügyben folytatott vizsgálat elegendő volt, és hogy azokat a potenciálisan mentő információkat, amelyeket a Bizottság elmulasztott összegyűjteni, beleértve az általa említett három példát is, mennyiben lehetett volna felhasználni a védekezéséhez abban az értelemben, hogy ha a közigazgatási eljárás során hivatkozhatott volna azokra, ez bármilyen módon befolyásolhatta volna a Bizottság által a megtámadott határozatban elvégzett értékelést. Mindenesetre, amint az a fenti 124. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, a Bizottság nem köteles folytatni a vizsgálatot annak érdekében, hogy minden potenciálisan mentő bizonyítékot beszerezzen, ha úgy véli, hogy az ügyben folytatott vizsgálat elegendő volt.

128 Közelebbről, ami a felperes azon alkalmazottját illeti, aki számos olyan dokumentum szerzője, amelyre a Bizottság a megtámadott határozatban támaszkodik, a felperes egyáltalán nem fejti ki, hogy a Bizottság által vele kapcsolatban harmadik feleknek feltett esetleges kérdésekre adott válaszok mennyiben bírtak bármilyen jelentőséggel az ügy vizsgálata szempontjából, vagy azokat mennyiben lehetett volna bármilyen módon felhasználni védekezésének biztosítása érdekében,

vagy mennyiben befolyásolhatták volna a Bizottság értékelését. Ugyanis, bár a Bizottság – főként az Icera kiszorítására irányuló terv fennállásának bizonyítása érdekében – támaszkodott az említett dokumentumok némelyikére, más, általa elegendőnek ítélt döntő bizonyítékokra is támaszkodott. Végül a felperes nem fejti ki, hogy egy harmadik fél hogyan lehetett volna nála kedvezőbb helyzetben ahhoz, hogy olyan bizonyítékokat szolgáltasson, amelyek cáfolják ezen alkalmazott szerepét vagy a szóban forgó dokumentumok Bizottság általi értelmezését.

129 Hasonlóképpen, még ha feltételezzük is, hogy a Huawei és a ZTE nem tudott érdemben választ adni egy, az NRE-kifizetésekre vonatkozó információkérésre, amely kifizetések pedig alapvető fontosságúak voltak, meg kell jegyezni, hogy a Bizottságnak nem volt szüksége ezekre a válaszokra, mivel e tekintetben egybehangzó bizonyítékok összességére támaszkodott, amint az a hatodik jogalap vizsgálatából kitűnik. A Bizottság tehát nyilvánvaló hiba elkövetése nélkül tekinthette úgy, hogy az ügyben folytatott vizsgálat elegendő volt.

130 Végül, ami a felperesnek az olyan, jelentős mértékben kitakart dokumentumokhoz való hozzáférését illeti, amelyek esetlegesen mentő bizonyítékokat tartalmazhattak, a felperes nem vitatja, hogy ezeket az információkat az e dokumentumokat szolgáltató panaszos az ügyvédi titoktartási kötelezettség körébe tartozónak tekintette, és hogy maga a Bizottság sem rendelkezett nem kitakart változatokkal. A Bizottság mindenesetre észszerűen vélhette úgy, hogy elegendő más bizonyítékkal rendelkezik a vizsgálat lefolytatásához anélkül, hogy a panaszost az általa benyújtott dokumentumok kevésbé kitakart változatainak benyújtására kellett volna kérnie.

131 Ezen okokból a felperes arra irányuló kérelmét is el kell utasítani, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot annak megerősítésére, hogy az ID 1112-00146, 1112-00148, 1112-00150, 1112-00151, 1112-00154, 1112-00185, 1112-00218, 1112-00196, 1112-00229 és 1294 sz. dokumentumokban szereplő számos kitakarás az ügyvédi titoktartási kötelezettségre való megalapozott állításokon alapul-e, és erről tájékoztassa a felperest, vagy szerezze be ezeket a prezentációkat az Nvidia állításai érvényességének vizsgálata érdekében.

132 A fenti megállapításokra tekintettel a jelen kifogást el kell utasítani.

– *A részrehajló vizsgálatra alapított harmadik kifogásról*

133 A felperes úgy véli, hogy a megtámadott határozat részrehajló vizsgálat eredménye, amely vizsgálat a megfelelő ügyintézés elvének, valamint másodlagosan az ártatlanság vélelme elvének, az *in dubio pro reo* elvének, valamint a jogbiztonság és a fegyveregyenlőség elvének megsértéséhez vezetett, és amely sérti a védelemhez való jogát.

134 A jelen kifogás alátámasztása érdekében a felperes három érvre hivatkozik.

135 Elsősorban, a Bizottság nem vizsgálta meg teljesen pártatlanul a felperes által a kifogásközlésre adott válaszban és a meghallgatás során előterjesztett érveket és bizonyítékokat. Ellenkezőleg, elhúzódó önkényes adatgyűjtést folytatott azáltal, hogy számos információkérést bocsátott ki, amelyek igen sok adat összegyűjtéséhez vezettek. Egyébiránt a megtámadott határozat jelentős eltéréseket és új elemeket tartalmazott a kiegészítő kifogásközléshez és a tényállást közlő levélhez képest, amelyek pedig különböztek a kifogásközléstől. E tekintetben a felperes a keresetlevél A.11. mellékletében az ezen eltérésekre vonatkozó példákat sorol fel.

136 Másodsorban, a Bizottság a megtámadott határozatban nem vett figyelembe bizonyos, a Huawei által benyújtott mentő bizonyítékokat, különösen az NRE-kifizetéseket illetően.

137 Harmadsorban, a Bizottság a meghallgatási tisztviselő távollétében találkozott a panaszossal a kiegészítő kifogásközlésre vonatkozó meghallgatással kapcsolatos kérdések megvitatása érdekében, noha ez a tárgykör e tisztviselő hatáskörébe tartozik, ami komoly kérdéseket vet fel a Bizottság vizsgálatának integritását és semlegességét illetően.

138 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

139 E tekintetben megjegyzendő, hogy minden jogalanynak joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei részrehajlás nélkül intézzék (lásd: 2022. február 2-i Scania és társai kontra Bizottság ítélet, T-799/17, EU:T:2022:48, 145. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jelen ügyben azonban meg kell állapítani, hogy a felperes által előadott érvek egyike sem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a Bizottság a vizsgálati eljárás során nem ajánlott fel minden olyan garanciát, amely kizárhatott minden jogos kétséget a vizsgálat során való pártatlanságát illetően.

140 Ami először is a felperes arra alapított érvét illeti, hogy a Bizottság számos információkérést bocsátott ki, amelyek alapján igen sok adat összegyűjtésére került sor, emlékeztetni kell arra, hogy az 1/2003 rendelet (23) preambulumbekezdése értelmében a Bizottságot fel kell hatalmazni arra, hogy az EUMSZ 102. cikkben tiltott erőfölénnyel való visszaélés felderítéséhez szükséges információk megadását az egész Unióban megkövetelhesse. Ezenkívül az 1/2003 rendelet 18. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság az e rendeletben ráruházott feladatok teljesítése érdekében egyszerű felszólítás vagy határozat formájában felkérheti a vállalkozásokat vagy vállalkozások társulásait, hogy nyújtsanak be „minden szükséges információt”.

141 A Bizottság feladata, széles vizsgálati és ellenőrzési hatáskörére tekintettel, az érintett vállalkozásoktól kért információk szükségességének mérlegelése. A Törvényszéknek a Bizottság e mérlegelésére vonatkozó felülvizsgálatát illetően emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a „szükséges információk” fogalmát azon célok függvényében kell értelmezni, amelyek érdekében a Bizottságra a kérdéses vizsgálati hatáskört ruházták. Így az információkérés és a feltételezett jogsértés közötti összefüggés követelménye teljesül, ha az eljárás e szakaszában az említett kérés jogszerűen a feltételezett jogsértéssel kapcsolatban állónak tekinthető abban az értelemben, hogy a Bizottság észszerűen feltételezheti, hogy az információ az állítólagos jogsértés fennállásának meghatározásában segíti majd (lásd: 2014. március 14-i Holcim [Deutschland] és Holcim kontra Bizottság ítélet, T-293/11, nem tették közzé, EU:T:2014:127, 110. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

142 Ami közelebbről a jelen ügyet illeti, a – felperes által a 2017. március 31-i bizottsági határozattal szemben benyújtott megsemmisítés iránti kereset nyomán hozott – 2019. április 9-i Qualcomm és Qualcomm Europe kontra Bizottság ítélet (T-371/17, nem tették közzé, EU:T:2019:232) 128. pontjából kitűnik, hogy a Bizottság által folytatott vizsgálat hatálya alkalmas volt arra, hogy jelentős mennyiségű információ szolgáltatását igazolja.

143 Ezenkívül, amint azt a Törvényszék a 2019. április 9-i Qualcomm és Qualcomm Europe kontra Bizottság ítélet (T-371/17, nem tették közzé, EU:T:2019:232) 201. pontjában szintén hangsúlyozta, a Bizottság éppen annak érdekében fogadhatta el az említett határozatot, hogy a megkívánt gondossággal készítse elő az EUMSZ 102. cikk megsértésének esetleges fennállására vonatkozó végleges határozatát, és azt az e jogsértésre esetlegesen hatást gyakorló minden adat alapján hozza meg. Ugyanez az érvelés alkalmazandó analógia útján a Bizottság által a közigazgatási eljárás keretében küldött többi információkérésre is, anélkül hogy azokban bármilyen önkényes adatgyűjtést kellene látni. Egyrészt ugyanis a Bizottság vizsgálat során a

felperessel szemben fennálló elfogultságának megnyilvánulása nem vezethető le absztrakt módon abból, hogy a Bizottságnak a vizsgálat lefolytatása során mérlegelési mozgástér áll rendelkezésére, és másrészt a felperes nem terjesztett elő olyan bizonyítékokat, melyek lehetővé tennék annak konkrét bizonyítását, hogy e további információkérések csak ilyen elfogultsággal magyarázhatók.

144 Ami ezt követően a felperesnek a kifogásközlés, a kiegészítő kifogásközlés, a tényállást közlő levél és a megtámadott határozat közötti különbségekre alapított érvét illeti, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a védelemhez való jog tiszteletben tartása megköveteli, hogy az érintett vállalkozásnak a közigazgatási eljárás során lehetősége legyen hatékonyan kifejteni álláspontját az állított tények és körülmények valószerűségéről és jelentőségéről, valamint a Bizottság által a versenyszabályok megsértésének fennállására vonatkozó állításának alátámasztására felhasznált dokumentumokról (lásd: 2013. december 5-i SNIA kontra Bizottság ítélet, C-448/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:801, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. március 25-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, C-152/19 P, EU:C:2021:238, 106. pont).

145 Ez a követelmény teljesül akkor, ha a végleges határozat az érintetteket nem teszi felelőssé a kifogásközlésben ismertetettektől eltérő jogsértésekért, és csak olyan tényeket állapít meg, amelyekről az érintettek az eljárás során kifejthették álláspontjukat (2012. május 24-i MasterCard és társai kontra Bizottság ítélet, T-111/08, EU:T:2012:260, 266. pont; 2013. június 18-i ICF kontra Bizottság ítélet, T-406/08, EU:T:2013:322, 117. pont; 2018. december 13-i Slovak Telekom kontra Bizottság ítélet, T-851/14, EU:T:2018:929, 180. pont).

146 Azon lényeges bizonyítékokat azonban, amelyekre a Bizottság a kifogásközlésben támaszkodik, elegendő összefoglaló jelleggel megjelölni, és a határozatnak nem kell feltétlenül megegyeznie a kifogásközléssel, mivel a kifogásközlés olyan előkészítő dokumentumnak minősül, amelynek ténybeli és jogi megállapításai pusztán előzetes jellegűek (1987. november 17-i British American Tobacco és Reynolds Industries kontra Bizottság ítélet, 142/84 és 156/84, EU:C:1987:490, 70. pont; lásd még: 2013. december 5-i SNIA kontra Bizottság ítélet, C-448/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:801, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. május 24-i MasterCard és társai kontra Bizottság ítélet, T-111/08, EU:T:2012:260, 267. pont). Így elfogadhatók a kifogásközlés azon kiegészítései is, amelyeket a Bizottság a felek válaszainak fényében tett, akiknek az érvelése igazolja, hogy ténylegesen gyakorolni tudták védelemhez való jogukat. A Bizottság a közigazgatási eljárásra figyelemmel felülvizsgálhatja és ki is egészítheti az általa megfogalmazott kifogások alátámasztása céljából előadott ténybeli vagy jogi érveit (2011. szeptember 9-i Alliance One International kontra Bizottság ítélet, T-25/06, EU:T:2011:442, 181. pont). Következésképpen a végleges határozat meghozataláig a Bizottság – különösen a felek írásbeli vagy szóbeli észrevételeire tekintettel – elállhat a felekkel szemben eredetileg megfogalmazott kifogások némelyikétől, vagy akár azok összességétől, és módosíthatja ekképpen a felek számára kedvező módon az álláspontját, vagy – épp ellenkezőleg – dönthet újabb kifogások emelése mellett, amennyiben lehetőséget biztosít az érintett vállalkozások számára, hogy ezzel kapcsolatban kifejthessék álláspontjukat (lásd: 2003. szeptember 30-i Atlantic Container Line és társai kontra Bizottság ítélet, T-191/98 és T-212/98–T-214/98, EU:T:2003:245, 115. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

147 A jelen ügyben a Bizottság vizsgálat során a felperessel szemben fennálló elfogultságának megnyilvánulása nem vezethető le elvont módon a kifogásközlés, a kiegészítő kifogásközlés, a tényállást közlő levél és a megtámadott határozat közötti különbségekből. Ezenkívül a felperes nem terjesztett elő olyan bizonyítékokat, amelyek lehetővé tennék annak konkrét bizonyítását, hogy e különbségek csak ilyen elfogultsággal magyarázhatók.

148 Ezzel szemben meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban olyan új kifogásokra vagy bizonyítékokra támaszkodott-e, amelyekkel kapcsolatban a felperesnek a közigazgatási eljárás során nem volt lehetősége arra, hogy kifejtse álláspontját.

149 E tekintetben a felperes csupán általános jelleggel azt állítja, hogy a megtámadott határozat jelentős eltéréseket és új elemeket tartalmaz, amelyek nem szerepelnek a kiegészítő kifogásközlésben és a tényállást közlő levélben kifejtett érvelésben, és csupán lábjegyzetben idézi az említett határozat néhány preambulumbekezdését és hivatkozik a keresetlevél A.11. mellékletére.

150 Még abban az esetben is, ha ezek az elemek valóban olyan új elemeknek minősülnek, amelyek nem szerepelnek a korábbi eljárási dokumentumokban, megállapítható, hogy a felperes egyáltalán nem fejti ki, hogy ezek az elemek mennyiben minősülnek olyan új kifogásoknak vagy terhelő bizonyítékoknak, amelyekkel kapcsolatban nem volt lehetősége kifejteni álláspontját, és nem pusztán a Bizottság által – többek között a felperestől – kapott észrevételek megtámadott határozatban történő puszta figyelembevételének.

151 Amint az a fenti 146. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból következik, a megtámadott határozat nem lehet a kifogásközlés, a kiegészítő kifogásközlés vagy a tényállást közlő levél másolata, éppen azért, mert a Bizottság köteles figyelembe venni a felek által a közigazgatási eljárás során előterjesztett észrevételeket. A felperes azzal, hogy az említett határozat és a korábbi eljárási dokumentumok közötti eltérések listájának összeállítására szorítkozott anélkül, hogy részletesebben kifejtette volna, hogy az ilyen módosítások konkrétan milyen, számára hátrányos következményekkel jártak a Bizottság jogi érvelését és a tények minősítését illetően, vagy hogy a kifogásolt magatartás terjedelme ebből adódóan mennyiben változott, nem bizonyítja, hogy a Bizottság részrehajló vizsgálatot folytatott.

152 Végül, ami a felperes arra alapított érvét illeti, hogy a Bizottság a meghallgatási tisztviselő távollétében találkozott a panaszossal a kiegészítő kifogásközlésre vonatkozó meghallgatással kapcsolatos kérdések megvitatása érdekében, noha ez a tárgykör e tisztviselő hatáskörébe tartozik, ez nem teszi lehetővé sem a Bizottság integritásának, sem a jelen ügy semleges és objektív módon történő kezelésére való képességének megkérdőjelezését. A felperes ezenkívül nem bizonyítja, hogy egy ilyen találkozó mennyiben érinthette volna a védelemhez való jogát, annál is inkább, mivel semmi nem akadályozta abban, hogy hasonló találkozót kérjen a meghallgatási tisztviselőtől, amennyiben ezt szükségesnek tartja.

153 A jelen kifogást ezért el kell utasítani.

154 Ennélfogva az első jogalap első részét el kell utasítani.

*A második, a védelemhez való jognak és a fegyveregyenlőség elvének a megsértésére alapított részről*

155 A jelen rész két kifogáson alapul. Az első kifogás az iratokba való elégtelen betekintésen alapul. A második kifogás lényegében az átadott iratok elégtelen tartalmán alapul.

– *Előzetes észrevételek*

156 A védelemhez való jog mint alapvető jog azon általános jogelvek szerves részét képezi, amelyek tiszteletben tartását a Törvényszék és a Bíróság biztosítja (2011. október 25-i Solvay kontra Bizottság ítélet, C-109/10 P, EU:C:2011:686, 52. pont).

157 A védelemhez való jog tiszteletben tartása az uniós jog általános elvének minősül, amelyet akkor kell alkalmazni, ha a közigazgatási szerv valamely személlyel szemben olyan aktus meghozatalát helyezi kilátásba, amely e személynek sérelmet okoz (2019. január 16-i Bizottság kontra United Parcel Service ítélet, C-265/17, EU:C:2019:23, 28. pont).

158 Az uniós jog ezen általános elvét a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontja rögzíti (2021. március 25-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, C-152/19 P, EU:C:2021:238, 105. pont).

159 A versenyjoggal összefüggésben a védelemhez való jog tiszteletben tartása megköveteli, hogy a versenyszabályok megsértését megállapító határozat valamennyi címzettjének a közigazgatási eljárás során lehetősége legyen hatékonyan kifejteni álláspontját a neki felrótt tények és körülmények valószerűségéről és jelentőségéről, valamint a Bizottság által a jogsértés fennállására vonatkozó állításának alátámasztására felhasznált dokumentumokról, amint az a fenti 144. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik.

160 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a védelemhez való jog, és különösen a meghallgatáshoz való jog megsértése csak akkor vonja maga után a szóban forgó közigazgatási eljárás végén hozott határozat megsemmisítését, ha e szabálytalanság hiányában ez az eljárás eltérő eredményre vezethetett volna. A védelemhez való jogának megsértésére hivatkozó felperestől nem lehet megkövetelni annak bizonyítását, hogy az érintett uniós intézmény határozatának tartalma eltérő lett volna, hanem csupán azt, hogy ez az eset nem zárható ki teljesen (lásd: 2020. június 18-i Bizottság kontra RQ ítélet, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 105. és 106. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), mivel az említett fél az eljárási szabálytalanság hiányában jobban tudta volna biztosítani a védelmét (2003. október 2-i Thyssen Stahl kontra Bizottság ítélet, C-194/99 P, EU:C:2003:527, 31. pont; 2009. október 1-jei Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet, C-141/08 P, EU:C:2009:598, 94. pont; 2018. december 13-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, T-827/14, EU:T:2018:930, 129. pont).

161 Ezt az értékelést az egyes ügyek sajátos ténybeli és jogi körülményei alapján kell elvégezni (2020. június 18-i Bizottság kontra RQ ítélet, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 107. pont).

– *Az első, az iratokba való elégtelen betekintésre alapított kifogásról*

162 A felperes arra hivatkozik, hogy csak a kifogásközlés és a kiegészítő kifogásközlés elfogadását követően tekinthetett be az ügy irataiba, mégpedig erre irányuló ismételt kérelmek előterjesztését követően. Azt állítja továbbá, hogy „rendkívül sok időt és aránytalan erőforrásokat” kellett a bizonyos dokumentumokba való betekintésre fordítania, ami „szükségtelen és káros figyelemelterelést” jelentett, és hátrányosan befolyásolta védekezési képességét.

163 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

164 A védelemhez való jog tiszteletben tartásának elvéből következő iratbetekintési jog ily módon magában foglalja, hogy a Bizottság lehetőséget biztosít az érintett vállalkozás számára a vizsgálati iratok között található valamennyi olyan dokumentum vizsgálatára, amely releváns lehet a

védelme szempontjából. Ezek magukban foglalják mind a terhelő, mind a mentő iratokat, kivéve más vállalkozások üzleti titkait, a Bizottság belső dokumentumait és egyéb bizalmas információkat (2004. január 7-i Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítélet, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P és C-219/00 P, EU:C:2004:6, 68. pont; 2011. július 12-i Toshiba kontra Bizottság ítélet, T-113/07, EU:T:2011:343, 41. pont).

165 A jelen ügyben a felperes elsősorban azt kifogásolja, hogy többször is a Bizottsághoz kellett fordulnia annak érdekében, hogy betekinthessen a ügy iratai között szereplő dokumentumokba, ami miatt időt vesztett, és a tényekre vonatkozó emlékek elhalványultak, következésképpen ez hátrányosan befolyásolta a védekezését.

166 Márpedig a felperesnek a közigazgatási eljárás időtartamára és az általa a védekezési lehetőségeire gyakorolt következményekre alapított érveit a fenti 116–121. pontban kifejtettekkel azonos okok miatt el kell utasítani. Egyébiránt, amennyiben a felperes arra hivatkozik, hogy csak későn tekinthetett be az iratokba, nem vitatott, hogy a közigazgatási eljárás során betekinthetett az iratokba, és védekezésének megszervezése során figyelembe vehette az azok között szereplő dokumentumokat. Így, még ha feltételezzük is, hogy a felperes nem tekinthetett be haladéktalanul a rá vonatkozó ügy irataiba, ugyanakkor a felperes nem bizonyítja, hogy e betekintés elkésett volt, és hogy megsértették a védelemhez való jogát, így ezt az érvet el kell utasítani.

167 Másodsorban, ami az iratokba való állítólagos elégtelen betekintést illeti, meg kell jegyezni, hogy – amint az a megtámadott határozatnak a felperes által nem vitatott (45) és (46) preambulumbekezdéséből kitűnik – a kifogásközlés tekintetében maga a felperes is elismerte, hogy az iratbetekintéssel kapcsolatos valamennyi kérdést rendezték azelőtt, hogy a kifogásközlésre adott választ benyújtotta volna, a kiegészítő kifogásközlést illetően pedig nem élt a Bizottság által felkínált azon lehetőséggel, hogy kiegészítse a kiegészítő kifogásközlésre adott választ azt követően, hogy betekintett az iratok között szereplő egyes dokumentumok átdolgozott nem bizalmas változatába, így nem hivatkozhat érvényesen arra, hogy a védelemhez való joga sérült.

168 Következésképpen a jelen kifogást el kell utasítani.

– *A második, az átadott iratok elégtelen tartalmára alapított kifogásról*

169 A felperes úgy véli, hogy a Bizottság nem tett eleget azon kötelezettségének, hogy részletes feljegyzéseket készítsen az összes olyan találkozóról, telefonbeszélgetésről, valamint hivatalos vagy informális meghallgatásról, amelyet a vizsgálat tárgyára vonatkozó információk összegyűjtése céljából folytattak, és e feljegyzéseket megfelelően bocsássa rendelkezésére.

170 Elsősorban, a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság nem készített feljegyzéseket a vele tartott hét telefonkonferenciáról és öt találkozóról. A Bizottság ezt követően nem tudta felhasználni ezeket a feljegyzéseket, amelyek mentő bizonyítékokat tartalmazhattak volna.

171 Másodsorban, a felperes úgy véli, hogy a Bizottság bizonyos, harmadik felekkel tartott találkozókra vagy telefonkonferenciákra vonatkozó feljegyzéseket túl későn, olykor több évvel azokat követően továbbított neki.

172 Harmadsorban, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság bizonyos, harmadik felekkel tartott telefonkonferenciákról – tudniillik egy, a Huaweivel tartott telefonkonferenciáról és a panaszossal tartott hét telefonkonferenciáról – túlságosan tömör feljegyzéseket küldött neki, amelyek nem tették lehetővé számára, hogy megértse az azok során cserélt információkat.

173 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

174 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy az 1/2003 rendelet 19. cikkének (1) bekezdése feljogosítja a Bizottságot arra, hogy az e rendeletben ráruházott feladatok teljesítése érdekében adatokat kérjen minden olyan természetes vagy jogi személytől, aki hozzájárul ahhoz, hogy a vizsgálat tárgyára vonatkozó információk beszerzése céljából kikérdezzék.

175 A 773/2004 rendelet 3. cikkének megfelelően a Bizottság az 1/2003 rendelet 19. cikke alapján folytatott kikérdezés keretében kikérdezett személy nyilatkozatait bármilyen formában rögzítheti. A 773/2004 rendelet 3. cikkének (2) bekezdése pontosítja továbbá, hogy az ilyen kikérdezéshez bármilyen eszközt igénybe lehet venni, a telefont és az elektronikus eszközöket is beleértve.

176 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy ha a Bizottság úgy dönt, hogy az 1/2003 rendelet 19. cikkének (1) bekezdése alapján kikérdezést folytat le, köteles e kikérdezést teljes egészében rögzíteni, a rögzítés formáját illetően a Bizottságnak biztosított választási lehetőség sérelme nélkül. Ebből következik, hogy a Bizottság köteles az általa megválasztott formában rögzíteni minden olyan kikérdezést, amelyet az említett cikk alapján annak érdekében folytat le, hogy a vizsgálatának tárgyára vonatkozó információkat szerezzen be (2017. szeptember 6-i Intel kontra Bizottság ítélet, C-413/14 P, EU:C:2017:632, 90. és 91. pont; 2023. március 9-i Les Mousquetaires és ITM Entreprises kontra Bizottság ítélet, C-682/20 P, EU:C:2023:170, 89. pont).

177 E tekintetben nem elegendő, hogy a Bizottság röviden összefoglalja a kikérdezés során érintett témákat. Képesnek kell lennie arra, hogy információval szolgáljon a kikérdezés során folytatott megbeszélések tartalmáról, különösen azon felvilágosítások jellegéről, amelyeket a kikérdezés során az említett tárgykörökről adtak (2022. június 15-i Qualcomm kontra Bizottság [Qualcomm – kizárólagosságot biztosító kifizetések] ítélet, T-235/18, EU:T:2022:358, 190. pont; lásd még ebben az értelemben: 2017. szeptember 6-i Intel kontra Bizottság ítélet, C-413/14 P, EU:C:2017:632, 91. és 92. pont).

178 Elsősorban, ami a Bizottság és maga a felperes közötti, a közigazgatási eljárás során történt kapcsolatfelvételeket illeti, a felperes azt kifogásolja, hogy az ügy iratai nem tartalmaznak hét telefonkonferenciára és öt találkozóra vonatkozó feljegyzéseket.

179 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperes egyáltalán nem fejti ki, hogy ha eljárási szabálytalanság történt, ez mennyiben érinthette a védelemhez való jogát, annak bizonyítása révén, hogy jobban tudta volna biztosítani a védelmét abban az esetben, ha a Bizottság feljegyzéseket készített volna a vele történt kapcsolatfelvételekről. Mivel ugyanis e találkozókra a Bizottság és maga a felperes között került sor, a felperesnek teljes mértékben tudomása volt azok tartalmáról és azokról a témákról, amelyeket e találkozók során a Bizottsággal megvitattak. Ennélfogva teljes mértékben felhasználhatott volna minden, az e kapcsolatfelvételek során esetlegesen tárgyalt mentő bizonyítékot annak érdekében, hogy jobban biztosítsa védelmét. Ezenkívül ilyen esetben elvárható lehet, hogy a felperes elővigyázatosságból ő maga megküldje a Bizottságnak a szóban forgó kapcsolatfelvétel összefoglalását annak érdekében, hogy minden esetleges mentő bizonyítéknak írásos nyoma legyen az iratok között.

180 Másodsorban, ami a harmadik felekkel tartott találkozókra vagy telefonkonferenciákra vonatkozó bizonyos feljegyzéseket illeti, a felperes azt kifogásolja, hogy azokba csak későn tekinthetett be, ami sértette a védelemhez való jogát.

181 E tekintetben, függetlenül attól, hogy a szóban forgó találkozók és telefonbeszélgetések az 1/2003 rendelet 19. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kikérdezéseknek” minősülnek-e, amelyeket a Bizottságnak rögzítenie kellett, amit egyébként a felperes meg sem próbál bizonyítani, nem vitatott, hogy a felperes 2018. július 31-én és augusztus 27-én, vagyis közvetlenül a kiegészítő kifogásközlés Bizottság általi megküldését követően betekinthetett az azokra vonatkozó feljegyzésekbe.

182 Márpedig, bár sajnálatos, hogy a szóban forgó találkozókra és telefonkonferenciákra vonatkozó feljegyzésekbe való betekintést valóban jóval az említett találkozók és telefonkonferenciák tartását követően biztosították, megállapítható, hogy a felperes 2018. október 22-én, vagyis több héttel az említett feljegyzések kézhezvételét követően válaszolt a kiegészítő kifogásközlésre, ami elegendő időt hagyott számára arra, hogy azokat megvizsgálja, azokból minden potenciálisan mentő bizonyítékot kivonjon, és e válaszban azokra hivatkozzon.

183 E tekintetben megjegyzendő, hogy a jelen ügy körülményeit meg kell különböztetni a 2022. június 15-i Qualcomm kontra Bizottság (Qualcomm – kizárólagosságot biztosító kifizetések) ítélet (T-235/18, EU:T:2022:358) alapjául szolgáló ügy körülményeitől, amely ítéletben a Törvényszék megsemmisítette az EUMSZ 102. cikk és az EGT-Megállapodás 54. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.40220 – „Qualcomm [kizárólagosságot biztosító kifizetések]” ügy) 2018. január 24-én hozott C(2018) 240 final bizottsági határozatot, többek között amiatt, hogy a Bizottság későn küldött meg bizonyos, harmadik felek kikérdezésére vonatkozó feljegyzéseket.

184 Így a 2022. június 15-i Qualcomm kontra Bizottság (Qualcomm – kizárólagosságot biztosító kifizetések) ítélet (T-235/18, EU:T:2022:358) 168. és 169. pontjából kitűnik, hogy az említett ítélet alapjául szolgáló ügyben a Bizottság a közigazgatási eljárás során semmilyen információt nem küldött a Qualcommnak harmadik felek kikérdezésének megtörténtéről vagy tartalmáról, és hogy a Bizottság csak a C(2018) 240 final határozat elfogadását követően küldött ilyen feljegyzéseket, sőt, egyes feljegyzéseket a Törvényszék előtti eljárás során, a Törvényszék által elrendelt bizonyításfelvételi intézkedésekre válaszul bocsátott rendelkezésre.

185 Egyébiránt nem vitatott, hogy a 2022. június 15-i Qualcomm kontra Bizottság (Qualcomm – kizárólagosságot biztosító kifizetések) ítélet (T-235/18, EU:T:2022:358) alapjául szolgáló ügyben – a jelen üggyel ellentétben – a Qualcomm a közigazgatási eljárás során nem tekinthetett be e feljegyzésekbe, így azokkal kapcsolatban nem fejthette ki álláspontját, és nem használhatta fel az azokban szereplő esetleges mentő bizonyítékokat annak érdekében, hogy a kizárólagosságot biztosító kifizetések általa történő nyújtását megállapító határozat meghozatala előtt védekezzen. E meghatározó körülmények, amelyek alapján a Törvényszék a C(2018) 240 final határozatot megsemmisítette, alapvető eltérést jelentenek a jelen ügyhöz képest.

186 A fentiekből következik, hogy a felperes nem bizonyította a védelemhez való jogának azáltal történő megsértését, hogy a Bizottság viszonylag későn küldte meg részére a szóban forgó találkozókra és telefonkonferenciákra vonatkozó feljegyzéseket. A felperesnek az említett feljegyzések Bizottság általi késői megküldésére alapított érvét ezért el kell utasítani.

187 Harmadsorban, ami a harmadik felekkel tartott telefonkonferenciákra, tudniillik egy, a Huaweivel tartott telefonkonferenciára és a panaszossal tartott hét telefonkonferenciára vonatkozó egyes feljegyzéseket illeti, a felperes azt kifogásolja, hogy azok túlságosan tömörek.

188 E tekintetben a Bizottság a tárgyaláson elismerte egyrészt, hogy a felperes által hivatkozott telefonkonferenciák közül legalább néhány ténylegesen az 1/2003 rendelet 19. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kikérdezésnek” minősíthető, másrészt pedig, hogy azokat nem rögzítette. Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy az e kikérdezésekre vonatkozó, a keresetlevél A.9. mellékletében szereplő feljegyzések túlságosan rövidek ahhoz, hogy orvosolhassák a rögzítés e hiányát.

189 Az ilyen eljárási szabálytalanságból levonandó következtetéseket illetően meg kell határozni, hogy a jelen ügy sajátos ténybeli és jogi körülményeire tekintettel a felperes a megkövetelt módon bizonyította-e, hogy az ilyen szabálytalanság hiányában jobban tudta volna biztosítani a védelmét. E bizonyítás hiányában ugyanis ez a szabálytalanság nem vezethet a megtámadott határozat megsemmisítéséhez.

190 Ha az érintett vállalkozás meggyőző valószínűsítő körülményekkel rendelkezik azon dokumentumok szerzőjével, jellegével és tartalmával kapcsolatban, amelyeket nem tettek hozzáférhetővé a számára, őt terheli a bizonyítási kötelezettség a tekintetben, hogy az ügy iratainak azon részeit, amelyekhez jogellenesen nem fért hozzá – akár terhelő, akár mentő jellegűek is azok –, a védekezéséhez felhasználhatta volna (lásd ebben az értelemben: Kokott főtanácsnok Solvay kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványa, C-110/10 P, EU:C:2011:257, 37. pont).

191 Ha valamely terhelő bizonyítékot nem tettek számára hozzáférhetővé, elegendő, ha az érintett vállalkozás azt bizonyítja, hogy a közigazgatási eljárás más eredményre vezethetett volna, ha ezt a bizonyítékot figyelmen kívül hagyták volna, amennyiben a Bizottság arra támaszkodott (lásd ebben az értelemben: 2004. január 7-i Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítélet, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P és C-219/00 P, EU:C:2004:6, 71. és 73. pont; 2011. július 12-i Toshiba kontra Bizottság ítélet, T-113/07, EU:T:2011:343, 46. pont).

192 Ha valamely mentő bizonyítékot nem tettek számára hozzáférhetővé, úgy az érintett vállalkozásnak azt kell bizonyítania, hogy e bizonyítékot fel tudta volna használni a védekezéséhez abban az értelemben, hogy amennyiben a közigazgatási eljárás során arra támaszkodhatott volna, olyan tényezőkre tudott volna hivatkozni, amelyek nem egyeztek a Bizottság által e szakaszban levont következtetésekkel, tehát bármilyen módon befolyásolhatta volna a Bizottság által a határozatában kialakított értékelést (lásd: 2017. szeptember 6-i Intel kontra Bizottság ítélet, C-413/14 P, EU:C:2017:632, 97. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

193 Márpedig a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a megállapított eljárási szabálytalanság hiányában jobban tudta volna biztosítani a védelmét.

194 Közelebbről, annak ellenére, hogy összességében a Bizottság által megküldött feljegyzésekből le lehetett vezetni a szóban forgó kikérdezések tartalmát, és ennélfogva lehetett arra következtetni, hogy esetlegesen olyan bizonyítékok állnak fenn, amelyeket a felperes fel tudott volna használni a védekezéséhez, a felperes nem terjesztett elő egyetlen olyan részletes érvet sem, amely lehetővé tenné annak megértését, hogy hogyan tudta volna jobban biztosítani a védekezését, noha a Törvényszék a tárgyaláson e tekintetben kifejezetten kérdést intézett hozzá.

195 Végül meg kell jegyezni, hogy a 2022. június 15-i Qualcomm kontra Bizottság (Qualcomm – kizárólagossági kifizetések) ítélet alapjául szolgáló ügyben (T-235/18, EU:T:2022:358), amely ítéletben a Törvényszék – többek között a harmadik felekkel folytatott bizonyos kikérdezésekre vonatkozóan a Bizottság által megküldött feljegyzések hiányos jellege miatt – megsemmisítette a C(2018) 240 final határozatot, a felperes a keresetlevélben erre vonatkozóan megfogalmazott állítások alátámasztása érdekében benyújtott egy mellékletet, amely annak pontosítására irányult, hogy az említett kikérdezések során milyen szempontokat vitathattak meg, és hogy ezek az elemek hogyan segíthették volna a védekezését. Márpedig a jelen ügyben a felperes nem adott elő ilyen pontosításokat.

196 Ebből következik, hogy a harmadik felekkel tartott telefonkonferenciákra vonatkozó feljegyzéseknek a jelen ügyben megállapított túlságosan tömör jellegéhez kapcsolódó eljárási szabálytalanság nem vezethet a megtámadott határozat megsemmisítéséhez.

197 Ennélfogva a jelen kifogást, valamint az első jogalap második részét el kell utasítani. Következésképpen, mivel e jogalap első része is elutasításra került (lásd a fenti 154. pontot), az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

***A második, az érintett piac meghatározását és a felperes releváns időszakban fennálló erőfölényét illetően elkövetett „nyilvánvaló mérlegelési hibákra”, ténybeli hibákra és téves jogalkalmazásra, valamint az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról***

198 A második jogalap öt részre oszlik. Az első rész a megtámadott határozatnak az érintett piac meghatározásával kapcsolatos hiányosságaira vonatkozik. A második rész a kötött kínálat által a szabad piacon közvetlenül gyakorolt versenykényszerre vonatkozik. A harmadik rész a kötött kínálat által a szabad piacon közvetetten gyakorolt versenykényszerre vonatkozik. A negyedik rész a felperes releváns időszakban fennálló erőfölényére vonatkozik. Az ötödik rész az UMTS-csipek piaca élvonalbeli szegmensének meghatározására vonatkozik, amely szegmensre a Bizottság az elemzését alapította.

*Az első, a megtámadott határozatnak az érintett piac meghatározásával kapcsolatos hiányosságaira vonatkozó részről*

199 A jelen rész három kifogáson alapul. Az első kifogás nyilvánvaló mérlegelési hibákon és téves jogalkalmazáson alapul, amennyiben a Bizottság az érintett piac meghatározása érdekében kevéssé egyértelmű információkérésekre adott homályos válaszok kiválasztott körére támaszkodott. A második kifogás nyilvánvaló mérlegelési hibákon és téves jogalkalmazáson alapul, amennyiben a Bizottság nem vizsgálta meg helyettesítési lánc esetleges fennállását. A harmadik kifogás nyilvánvaló mérlegelési hibákon és téves jogalkalmazáson alapul, amennyiben a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy nem kell alkalmaznia a „small but significant and non-transitory increase in price” (csekély, de jelentős mértékű és nem átmeneti áremelkedés) tesztet (a továbbiakban: SSNIP-teszt).

*– Előzetes észrevételek*

200 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 102. cikk alkalmazása keretében az érintett piac meghatározásának célja azon határok kijelölése, amelyek között meg kell vizsgálni azon kérdést, hogy e vállalkozás számára lehetséges-e, hogy versenytársaitól, ügyfeleitől és a fogyasztóktól nagymértékben függetlenül viselkedjen (lásd: 2020. január 30-i Generics [UK] és társai ítélet, C-307/18, EU:C:2020:52, 127. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

201 Az érintett piac meghatározása tehát főszabály szerint előfeltétele az érintett vállalkozás részéről az erőfölény esetleges fennállása értékelésének, amely feltételezi először is az említett piac áruinak vagy szolgáltatásainak a meghatározását, másodszor pedig e piac földrajzi kiterjedésének meghatározását (lásd: 2020. január 30-i Generics [UK] és társai ítélet, C-307/18, EU:C:2020:52, 127. és 128. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

202 Ami a termékek vagy szolgáltatások piacát illeti, az „érintett piac” fogalma magában foglalja, hogy hatékony verseny létezhet a piacon lévő termékek vagy szolgáltatások között, ami feltételezi, hogy e termékek vagy szolgáltatások között elegendő mértékű felcserélhetőség vagy helyettesíthetőség áll fenn. A felcserélhetőséget vagy a helyettesíthetőséget nemcsak a szóban forgó termékek vagy szolgáltatások objektív jellegzetességeire figyelemmel kell értékelni. Figyelembe kell venni a versenyfeltételeket, valamint a piaci kereslet és kínálat szerkezetét is (lásd: 2020. január 30-i Generics [UK] és társai ítélet, C-307/18, EU:C:2020:52, 129. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

203 Az ilyen értékelés azt feltételezi, hogy az érintett piac részét képező termékek vagy szolgáltatások és az e piacon a kereslet kielégítésére előirányzott termékek vagy szolgáltatások között kellő mértékű felcserélhetőség áll fenn. Ez az eset áll fenn többek között akkor, ha az alternatív ajánlat nyújtójának módjában áll rövid időn belül reagálni a keresletre olyan erővel, amely elegendő ahhoz, hogy komoly ellensúlyt képezzen az érintett vállalkozás által e piacon élvezett erővel szemben (lásd ebben az értelemben: 2020. január 30-i Generics [UK] és társai ítélet, C-307/18, EU:C:2020:52, 132. és 133. pont).

204 Végül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, amennyiben az érintett piac meghatározása a Bizottság részéről összetett gazdasági elemzéseket foglal magában, úgy az csak az uniós bíróság korlátozott felülvizsgálatának tárgyát képezheti (2007. szeptember 17-i Microsoft kontra Bizottság ítélet, T-201/04, EU:T:2007:289, 482. pont; 2009. május 7-i NVV és társai kontra Bizottság ítélet, T-151/05, EU:T:2009:144, 53. pont; 2010. december 15-i CEAHR kontra Bizottság ítélet, T-427/08, EU:T:2010:517, 66. pont).

205 E megfontolások fényében kell megvizsgálni a felperes azon érvelését, amely az érintett piacnak a Bizottság által a megtámadott határozatban elfogadott meghatározására vonatkozik.

*– Az első, nyilvánvaló mérlegelési hibákra és téves jogalkalmazásra alapított kifogásról, amennyiben a Bizottság kevéssé egyértelmű kérdésekre adott homályos válaszok kiválasztott körére támaszkodott*

206 A felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság rosszul megfogalmazott kérdésekre adott kiválasztott válaszok részrehajló elemzése alapján vetette el az UMTS-csipek és a más technológiákat támogató csipek közötti esetleges helyettesíthetőséget.

207 Közelebbről, a felperes szerint a megtámadott határozat a feltételezett jogsértés után több évvel küldött információkérésekben szereplő zavaros vagy többféleképpen értelmezhető kérdésekre adott nem világos vagy többértelmű válaszokon alapul, amely körülmények következtében a 2014. november 4-i és 2015. április 30-i kérdőívre válaszolók közül többen úgy értelmezték a feltett kérdéseket, hogy azok az ezen információkérések időpontjában fennálló piacra, és nem a feltételezett jogsértés időpontjában fennálló piacra vonatkoznak. Egyébiránt az UMTS-csipek és a más technológiákat támogató csipek helyettesíthetőségére vonatkozó egyes kérdések megfogalmazása arra késztette a megkérdezett vállalkozásokat, hogy arra a kérdésre válaszoljanak, hogy a meglévő készülékekbe – nem pedig a jövőbeli készülékekbe – való beépítésre szánt csipeket illetően terveznek-e beszállítót váltani. Végül, a kérdések megfogalmazása prejudikálta két elkülönülő piac fennállását, amelyek közül az egyik az UMTS-csipeket, a másik pedig az LTE-t támogató csipeket foglalta magában, mivel a válaszadóktól azt kérdezték, hogy át fognak-e térni a csipek egyik típusáról a másikra.

208 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

209 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság számos adat alapján jutott arra a következtetésre, hogy az UMTS-csipek és a más technológiákat támogató csipek nem helyettesíthetőek egymással. Ez kitűnik az említett határozat 245., 246. és 248–251. lábjegyzetéből az UMTS-csipek és a GSM szabványt támogató más csipek közötti helyettesíthetőség hiányát illetően, ugyanezen határozat 254–258. lábjegyzetéből az UMTS-csipek és az CDMA szabványt támogató más csipek közötti helyettesíthetőség hiányát illetően, az említett határozat 260. és 264. lábjegyzetéből az UMTS-csipek „Frequency-division-duplexing” (FDD) változata és ugyanezen csipek – FDD-módot nem támogató – „Time-division-duplex” (TDD) változata közötti helyettesíthetőség hiányát illetően, valamint ugyanezen határozat 271–273. lábjegyzetéből az UMTS-csipek és a WiFi/WiMAX szabványt támogató egyéb csipek közötti helyettesíthetőség hiányát illetően. Egyébiránt, amint az a megtámadott határozat 277. és 279. lábjegyzetéből kitűnik, a Bizottság számos dokumentumra is támaszkodott az e technológia különböző változatait támogató UMTS-csipek helyettesíthetőségének megállapítása érdekében.

210 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a Bizottság nemcsak a 2014-ben és 2015-ben küldött kérdőívekre adott válaszokra, hanem a 2010-ben küldött és szintén az érintett piac meghatározására vonatkozó két kérdőívre adott válaszokra is támaszkodott, amit a Bizottság a Törvényszék által feltett írásbeli kérdés formáját öltő pervezető intézkedésre adott válaszában kifejezetten megerősített, továbbá iparági jelentésekre, amint az a megtámadott határozat 244., 261. és 270. lábjegyzetéből kitűnik.

211 Következésképpen nem kifogásolható a Bizottsággal szemben, hogy az érintett piac meghatározása során kizárólag a válaszok egy kiválasztott körére támaszkodott.

212 Ezenkívül, még ha feltételezzük is, hogy egyes megkérdezett vállalkozások téves időbeli keretre hivatkozva válaszolhattak a 2014-es és a 2015-ös kérdőívre, meg kell állapítani, hogy nem minden, a Bizottság által a megtámadott határozat 244., 261. és 270. lábjegyzetében hivatkozott válaszadó követett el ilyen hibát, amit a felperes nem vitat, mivel csupán néhány olyan vállalkozás példájára hivatkozik, amelyek válasza szerinte nem a releváns időszakra vonatkozik.

213 Ami közelebbről a 2015. április 30-i kérdőívet illeti, meg kell állapítani, hogy az bevezetésként tisztázza, hogy a válaszokat a 2010 és 2014 közötti időszak tekintetében kell megadni. Ami azokat az okokat illeti, amelyek miatt ez a kérdőív nem a 2009-es évre vonatkozott, noha ezen év második

negyedéve a releváns időszakhoz tartozik, a Törvényszék által e tekintetben írásban feltett kérdésre a Bizottság jelezte, hogy az e kérdőívre válaszolók közül többen kifejezetten 2010 előtti időbeli keretre hivatkoztak, vagy olyan nyilatkozatokat tettek, amelyek a referencia-időszaktól függetlenül általánosan alkalmazandóak, és ennélfogva a 2009-es évre is érvényesek.

214 Ebből következik, hogy még ha a 2014. november 4-i és 2015. április 30-i kérdőív több, a felperes által hivatkozott válaszadója homályos választ adott is, amint azt a felperes állítja, a jogsértésétől eltérő időbeli keretre hivatkozva, az ilyen hiba semmi esetre sem kérdőjelezheti meg a Bizottság által az UMTS-csipek és az egyéb technológiákat támogató csipek közötti helyettesíthetőség hiányára vonatkozó valamennyi válaszra tekintettel elvégzett elemzést, figyelemmel az egybehangzó adatok igen nagy számára, amelyekre a Bizottság e tekintetben támaszkodott.

215 Egyébiránt a felperes akkor, amkor azt állítja, hogy az UMTS-csipek és a más technológiákat támogató csipek közötti helyettesíthetőségre vonatkozó egyes kérdések megfogalmazása arra késztette a megkérdezett vállalkozásokat, hogy arra a kérdésre válaszoljanak, hogy a meglévő készülékekbe – nem pedig a jövőbeli készülékekbe – való beépítésre szánt csipeket illetően terveznek-e beszállítót váltani, lényegében úgy véli, hogy a Bizottságnak meg kellett volna vizsgálnia a jövőbeli, vagyis még nem létező termékekbe beépítendő csipek beszállítói által gyakorolt versenykényszer hipotetikus fennállását.

216 Márpedig ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni.

217 A közösségi versenyjog alkalmazásában az érintett piac meghatározásáról szóló bizottsági közlemény (HL 1997. C 372., 5. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 155. o.; a továbbiakban: a piac meghatározásáról szóló közlemény) 7. pontjából kitűnik ugyanis, hogy az érintett termékpiac mindazokat a termékeket vagy szolgáltatásokat magában foglalja, amelyeket a fogyasztó a jellemzőik, áruk és rendeltetésük alapján egymással felcserélhetőnek vagy helyettesíthetőnek tart, ami azt jelenti, hogy az értékelést azon terméktípusok alapján kell elvégezni, amelyet a szóban forgó vállalkozások ebben az időpontban értékesítenek, nem pedig hipotetikus jövőbeli termékekhez képest, amelyeknek a jellemzőit, árát és rendeltetését a fogyasztók még nem ismerik.

218 E tekintetben azt is meg kell jegyezni, hogy a felperes mindenesetre nem fejti ki, hogy a még nem létező készülékekhez szánt csipek által gyakorolt hipotetikus versenykényszer mennyiben befolyásolhatta volna bármilyen módon a Bizottság által végzett elemzés eredményét, mivel a Bizottság, amint az a fenti 209. és 210. pontban megállapításra került, számos egybehangzó adatra támaszkodott.

219 Végül, mint teljesen megalapozatlant, el kell utasítani a felperes azon érvelését, amely szerint a Bizottság azáltal, hogy azt kérdezte a válaszadóktól, hogy át fognak-e térni a csipek egyik típusáról a másikra, prejudikálta két elkülönülő piacnak, vagyis az UMTS-csipek piacának és az LTE-t támogató csipek piacának a fennállását.

220 A Bizottság által e tekintetben feltett kérdések ugyanis csupán meghatározott technológiákra, különösen a GSM, az UMTS és az LTE szabványra hivatkoznak, amelyek mindegyike sajátos jellemzőkkel rendelkezik, és e kérdések éppen arra vonatkoznak, hogy az e technológiákat támogató csipeket a vásárlóik egymással helyettesíthetőeknek, és ennélfogva potenciálisan ugyanazon termékpiac részének tekintik-e.

221 A fentiekből következik, hogy a jelen kifogást el kell utasítani.

*– A második, nyilvánvaló mérlegelési hibákra és téves jogalkalmazásra alapított kifogásról, amennyiben a Bizottság nem vizsgálta meg helyettesítési lánc fennállását*

222 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el és tévesen alkalmazta a jogot, amikor elmulasztotta megvizsgálni az UMTS-csipek és a korábbi vagy későbbi technológiákat támogató csipek közötti helyettesítési lánc fennállását.

223 A felperes szerint a Bizottságnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy a két technológia közötti átmenet időpontjában fennállt-e az, amit ő „helyettesítési láncnak" nevez, vagyis saját megfogalmazása szerint „a kínált termékek között folytonosság [állt-e fenn], vagy ehelyett a két szabvány közötti nyilvánvaló strukturális »töréspontról«" volt-e szó. Különösen a Bizottság azon megállapítását vitatja, amely szerint nem állt fenn helyettesítési lánc az UMTS-csipek és a korábban a kiterjesztett GSM/EDGE szabványt támogató csipek között.

224 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

225 Meg kell jegyezni, hogy a piac meghatározásáról szóló közlemény 57. pontjában a Bizottság kifejti, hogy egyes esetekben a helyettesítési láncok léte ahhoz vezethet, hogy egy adott piacba belefoglalnak egyes, közvetlenül nem helyettesíthető termékeket, ha a „B" termék a kereslet oldaláról az „A" és „C" termék helyettesítője. Ebben az esetben, még ha az „A" és „C" termék a kereslet oldaláról egymást nem is helyettesíti közvetlenül, esetleg azonos érintett termékpiachoz tartozónak tekinthető, mert a „B"-vel való helyettesíthetőség mindkettőjük árképzésében korlátot állíthat.

226 Márpedig meg kell állapítani, hogy a jelen kifogás keretében a felperes lényegében azt rója a Bizottság terhére, hogy egyrészt úgy ítélte meg, hogy a korábbi technológiát támogató csipek és az UMTS-csipek nem helyettesíthetők egymással, másrészt pedig, hogy ez utóbbiak és a későbbi technológiát támogató csipek nem helyettesíthetők egymással. Másként fogalmazva, azt rója fel neki, hogy két „klasszikus", két termék közötti helyettesíthetőségi vizsgálatot végzett, és nem végezte el két, egymással közvetlenül nem helyettesíthető, de egy harmadik termékkel való közös helyettesíthetőségük révén közvetetten azzá váló két termék közötti helyettesíthetőségi láncon keresztül fennálló esetleges helyettesíthetőség vizsgálatát.

227 E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy a Bizottság számos egybehangzó adat alapján vizsgálta meg a megtámadott határozatban az UMTS-csipek és az egyéb, az UMTS-technológiát megelőző vagy azt követő technológiákat támogató csipek közötti helyettesíthetőséget, amint az a fenti 209. és 210. pontból kitűnik.

228 A fentiekből következik, hogy a jelen kifogást el kell utasítani.

*– A harmadik, nyilvánvaló mérlegelési hibákra és téves jogalkalmazásra alapított kifogásról, amennyiben a Bizottság megállapította, hogy nem kell alkalmaznia az SSNIP-tesztet*

229 A felperes úgy véli, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el és tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott határozatban nem alkalmazta az SSNIP-tesztet. A felperes szerint, bár a 2017. január 11-i Topps Europe kontra Bizottság ítélet (T-699/14, nem tették közzé, EU:T:2017:2), amelyre a Bizottság az említett határozatban hivatkozik, valóban hivatkozik az e teszten kívül más eszközökre, amelyek a Bizottság rendelkezésére állnak, beleértve a piackutatásokat, illetve a fogyasztók és a versenytársak nézőpontjának értékelését, megállapítható, hogy a Bizottságnak továbbra is megfelelő, meggyőző és megbízható

bizonyítékokra kell támaszkodnia, amit a jelen ügyben nem tett meg, mivel az információkérésekben szereplő homályos kérdésekre adott válaszok kiválasztott körére támaszkodott. A felperes azt is kifogásolja, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (248) preambulumbekezdésében úgy ítélte meg, hogy az ilyen teszt mindenesetre nem megfelelő, mivel az UMTS-csipek árát már a verseny feletti szinten állapították meg.

230 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érveit.

231 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az SSNIP-teszt annak vizsgálatából áll, hogy valamely termék árának csekély, 5–10%-os emelkedése jelentős számú ügyfelet arra késztet-e, hogy egy másik terméket válasszon, amelyet ebben az esetben az első terméket helyettesítőnek tekintenek.

232 Azt is meg kell jegyezni, hogy bár az SSNIP-teszt az érintett piac meghatározásának elismert módszere, nem a Bizottság rendelkezésére álló egyetlen módszerről van szó. A Bizottság ugyanis más eszközöket is figyelembe vehet az érintett piac meghatározása érdekében, például piackutatásokat vagy a fogyasztók és a versenytársak nézőpontjának értékelését (2017. január 11-i Topps Europe kontra Bizottság ítélet, T-699/14, nem tették közzé, EU:T:2017:2, 82. pont; 2020. október 5-i HeidelbergCement és Schwenk Zement kontra Bizottság ítélet, T-380/17, EU:T:2020:471, 331. pont [nem tették közzé]), amit a felperes nem vitat.

233 Egyébiránt mind az ítélkezési gyakorlatból, mind pedig a piac meghatározásáról szóló közlemény 25. pontjából kitűnik, hogy a Bizottság rendelkezésére álló különböző értékelési szempontok között nincs merev hierarchia (lásd ebben az értelemben: 2017. január 11-i Topps Europe kontra Bizottság ítélet, T-699/14, nem tették közzé, EU:T:2017:2, 82. pont; 2020. október 5-i HeidelbergCement és Schwenk Zement kontra Bizottság ítélet, T-380/17, nem tették közzé, EU:T:2020:471, 331. pont [nem tették közzé]), amit a felperes szintén nem vitat.

234 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkezik az érintett piac meghatározását illetően, amennyiben az összetett gazdasági elemzéseket foglal magában (lásd ebben az értelemben: 2010. december 15-i CEAHR kontra Bizottság ítélet, T-427/08, EU:T:2010:517, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

235 Ebből következik, hogy a Bizottság az EUMSZ 102. cikk alkalmazása szempontjából érintett piac meghatározása során nem köteles SSNIP-tesztet végezni.

236 Következésképpen a Bizottság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott határozat (180) preambulumbekezdésében megállapította, hogy a jelen ügyben SSNIP-teszt elvégzése nélkül meg tudja határozni az érintett piacot.

237 Egyébiránt a felperes által az első jogalapja első részének alátámasztására felhozott első kifogás elemzéséből kitűnik, hogy az érintett piacnak a megtámadott határozatban való meghatározása során a Bizottság megfelelő, meggyőző és megbízható bizonyítékokra támaszkodott, nem pedig – amint azt a felperes állítja – az információkérésekben szereplő homályos kérdésekre adott válaszok kiválasztott körére. A felperes tehát nem bizonyítja, hogy a Bizottság hibát követett el, amikor a jelen ügyben nem végzett SSNIP-tesztet.

238 Ráadásul a felperes még csak meg sem próbálta bizonyítani, hogy az SSNIP-teszt alkalmazása megváltoztatta volna a Bizottság által a megtámadott határozatban levont következtetéseket (lásd ebben az értelemben: 2020. október 5-i HeidelbergCement és Schwenk Zement kontra Bizottság ítélet, T-380/17, EU:T:2020:471, 331. pont [nem tették közzé]).

239 A jelen kifogást tehát el kell utasítani anélkül, hogy határozni kellene a Bizottság által az SSNIP-teszt jelen ügyben való alkalmazásának elmaradását illetően felhozott – a felperes által vitatott – egyik igazolás megalapozottságáról, nevezetesen arról, hogy az ilyen teszt a jelen ügyben mindenesetre nem volt megfelelő amiatt, hogy az UMTS-csipek árát már a verseny feletti szinten állapították meg.

240 Következésképpen a második jogalap első részét el kell utasítani.

*A második, a kötött kínálat által a szabad piacon közvetlenül gyakorolt versenykényszerre vonatkozó részről*

241 A jelen rész alátámasztása érdekében a felperes négy kifogásra hivatkozik.

242 Elsősorban, a felperes azt állítja, hogy annak megállapítása érdekében, hogy nem áll fenn az UMTS-csipek piacán vertikálisan integrált egyes eredetiberendezés-gyártóktól származó kötött kínálat által közvetlenül gyakorolt versenykényszer, a Bizottság tévesen támaszkodott e gyártók következetlen és irreleváns nyilatkozataira, azonban nem kérdezte meg az ügyfeleket a megállapodásaikról és a csipek árának e piacon való emelkedése esetén az önellátásra való átállásra vagy – amennyiben már vertikálisan integráltak – annak növelésére való képességükről.

243 Másodsorban, a felperes úgy véli, hogy a Bizottság tévesen zárta ki az érintett piacról *[bizalmas]*[1] kötött gyártását amiatt, hogy az a releváns időszakban minimális volt. E tekintetben a kifogásközlésre és a kiegészítő kifogásközlésre adott válaszára hivatkozik, amelyekben állítása szerint bizonyította, hogy *[bizalmas]* erős versenynyomást gyakorolt.

244 Harmadsorban, a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság elutasított bizonyos, a piac dinamikájára és az ágazatban megfigyelhető tendenciákra vonatkozó bizonyítékokat, noha egy olyan dinamikus ágazatban, mint amelyre a megtámadott határozat vonatkozik, figyelembe kell venni ezeket a fejleményeket és tendenciákat. Ez a jelen ügyben annál is inkább így van, mert az említett határozat más aspektusait illetően, különösen az UMTS-csipek piacának élvonalbeli szegmensét jellemző erős növekedési potenciál fennállásának alátámasztása érdekében a Bizottság figyelembe vette a jövőbeli előrejelzéseket.

245 Negyedsorban, a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság nem vette figyelembe a kereskedelmi realitásokat, különösen azt, hogy a felperes a Huawei mobil széles sávú készülékeihez szánt UMTS-csipek eladásainak körülbelül 70%-át elveszítette a Huawei leányvállalatától származó kötött kínálat miatt.

246 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

247 A piac meghatározásáról szóló közlemény 7. pontjából kitűnik, hogy az érintett termékpiac mindazokat a termékeket vagy szolgáltatásokat magában foglalja, amelyeket a fogyasztó a jellemzőik, áruk és rendeltetésük alapján egymással felcserélhetőnek vagy helyettesíthetőnek tart.

248 Egyébiránt a piac meghatározásáról szóló közlemény 13. pontja szerint a vállalkozások a versenykorlátok három fő forrásának vannak kitéve, tudniillik a keresleti helyettesíthetőségnek, a kínálati helyettesíthetőségnek és a potenciális versenynek, és a piac meghatározása keretében a keresleti helyettesíthetőség jelenti a legközvetlenebb és leghatékonyabb fegyelmező erőt egy adott

[1] Kitakart bizalmas adatok.

termék szállítóira nézve. Egy vállalkozás ugyanis nem gyakorolhat lényeges befolyást az értékesítés uralkodó feltételeire, ha a vevők olyan helyzetben vannak, hogy könnyen válthatnak beszerezhető helyettesítő termékekre, ami ahhoz vezet, hogy azonosítani kell az érintett vállalkozások vevőinek ténylegesen a rendelkezésére álló alternatív beszerzési forrásokat.

249 Ezenfelül, amint azt a piac meghatározásáról szóló közlemény 20. pontja jelzi, a kínálati oldali helyettesíthetőséget is meg lehet vizsgálni az érintett piac olyan helyzetekben történő meghatározásakor, amelyekben e helyettesíthetőség hatásai ugyanolyan hatékonyak és közvetlenek, mint a keresleti helyettesíthetőség hatásai. Ez azt jelenti, hogy a szállítók a relatív árak kismértékű, de tartós változásaira adott válaszként át tudják állítani a termelést az érintett termékekre, és rövid távon forgalomba tudják hozni azokat jelentős pótlólagos költségek vagy kockázatok nélkül (2007. szeptember 17-i Microsoft kontra Bizottság ítélet, T-201/04, EU:T:2007:289, 484. pont; 2009. szeptember 9-i Clearstream kontra Bizottság ítélet, T-301/04, EU:T:2009:317, 50. pont).

250 Ezenkívül a piac meghatározásáról szóló közlemény 24. pontjából kitűnik, hogy a potenciális versenyt nem veszik figyelembe a piacok meghatározásakor, mivel azok a feltételek, amelyek között a potenciális verseny tényleges versenykorlátot jelenthet, a piacralépési feltételekkel kapcsolatos egyes tényezők és körülmények elemzésétől függenek.

251 Végül hangsúlyozni kell, hogy többek között a piac meghatározásáról szóló közlemény 16., 20., 21. és 23. pontjából kitűnik, hogy az érintett piac meghatározása szempontjából szükséges helyettesíthetőség rövid távon kell, hogy megvalósuljon (lásd ebben az értelemben: 2012. március 29-i Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság ítélet, T-336/07, EU:T:2012:172, 123. pont).

252 A jelen ügyben a megtámadott határozatnak a felperes által lényegében nem vitatott (215) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a releváns időszakban csak három vertikálisan integrált vállalkozás folytatott önellátást az UMTS-csipeket illetően, *[bizalmas*]. Tekintettel arra, hogy az említett időszakban *[bizalmas]* minimális mennyiségben gyártott UMTS-csipeket, a Bizottság az említett preambulumbekezdésben jelezte, hogy elemzésében azt nem fogja figyelembe venni.

253 Ami az arra alapított első kifogást illeti, hogy a Bizottság tévesen támaszkodott az UMTS-csipek piacán vertikálisan integrált egyes eredetiberendezés-gyártók következetlen és irreleváns nyilatkozataira annak megállapítása érdekében, hogy nem áll fenn közvetlenül az e gyártóktól származó kötött kínálat által gyakorolt versenykényszer, nem róható fel a Bizottságnak, hogy vizsgálata során kérdést intézett *[bizalmas]-hoz* a saját maguk által gyártott csipek rendeltetéséről és ezzel kapcsolatos szándékaikról. Amint ugyanis a piac meghatározásáról szóló közlemény 13. pontjából kitűnik, annak meghatározása érdekében, hogy a vevők olyan helyzetben vannak-e, hogy könnyen válthatnak beszerezhető helyettesítő termékekre, azonosítani kell az e vevőknek ténylegesen a rendelkezésére álló alternatív beszerzési forrásokat.

254 E tekintetben *[bizalmas]* válaszai igen egyértelműek, mivel a megtámadott határozat (218) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy *[bizalmas*], és mivel az említett határozat (219) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy *[bizalmas*]. Ezenkívül e határozat (220) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy *[bizalmas*]. Az ilyen kijelentések egyáltalán nem tűnnek következetlennek vagy megalapozatlannak, ellentétben azzal, amit a felperes általános jelleggel és a bármilyen magyarázat nélkül állít.

255 Ebből következik, hogy *[bizalmas]* kötött gyártása nem minősült olyan beszerzési forrásnak, amely az UMTS-csipek harmadik fél vevőinek a releváns időszakban ténylegesen a rendelkezésre állt, aminek következtében e vevők a piac meghatározásáról szóló közlemény 13. pontja értelmében nem voltak olyan helyzetben, hogy könnyen e kötött gyártásra válthassanak. Egy pervezető intézkedésre válaszul a Bizottság egyébiránt jelezte, hogy az említett közlemény 24. pontjának megfelelően az érintett piac meghatározása során nem kellett figyelembe vennie a potenciálisan (de még nem) versengő termékeket, amiről a *[bizalmas]* saját maga által gyártott csipek esetében szó volt, amelyek az említett időszakban a fejlesztésüknek csak igen korai szakaszában voltak. Következésképpen a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hiba elkövetése nélkül és kellően indokolt módon állapíthatta meg e válaszok alapján, hogy az említett kötött gyártás általában véve nem állt rendelkezésre harmadik fél ügyfelek ellátása céljára, ami elegendő annak kizárásához, hogy ugyanezen kötött gyártás ezen időszakban közvetlenül versenykényszert gyakorolhatott az UMTS-csipek gyártóira.

256 Ezenkívül el kell utasítani a felperes azon kifogását, amely szerint a Bizottságnak inkább a megállapodásaikról és UMTS-csipek árának a szabad piacon történő emelkedése esetén az önellátásra való átállásra, illetve – a vertikálisan már integrált ügyfelek esetében – annak növelésére való képességükről kellett volna kérdeznie az ügyfeleket. Tekintettel ugyanis az UMTS-csipek piacának jellemzőire, és különösen a jelentős piacralépési akadályokra, amelyeket többek között az ilyen csipek kifejlesztéséhez szükséges jelentős kutatási és fejlesztési (K+F) költségek jelentenek (a megtámadott határozat 11.4.1 pontja), nehezen képzelhető el, hogy a vertikálisan nem integrált ügyfelek rövid távon ilyen csipeket kezdhettek volna gyártani.

257 A vertikálisan integrált ügyfeleket illetően a megtámadott határozat (220) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy *[bizalmas*]. Következésképpen *[bizalmas]* számára már nem volt elképzelhető, hogy a releváns időszakban rövid távon növelje önellátásának mértékét. Ami *[bizalmas]-t* illeti, a megtámadott határozat (230) preambulumbekezdéséből – amely a Bizottság e tekintetben feltett kérdéseire általa adott válaszokon alapul –, kitűnik, *[bizalmas*]. Ebből tehát észszerűen arra lehet következtetni, hogy e gyártó még az UMTS-csipek árának a szabad piacon történő emelkedése esetén sem növelte volna rövid távon a saját gyártását, aminek következtében közvetlen versenykényszert gyakorolt volna az UMTS-csipek e piacon működő gyártóira.

258 Ezért a jelen kifogást el kell utasítani.

259 Ami az arra alapított második kifogást illeti, hogy a Bizottság tévesen zárta ki *[bizalmas]* kötött gyártását, meg kell állapítani, hogy a felperes nem vitatja *[bizalmas]* saját gyártásának minimális jellegét, amely gyártás – amint az a megtámadott határozat 285. lábjegyzetéből kitűnik – 2010-ben és 2011-ben az UMTS-csipek szabad piaci összes értékesítésének csupán 0,1%-át tette ki.

260 Ezenkívül a felperes azt sem vitatja, hogy *[bizalmas]* a kötött gyártását a releváns időszakban kizárólag vagy szinte kizárólag belső célokra használta fel, és hogy e gyártó csak [*bizalmas]-tól* kezdve, vagyis jóval az említett időszakot követően kezdett el a szabad piacon harmadik fél ügyfeleket ellátni, amint az a megtámadott határozat (225) preambulumbekezdéséből kitűnik.

261 A *[bizalmas]* saját gyártásának minimális jellegéből, valamint abból, hogy ez utóbbi kötött gyártását a releváns időszakban kizárólag vagy szinte kizárólag belső célokra használta fel – amit a felperes nem vitat –, az következik, hogy nehezen képzelhető el, hogy *[bizalmas]* a releváns időszakban képes lett volna arra, hogy fegyelmező hatást gyakoroljon a felperes által az

UMTS-csipek piacán kínált árakra, és hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, és kellően indokolt módon zárta ki e kötött gyártást az elemzéséből, ami elegendő a jelen kifogás elutasításához.

262 Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy még ha a Bizottság *[bizalmas]* kötött gyártását belefoglalta volna is az érintett piacba, annak a felperes által nem vitatott minimális jellegére tekintettel e belefoglalásnak a legcsekélyebb hatása sem lett volna arra a következtetésre, amelyre a Bizottság a felperes e piacon fennálló erőfölényével kapcsolatban jutott.

263 Ami a harmadik kifogást illeti, amely szerint a Bizottság nem vette kellőképpen figyelembe a piac dinamikáját és az ágazatban megfigyelhető tendenciákat, emlékeztetni kell arra, hogy a piac meghatározásáról szóló közlemény 24. pontjából kitűnik, hogy a potenciális versenyt nem veszik figyelembe a piacok meghatározásakor. A Bizottság tehát nem volt köteles figyelembe venni a releváns időszakot követő ilyen fejleményeket.

264 A felperes állításaival ellentétben ez a megközelítés nem összeegyeztethetetlen azzal, hogy a megtámadott határozat (363) preambulumbekezdésében a Bizottság figyelembe vette az UMTS-csipek piacának élvonalbeli szegmensét jellemző erős növekedési potenciált, mivel e preambulumbekezdés az említett határozat visszaélésre vonatkozó 12. pontjához tartozik, amelynek keretében a Bizottság többek között a kifogásolt magatartás potenciális hatásainak értékelése céljából figyelembe vehet előrejelzéseket. nem pedig e határozatnak a piac meghatározására vonatkozó 10. pontjához, amelynek keretében a Bizottságnak meg kell határoznia, hogy a releváns időszakban a vevők mely termékeket tekintik egymással helyettesíthetőnek, annak érdekében, hogy azokat ugyanazon termékpiac körébe vonja be. Mivel két különböző elemzésről van szó, amelyek eltérő célokat követnek, természetes, hogy a Bizottság azok elvégzése során különböző tényezőket vesz figyelembe, anélkül hogy ez bármilyen inkoherenciát vagy összeegyeztethetetlenséget eredményezne.

265 Végül meg kell állapítani, hogy a felperes annak általános vitatására szorítkozik, hogy nem vették figyelembe azt, amit ő „a piac dinamikájára és az ágazatban megfigyelhető tendenciákra vonatkozó bizonyítékoknak” nevez, és egyáltalán nem fejti ki, hogy mely bizonyítékokról van szó, hogy ezek a bizonyítékok hogyan befolyásolhatták volna a Bizottság által végzett elemzést, és különösen, hogy e bizonyítékok alapján a Bizottságnak hogyan kellett volna arra a következtetésre jutnia, hogy a vertikálisan integrált vállalkozások kötött gyártása közvetlen versenykényszert gyakorol az UMTS-csipek piacán működő gyártókra.

266 A jelen kifogást ezért el kell utasítani.

267 Ami a negyedik kifogást illeti, amely azon alapul, hogy a Bizottság nem vette figyelembe a kereskedelmi realitásokat, a felperes kizárólag arra a tényre hivatkozik, hogy a Huawei mobil széles sávú készülékeihez szánt UMTS-csipek eladásainak körülbelül 70%-át elveszítette a Huawei leányvállalatától származó kötött kínálat miatt. Márpedig a Huawei által a 2013. július 19-i információkérés 25. kérdésére adott válaszból – amelyre a felperes hivatkozik – kitűnik, hogy a HiSilicon csak 2013-ban, vagyis a releváns időszakot követően biztosította kötött értékesítésként a Huawei beszerzéseinek 69%-át. Következésképpen a Bizottság nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor nem vette figyelembe ezt a körülményt, ami elegendő a jelen kifogás elutasításához.

268 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hiba elkövetése és az indokolási kötelezettsége megsértése nélkül állapította meg a kötött kínálat által az UMTS-csipek piacán közvetlenül gyakorolt versenykényszer hiányát. A második jogalap második részét ezért el kell utasítani.

*A harmadik, a kötött kínálat által a szabad piacon közvetetten gyakorolt versenykényszerre vonatkozó részről*

269 A jelen rész alátámasztása érdekében a felperes négy kifogásra hivatkozik.

270 Elsősorban, a felperes úgy véli, hogy a Bizottság tévesen korlátozta a közvetett versenykényszer fennállására vonatkozó elemzését az UMTS-csipet tartalmazó mobiltelefonok downstream piacára azzal az ürüggyel, hogy a releváns időszakban a más készülékekhez – többek között a mobil széles sávú készülékekhez – szánt UMTS-csipek tekintetében az önellátás elhanyagolható mértékű volt. Ez a megközelítés egyébként a felperes szerint ellentmondásban áll a Bizottság által kifejtett „kárelmélettel”, amely a mobil széles sávú készülékekben használt „élvonalbeli csipekre” összpontosít.

271 Másodsorban, a felperes arra hivatkozik, hogy SSNIP-teszt hiányában megalapozatlan és irreleváns a Bizottságnak a megtámadott határozat (237) preambulumbekezdésében szereplő azon állítása, amely szerint az UMTS-csipek árának hipotetikus emelkedése nem eredményezné az ilyen csipek iránt a szabad piacon fennálló kereslet jelentős csökkenését.

272 Harmadsorban, a downstream piacon fennálló versenyből eredő közvetett kényszer elutasítása összeegyeztethetetlen a Bizottság által kifejtett „kárelmélettel”, mégpedig két okból.

273 Egyrészt, a Bizottság nem állíthatja azt – anélkül, hogy ellentmondásba keveredne –, hogy az upstream piacon, vagyis az UMTS-csipek piacán bekövetkező 5–10%-os hipotetikus áremelkedés elhanyagolható hatást gyakorolt volna a downstream piacon, vagyis az e csipeket tartalmazó készülékek piacán fennálló árakra (a megtámadott határozat (235) preambulumbekezdése), miközben azt is a felperes terhére rója, hogy közvetett felfaló árazást alkalmazott.

274 Másrészt, a Bizottság nem állíthatja – anélkül, hogy ellentmondásba keveredne –, hogy még ha *[bizalmas]* kötött gyártása az érintett piac részét képezte volna is, ez minimális jellegére tekintettel semmilyen következménnyel nem járt volna a felperes piaci részesedésére nézve, ennélfogva elfogadva azt, hogy a kötött gyártás bizonyos versenykényszert gyakorolt a szabad piacon (a megtámadott határozat 311. lábjegyzete), miközben azt is megállapítja, hogy az említett kötött gyártás a releváns időszakban nem gyakorolt versenykényszert a szabad piacon.

275 Negyedsorban, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 311. lábjegyzetében tévesen állapította meg, hogy *[bizalmas]* kötött gyártása az érintett piac részét képezheti, *[bizalmas]* kötött gyártása azonban nem, mivel ez utóbbi a mobil széles sávú készülékeihez a releváns időszakban kizárólag a szabad piacon szerzett be UMTS-csipeket.

276 A felperes szerint a Bizottság nem zárhatta ki *[bizalmas]* kötött gyártását amiatt, hogy ez utóbbi a mobil szélessávú készülékeibe szánt csipek tekintetében nem folytatott önellátást, miközben az érintett piacnak a Bizottság által a megtámadott határozatban adott meghatározása nem korlátozódott a mobil széles sávú készülékekhez szánt UMTS-csipekre, hanem magában foglalta

a más készülékekhez szánt UMTS-csipeket is. Ezenkívül az említett határozat (220) preambulumbekezdésének b) pontjából kitűnik, hogy bár *[bizalmas]* 2009-ben bejelentette, hogy beszünteti a kötött gyártását, valójában 2013 harmadik negyedévéig önellátást folytatott.

277 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

278 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat 10.2.9.2 pontjában a Bizottság kifejtette azokat az okokat, amelyek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a releváns időszakban a mindössze két vertikálisan integrált vállalkozás kötött gyártása nem gyakorolt közvetett versenykényszert az UMTS-csipek piacán a downstream piacon fennálló verseny révén.

279 E következtetés levonásához a Bizottság először is kifejtette, hogy az esetleges közvetett versenykényszerre vonatkozó elemzését kizárólag az UMTS-csipet tartalmazó mobiltelefonok közötti esetleges downstream verseny figyelembevételével végezte el, más készülékek, köztük a mobil széles sávú készülékek kizárásával. A megtámadott határozat (230) preambulumbekezdésében a Bizottság jelezte, hogy azért járt el így, mivel ez az egyetlen lehetséges közvetett versenykényszer, mivel a mobiltelefonoktól eltérő készülékekbe történő beépítésre szánt UMTS-csipek saját gyártása a releváns időszakban mindenesetre elhanyagolható mértékű volt.

280 Egyébiránt a Bizottság azt is kifejtette, hogy a *[bizalmas]* által gyakorolt közvetett versenykényszer vizsgálatára szorítkozott, mivel a releváns időszakban *[bizalmas]* kötött gyártása minimális volt, tehát nem gyakorolhatott közvetett versenykényszert a szabad piacon.

281 A Bizottság ezt követően kifejtette egyrészt, hogy – tekintettel arra, hogy az érintett termékek hígítási tényezője alacsony volt, mivel a releváns időszakban egy UMTS-csip ára az azt magában foglaló mobiltelefon kiskereskedelmi árának csak körülbelül 6%-át tette ki – e csip árának 5–10%-os emelkedése csak elhanyagolható hatást gyakorolna a késztermék árára, aminek következtében az UMTS-csipek árának a szabad piacon történő ilyen upstream emelkedése nyereséges maradna a csipgyártó számára, mivel az ilyen emelkedés nem befolyásolná negatívan az eladásainak mennyiségét (a megtámadott határozat (235) preambulumbekezdése).

282 A Bizottság másrészt bizonyította, hogy tekintettel arra a tényre, hogy a mobiltelefonok a márkától függően igen különböző termékek, igen sajátos jellemzőkkel, a mobiltelefonok árának az azokban foglalt UMTS-csipek árának a szabad piacon történő emelkedését követő emelkedése nem járna azzal a következménnyel, hogy az ügyfelek egy másik mobiltelefon-márkát választanak, illetve különösen azzal a következménnyel, hogy inkább egy saját gyártású csipet tartalmazó mobiltelefont vásárolnának, amelyet nem érint ilyen áremelkedés. Ez megerősíti, hogy az UMTS-csipek szabad piaci árának upstream emelkedése továbbra is nyereséges lenne a csipgyártó számára, mivel ez az áremelkedés nem befolyásolná negatívan az eladásainak mennyiségét (a megtámadott határozat (237) preambulumbekezdése).

283 A Bizottság ebből azt a következtetést vonta le, hogy a kötött gyártás nem volt alkalmas arra, hogy a releváns időszakban az UMTS-csipek piacán közvetett versenykényszert gyakoroljon.

284 Ami az első kifogást illeti, amely azon alapul, hogy a Bizottság tévesen korlátozta az UMTS-csipet tartalmazó mobiltelefonok downstream piacán fennálló közvetett versenykényszer fennállására vonatkozó elemzését, rá kell mutatni, hogy éppen azon készülékekről volt szó, amelyek esetében az UMTS-csipek – például *[bizalmas]* becsült – saját gyártása a legmagasabb volt, ami azzal a

következménnyel járt, hogy a Bizottság elemzésének e piaci szegmensre való korlátozása jelentette a közvetett versenykényszer fennállásának bizonyítására leginkább alkalmas, és következésképpen a felperes számára legkedvezőbb helyzetet.

285 Egyébiránt az a tény, hogy ez a korlátozás állítólag ellentmond a Bizottság által kifejtett „kárelméletnek”, amely a mobil széles sávú készülékekben használt „élvonalbeli csipekre” összpontosít, semmit nem változtat e megközelítésnek a felperes számára kedvezőbb jellegén, és egyáltalán nem érinti annak érvényességét. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az említett készülékekbe beépítendő „élvonalbeli csipek” kötött gyártása a Bizottság szerint sokkal korlátozottabb volt, mint a mobiltelefonokba történő beépítésre szánt UMTS-csipek kötött gyártása, amit egyébként a felperes sem vitat.

286 Ami a második kifogást illeti, amely azon alapul, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozat (237) preambulumbekezdésében szereplő azon állítása, amely szerint az UMTS-csipek árának hipotetikus emelkedése nem eredményezi az ilyen csipek iránti kereslet jelentős csökkenését a szabad piacon, az SSNIP-teszt hiánya miatt megalapozatlan és irreleváns, elegendő emlékeztetni arra, hogy a Bizottság nem köteles ilyen tesztet végezni (lásd a fenti 235. pontot). Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a felperes a jelen ügyben az SSNIP-teszt hiányán kívül nem terjeszt elő más bizonyítékot a Bizottság ezen állításának megkérdőjelezésére.

287 A harmadik kifogást illetően, amely azon alapul, hogy a downstream versenyből eredő, a szabad piacon gyakorolt közvetett kényszer elutasítása összeegyeztethetetlen a Bizottság által kifejtett „kárelmélettel”, meg kell állapítani, hogy a Bizottság által a felperesnek felrótt közvetett felfaló árazás önmagában nem érvényteleníthető a közvetett versenykényszer fennállására vonatkozó elemzést, mégpedig két okból.

288 Egyrészt, a felperes állításaival ellentétben a Bizottság nem követett el hibát és nem került ellentmondásba önmagával, amikor megállapította, hogy az upstream piacon, vagyis az UMTS-csipek piacán bekövetkező 5–10%-os hipotetikus áremelkedés csak elhanyagolható hatást gyakorolt volna az e csipeket tartalmazó készülékek árára a downstream piacon, vagyis az e csipeket tartalmazó készülékek piacán, miközben azt is a felperes terhére rótta, hogy közvetett felfaló árazást folytatott. Annak, hogy az UMTS-csipek árának a felperes által kizárólag a Huawei részére nyújtott szelektív csökkentése nem járt előnnyel a Huawei számára, lehetővé téve számára, hogy a downstream piacon jobban versenyezzen a ZTE-vel, nem az volt az oka, hogy az UMTS-csipek árának az upstream piacon történő általános emelkedése szinte semmilyen downstream hatással nem járt volna az e csipeket tartalmazó készülékek árára.

289 Másrészt meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat 311. lábjegyzetében a Bizottság egyáltalán nem utalt arra, hogy a *[bizalmas]* kötött gyártása bizonyos versenykényszert gyakorolt a szabad piacon. E lábjegyzetben a Bizottság csak annyit jelzett, hogy mindenesetre, még ha az UMTS-csipek *[bizalmas]* általi teljes kötött gyártását, azaz a mobiltelefonokhoz való csipeket és a más készülékekbe beépítendő csipeket bele is kellene foglalni az érintett piacba, a felperes piaci részesedése 2009-ben változatlan maradna, 2010-ben és 2011-ben pedig csak marginálisan csökkenne, és minden esetben az 50%-os küszöbérték felett maradna. A felperes érve ennélfogva az említett lábjegyzet téves értelmezésén alapul.

290 Ami a negyedik kifogást illeti, amely azon alapul, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 311. lábjegyzetében tévesen állapította meg, hogy *[bizalmas]* kötött gyártása az érintett piac részét képezheti, *[bizalmas]* kötött gyártása azonban nem, mivel ez utóbbi a mobil széles sávú készülékeihez a releváns időszakban kizárólag a szabad piacon szerzett be UMTS-csipeket, az

szintén az említett lábjegyzet téves értelmezésén alapul. Ez utóbbi lábjegyzetben ugyanis a Bizottság egyáltalán nem állapította meg, hogy *[bizalmas]* kötött gyártása az érintett piac részét képezheti, *[bizalmas]* kötött gyártása azonban nem.

291 Legelőször is meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat 311. lábjegyzete az említett határozat (240) preambulumbekezdésére, és különösen arra vonatkozik, hogy – hipotetikus szempontból – a közvetett kényszernek a mobil széles sávú készülékekre összpontosító elemzése eltérő eredményre vezetett volna-e.

292 E tekintetben *[bizalmas]-t* illetően a Bizottság csak azt jelezte, hogy ez utóbbinak mind a mobiltelefonokhoz, mind a más készülékekhez szánt csipekre vonatkozó kötött gyártása a releváns időszakban olyan csekély mértékű volt, hogy még ha be is vonta volna az érintett piac körébe (akár a közvetett kényszer mobiltelefonokra összpontosító elemzése, akár a közvetett kényszer mobil széles sávú készülékekre összpontosító elemzése keretében), ez nem járt volna azzal a következménnyel, hogy a felperes piaci részesedése a feltételezett erőfölényre vonatkozó 50%-os küszöbérték alá csökkent volna.

293 Ezzel szemben *[bizalmas]-t* illetően a Bizottság a megtámadott határozat 311. lábjegyzetében jelezte, hogy a közvetett kényszer mobil széles sávú készülékekre összpontosító elemzésének hipotetikus forgatókönyve esetén nem vette volna figyelembe *[bizalmas]* kötött gyártását, mivel ez utóbbi a mobil széles sávú készülékeihez szánt valamennyi UMTS-csipet a szabad piacon vásárolta, és 2009-ben bejelentette, hogy beszünteti saját gyártását, amint az az említett határozat (220) preambulumbekezdésének b) pontjából kitűnik. Az esetleges közvetett kényszer fennállásának mobiltelefonokra összpontosító, általa ténylegesen elvégzett elemzése során a Bizottság viszont figyelembe vette a *[bizalmas]* mobiltelefonjaihoz szánt UMTS-csipek ez utóbbi általi kötött gyártását, mivel e készülékeket illetően ez utóbbi valóban önellátást folytatott.

294 Ezenkívül az a tény, hogy a megtámadott határozat (220) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy *[bizalmas]* az utolsó UMTS-csipeket 2013-ban szállította le, nem érvényteleníti sem azt a megállapítást, amely szerint *[bizalmas]* a mobil széles sávú készülékeihez szánt UMTS-csipeket kizárólag a szabad piacon szerezte be, és saját gyártását a mobiltelefonjaihoz szánt csipekre korlátozta, sem pedig azt a megállapítást, amely szerint *[bizalmas]* már 2009-ben úgy döntött, hogy beszünteti a kötött gyártását, és 2010 júliusában beszüntette az új UMTS-csipek fejlesztését, mivel több év is eltelhet egyrészt e döntés és az új UMTS-csipek fejlesztésének vége, és másrészt a legyártott utolsó UMTS-csipek szállítása között.

295 A fentiekből következik, hogy a jelen rész alátámasztása érdekében megfogalmazott kifogások egyike sem alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze a Bizottság által a megtámadott határozat 10.2.9.1 pontjában elvégzett elemzést, amely arra a következtetésre jut, hogy a releváns időszakban az UMTS-csipek kötött gyártása nem gyakorolt közvetett kényszert a szabad piacon.

296 Következésképpen a második jogalap harmadik részét el kell utasítani.

*A negyedik, a felperesnek a releváns időszakban fennálló erőfölényére vonatkozó részről*

297 A jelen rész alátámasztása érdekében a felperes a következő négy kifogásra hivatkozik.

298 Elsősorban, a felperes azt állítja, hogy ha a termékpiacot helyesen határozták volna meg, és az magában foglalta volna a vertikálisan integrált gyártók kötött eladásait, a piaci részesedése nem érte volna el a 40%-ot, vagyis az erőfölényre vonatkozó küszöbérték alatt maradt volna.

299 Másodsorban, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság hibát követett el, mivel túlértékelte a piaci részesedésének jelentőségét. Álláspontja szerint a baseband-chipek ágazatát rövid innovációs ciklusok jellemzik, aminek következtében a piaci részesedések időlegesek, és nem tükrözik megfelelően a piaci erőviszonyokat. Ezenkívül azt állítja, hogy ha a Bizottság megfelelően figyelembe vette volna az őt érő kényszereket, arra a következtetésre jutott volna, hogy nem rendelkezik jelentős és tartós piaci erővel.

300 Harmadsorban, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy az érintett piacot jelentős piacralépési és terjeszkedési akadályok jellemzik. A felperes szerint az érintett technológia nagyrészt szabványosított jellegéből adódóan az új belépőket arra ösztönzik, hogy lépjenek piacra, anélkül hogy jelentős K+F beruházások megvalósításának szükségessége akadályozná őket. Azt állítja, hogy az általa igénybe vett viszontlicencia-adási hálózat sem jelent piacralépési akadályt, amit az is mutat, hogy e hálózatot a Bizottságnak a piacralépési akadályok fennállására vonatkozó egy kérdésére válaszolók csak igen kis része minősítette annak.

301 Negyedsorban, a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság nem számszerűsítette az általa azonosított egyéb piacralépési akadályokat, nevezetesen a baseband-chipekre vonatkozó, a mobilhálózat-üzemeltetők és eredetiberendezés-gyártók által kiadott tanúsítványok szükségességét, a felperes márkaarculatát, a hírnevét és a szilárd kereskedelmi kapcsolatait.

302 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

303 Az ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 102. cikkben említett erőfölény olyan, valamely vállalkozás rendelkezésére álló gazdasági erőre vonatkozik, amely alapján lehetősége van megakadályozni a hatékony verseny fenntartását az érintett piacon, mivel lehetővé teszi számára, hogy versenytársaitól, ügyfeleitől és végső soron a fogyasztóktól jelentős mértékben függetlenül viselkedjen (1979. február 13-i Hoffmann-La Roche kontra Bizottság ítélet, 85/76, EU:C:1979:36, 38. pont).

304 Az erőfölény általában több tényező együttes fennállásából következik, amelyek önállóan nem szükségszerűen lennének meghatározók (1978. február 14-i United Brands és United Brands Continentaal kontra Bizottság ítélet, 27/76, EU:C:1978:22, 66. pont; 1994. december 15-i DLG ítélet, C-250/92, EU:C:1994:413, 47. pont). E tényezők közül a nagymértékű piaci részesedés megléte különösen jelentőségteljes mutató (1991. december 12-i Hilti kontra Bizottság ítélet, T-30/89, EU:T:1991:70, 90. pont; 2010. június 25-i Imperial Chemical Industries kontra Bizottság ítélet, T-66/01, EU:T:2010:255, 255. és 256. pont).

305 Az ítélkezési gyakorlat szerint kivételes körülményektől eltekintve a rendkívül jelentős piaci részesedések ugyanis önmagukban az erőfölény meglétét bizonyítják (1979. február 13-i Hoffmann-La Roche kontra Bizottság ítélet, 85/76, EU:C:1979:36, 41. pont). Közelebbről, az 50%-os piaci részesedés kivételes körülményektől eltekintve önmagában erőfölényt képez (lásd ebben az értelemben: 1991. július 3-i AKZO kontra Bizottság ítélet, C-62/86, EU:C:1991:286, 60. pont).

306 Az erőfölény fennállásának elemzése során más tényezők is figyelembe vehetők, így az érintett vállalkozás és közvetlen versenytársai piaci részesedései közötti viszony (lásd ebben az értelemben: 1979. február 13-i Hoffmann-La Roche kontra Bizottság ítélet, 85/76, EU:C:1979:36, 48. pont), vagy az olyan piacralépési vagy terjeszkedési akadályok fennállása, amelyek többek között a jelentős beruházások eszközlésének szükségességéből (lásd ebben az értelemben: 1978. február 14-i United Brands és United Brands Continentaal kontra Bizottság ítélet, 27/76,

EU:C:1978:22, 122. pont), vagy akár bizonyos körülmények között a szellemi tulajdonhoz fűződő jogokkal való rendelkezésből erednek (lásd ebben az értelemben: 2010. július 1-jei AstraZeneca kontra Bizottság ítélet, T-321/05, EU:T:2010:266, 270. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

307 Ami az arra alapított első kifogást illeti, hogy ha az érintett termékpiacot helyesen határozták volna meg, és az magában foglalta volna a vertikálisan integrált gyártók kötött eladásait, a felperes piaci részesedése 40% alatt lett volna, elegendő emlékeztetni arra, hogy – amint az a második jogalap első három részének elemzéséből kitűnik – a Bizottság nem követett el hibákat, amikor az érintett termékpiacot az UMTS-csipek piacaként határozta meg, ami lehetővé teszi e kifogás elutasítását.

308 Ami az arra alapított második kifogást illeti, hogy az ágazat sajátos jellemzőire tekintettel a felperes – általa időlegesnek tekintett – piaci részesedésének nagysága nem azt tükrözte, hogy jelentős és tartós piaci erővel rendelkezett, meg kell állapítani, hogy még ha feltételezzük is, hogy az érintett piacot rövid innovációs ciklusok jellemzik, ez nem minősül a fenti 305. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett kivételes körülménynek, amely lehetővé tenné, hogy ne tekintsük úgy, hogy az ilyen mértékű piaci részesedés önmagában bizonyítja az erőfölény fennállását, főleg akkor, ha a legközelebbi versenytárs piaci részesedése – mint a jelen ügyben is – jóval alacsonyabb. Mindenesetre a megtámadott határozat 3. és 5. táblázatában szereplő, a felperes által lényegében nem vitatott adatokból kitűnik, hogy a felperes a bevételeket tekintve 2009-ben 61,2%-os, 2010-ben 59,7%-os, 2011-ben pedig 62,5%-os piaci részesedéssel, a mennyiséget tekintve 2009-ben 58,9%-os, 2010-ben 57,8%-os, 2011-ben pedig 65,3%-os piaci részesedéssel rendelkezett. Az ilyen viszonylag stabil piaci részesedések tehát a felperes állításaival ellentétben nem minősíthetők időlegesnek.

309 A piaci erőviszonyokat illetően a megtámadott határozat 3. és 5. táblázatában szereplő, a felperes által lényegében nem vitatott adatokból az is kitűnik, hogy a felperes két legközelebbi versenytársa a bevételeket tekintve 2009-ben az ST Ericsson volt 15,1%-os piaci részesedéssel és az Intel 12,6%-os piaci részesedéssel, 2010-ben az Intel 18,9%-os piaci részesedéssel és az ST Ericsson 8,9%-os piaci részesedéssel, 2011-ben pedig az Intel 19,1%-os piaci részesedéssel és a Broadcom 4,4%-os piaci részesedéssel. A mennyiséget tekintve a felperes két legközelebbi versenytársa 2009-ben az ST Ericsson volt 20–30%-os piaci részesedéssel és az Intel 10–20%-os piaci részesedéssel, 2010-ben az Intel 10–20%-os piaci részesedéssel, az ST Ericsson és a Marvell pedig 5–10%-os piaci részesedéssel, valamint 2011-ben az Intel 20–30%-os piaci részesedéssel és a Marvell 5–10%-os piaci részesedéssel. Márpedig a felperes állításaival ellentétben e táblázatok jól mutatják, hogy a felperes a releváns időszakban csak kevés, jóval gyengébb pozíciójú és – a felperessel ellentétben – viszonylag instabil piaci részesedéssel rendelkező versenytárssal szembesült, ami a felperest illetően megerősíti a jelentős és tartós piaci erő fennállását, és kevéssé hihetővé teszi, hogy a versenytársainak lehetősége lett volna arra, hogy tényleges kényszert gyakoroljanak rá. Következésképpen a második kifogást el kell utasítani.

310 Ami a harmadik kifogást illeti, amely lényegében azon alapul, hogy a Bizottság tévesen tekintette az UMTS-csipek tervezéséhez szükséges, különösen a K+F-be történő beruházásokat piacralépési vagy terjeszkedési akadálynak, valamint a negyedik, arra alapított kifogást, hogy a Bizottság nem számszerűsítette az egyéb azonosított piacralépési akadályokat, vagyis a baseband-chipekre vonatkozó, a mobilhálózat-üzemeltetők és eredetiberendezés-gyártók által kiadott tanúsítványok szükségességét, a felperes márkaarculatát, hírnevét és szilárd kereskedelmi kapcsolatait, elegendő rámutatni arra, hogy azok az erőfölény fennállásának elemzése során figyelembe vehető egyéb

tényezőkre vonatkoznak (lásd a fenti 306. pontot), és nem kérdőjelezhetik meg a fenti 305. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően megállapított erőfölény fennállására vonatkozó bizonyítékokat.

311 A fentiekből következik, hogy a második jogalap negyedik részét el kell utasítani.

*Az ötödik, az UMTS-csipek piaca élvonalbeli szegmensének meghatározására vonatkozó részről, amely szegmensre a Bizottság az elemzését alapította*

312 Az ötödik rész alátámasztása érdekében a felperes lényegében azt rója fel a Bizottságnak, hogy elemzését az UMTS-csipek piacának élvonalbeli szegmensére alapította, noha kényelmi konstrukcióról van szó, amely soha nem létezett, és amely nem felel meg a releváns időszakban fennálló műszaki és kereskedelmi realitásoknak.

313 Márpedig ezt az érvelést hatástalannak kell tekinteni, ha arra az érintett piac meghatározásának vagy a felperes erőfölényének megkérdőjelezése érdekében hivatkoznak. A Bizottság ugyanis az UMTS-csipek piacának élvonalbeli szegmensét nem a megtámadott határozatnak az említett meghatározásra vonatkozó 10. pontjában vagy e határozatnak az ezen erőfölényre vonatkozó 11. pontjában határozta meg, hanem az említett határozat visszaélésre vonatkozó 12. pontjában, és különösen a felperesnek az ezen élvonalbeli szegmensben az Icera ellen irányuló stratégiájának elemzésében (a megtámadott határozat 12.4 pontja).

314 Az e tekintetben pervezető intézkedés útján feltett kérdésre válaszolva a felperes jelezte, hogy bár az UMTS-csipek piaca – Bizottság elemzésének alapjául szolgáló – élvonalbeli szegmensének meghatározásával kapcsolatos kritikáját a második jogalap keretében fejtette ki, ezt azért tette, hogy beadványaiban a lehető leghamarabb felvesse ezt az alapvető szempontot, mivel egy ilyen kritika potenciálisan befolyásolja az ezt követően kifejtett többi jogalapot, valamint hogy hangsúlyozni kívánta az érintett piac meghatározását jellemző következetlenségeket, e tekintetben beleértve az e piac részét képező élvonalbeli szegmenst is.

315 Az ilyen válasz azonban nem elegendő a jelen rész hatástalan jellegének megkerüléséhez, mivel, még ha az e rész alátámasztására felhozott kifogásnak helyt kellene is adni, ez nem teheti kétségessé a Bizottság által az érintett piac meghatározását és a felperes erőfölényét illetően levont következtetést.

316 Ebből következik, hogy a második jogalap ötödik részét el kell utasítani. Következésképpen, mivel e jogalap más részei is elutasításra kerültek (lásd a fenti 240., 268., 296. és 311. pontot), az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

***Az ötödik, a „ténylegesen fizetett” árak rekonstruálását illetően elkövetett „nyilvánvaló mérlegelési hibákra” és az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról***

317 Az ötödik jogalap két részre tagolódik. Az első rész a megtámadott határozatban elvégzett „ár-újramegállapítás” szükségtelen jellegén alapul. A második rész az említett határozatban az ezen „újramegállapítás” tekintetében elkövetett hibákon alapul.

*Az első, a megtámadott határozatban elvégzett „ár-újramegállapítás” szükségtelen jellegére alapított részről*

318 Az első rész alátámasztására a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a Bizottság azzal, hogy a csipek árának meghatározásához nem a Qualcomm számviteli adataira támaszkodott, az árakra vonatkozó adatainak szükségtelen és indokolatlan „újramegállapítását” végezte el. Így megkérdőjelezi a Huawei és a ZTE által a Qualcomm részére a releváns időszakban ténylegesen fizetett áraknak a megtámadott határozatban elvégzett rekonstruálását.

319 Elsősorban, a felperes arra hivatkozik, hogy az áraknak a megtámadott határozatban elvégzett rekonstruálása során a Bizottság nem vette megfelelően figyelembe a kifogásközlésben elvégzett ár-költség elemzéssel szembeni kifogásait, amelyekkel egyrészt azt kritizálta, hogy ez a rekonstruálás kizár bizonyos bevételeket azáltal, hogy az átlagos eladási árak ingadozásának egyes korlátozott eseteit – tévesen – számviteli hibaként kezeli, másrészt pedig azt, hogy nem veszi figyelembe a bevételek késői elszámolásának hatásait.

320 Másodsorban, a felperes úgy véli, hogy a Bizottság az ár-költség elemzés során tévesen értékelte negyedéves referencia-időszak alkalmazásával a Qualcomm árakra vonatkozó adatait. Álláspontja szerint az árakra vonatkozó adatok értékelése céljára a legmegfelelőbb és kereskedelmi szempontból legrelevánsabb időszak hat hónap, vagy akár egy év. Kifejti, hogy az ügyfeleivel nem negyedévente állapodik meg az árakról és vizsgálja felül azokat, hanem általában sokkal hosszabb időszakokra köt velük megállapodásokat.

321 A felperes hozzáteszi, hogy a Bizottság tévesen utasította el azt az érvet, amely szerint az időbeli összesítés orvosolhatná a késői elszámolási rendszerből eredő problémákat, mivel e kockázat csak minimális összegeket érint, tekintettel arra, hogy annak kockázata, hogy a kiszorító árazás jellemezte időszakokat a hosszabb referencia-időszakra vonatkozó átlaguk miatt nehéz lenne azonosítani, csak akkor állna fenn, ha az ár-költség elemzést nemcsak a felfaló árazás időszaka, hanem a megtérülési időszak egésze vagy egy része tekintetében is elvégeznék. Álláspontja szerint, mivel a Bizottság által hivatkozott felfaló árazás a jelen ügyben két évig tartott, az ár-költség elemzést a hat hónapos referencia-időszakok alapján is el lehetett volna végezni.

322 Harmadsorban, a felperes azt állítja, hogy az átlagos eladási áraknak a megtámadott határozat általi újramegállapítása felesleges, mivel a számviteli adataiban rögzített átlagos eladási árakat illetően a Bizottság számításainak eredményétől való eltérés mindenesetre minimális. Ezenkívül előadja, hogy a Bizottság által a kifogásközlésben elvégzett ár-költség elemzés, amely a felperes adatain alapult, a költségeknél alacsonyabb áraknak csak igen rövid időtartamú és időszakos alkalmazását tárta fel, ami összeegyeztethetetlen a Bizottság által kifejtett, versenyellenes kiszorításon alapuló „kárelmélettel”. A felperes szerint ez azt sugallja, hogy a Bizottság az átlagos eladási árakat kizárólag annak érdekében állapította meg újra, hogy elkerülje az időszakos felfaló árazásnak, és ebből következően a jogsértés hiányának a megállapítását.

323 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

324 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat 12.5 pontja ismerteti a Bizottság módszerét, valamint azon negyedéves átlagos eladási árak kiszámítását, amelyeket a Huawei és a ZTE a releváns időszakban a vizsgálat tárgyát képező csipekért egységenként ténylegesen fizetett.

325 A kifogásközlésben a Bizottság a számításait elsősorban a Qualcomm számviteli adataira alapozta. Az Egyesült Államokban általánosan elfogadott számviteli elvek (a továbbiakban: USA GAAP) alkalmazása és a kifogásközlésre adott válaszban előadott érvek miatt azonban a Bizottság úgy ítélte meg, hogy nem megfelelő az ár-költség elemzést az említett számviteli adatokra alapítani anélkül, hogy kiigazításokat ne végezne a bevételek könyvelése elvének figyelembevétele érdekében, valamint annak érdekében, hogy az jobban tükrözze a releváns időszak gazdasági valóságát.

326 Közelebbről, a Bizottság szerint egyrészt az eredetileg egy adott negyedévben elkönyvelt bevételek potenciálisan alábecsülték az e negyedévben értékesített egységek tényleges végső árát, és másrészt a Qualcomm által felhalmozott és még ki nem fizetett tartalékok késői elszámolása megnövelte azon negyedév bevételeit, amelyek során azokat elkönyvelték. E késői elszámolás a felperes által alkalmazott USA GAAP-nak volt betudható, amely szerint a Qualcommnak egy csip fizikai szállításakor csak a bizonyos és mérhető bevételeket kellett elkönyvelnie. A tartalékok csak akkor kerülnek újra a Qualcomm könyvelésébe, amikor ellenőrizték azon csipek pontos mennyiségét, amelyekre valamely pénzügyi ösztönző vonatkozik.

327 Ezen okból a Bizottság úgy ítélte meg, hogy nem megfelelő a Qualcomm számviteli adataira támaszkodni anélkül, hogy kiigazításokat alkalmazna a csipek értékesítésének negyedéve és a bevétel könyvelésének negyedéve közötti különbség figyelembevétele érdekében.

328 Következésképpen a Bizottság a „ténylegesen fizetett” árakat a Qualcomm könyvelésébe később ismét bekerülő tartalékok figyelembevételével értékelte annak érdekében, hogy kiszámítsa az azon negyedévben elért bruttó bevételt, amelyben az eladásra sor került.

329 A megtámadott határozat (608)–(610) preambulumbekezdésében a Bizottság azt is kifejtette, hogy negyedéves referencia-időszakokra támaszkodott, tekintettel arra, hogy először is *[bizalmas]* bizonyos dokumentumaiból kitűnik, hogy az árakra vonatkozó döntéseket a Qualcomm negyedévente hozta meg, másodszor, hogy az ügyfelek is negyedévente nyújtották be a pénzügyi ösztönzők iránti kérelmeiket, és harmadszor, hogy ez az időszak összhangban állt a Qualcomm által szolgáltatott, AVC-re vonatkozó, szintén negyedéves alapon bemutatott adatokkal.

330 Ami az első kifogást illeti, amely lényegében azon alapul, hogy a Bizottság nem vette megfelelően figyelembe a felperes által a kifogásközlésre adott válaszban megfogalmazott érveket, meg kell jegyezni, hogy a felperes nem fejti ki, hogy a Bizottság mennyiben mulasztotta el megfelelően figyelembe venni az észrevételeit, sem azt, hogy az áraknak a megtámadott határozatban elvégzett rekonstruálása miért nem volt szükséges az említett válaszban megfogalmazott kifogásokra való válaszoláshoz.

331 Mindenesetre elegendő emlékeztetni arra, hogy – amint az a megtámadott határozatban megállapításra került – az USA GAAP alkalmazása és a kifogásközlésre adott válaszban előadott érvek miatt a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az ár-költség elemzést nem megfelelő a Qualcomm számviteli adataira alapítani anélkül, hogy a bevételek könyvelésének elvére tekintettel kiigazításokat ne végezne. Az áraknak az említett határozatban elvégzett rekonstruálása keretében a Bizottság így figyelembe vette ezt a körülményt azáltal, hogy a könyvelésre vonatkozóan elvégzett kiigazításokat megfeleltette az érintett értékesítéseknek annak érdekében, hogy azok jobban tükrözzék a releváns időszak gazdasági valóságát. Közelebbről, a Bizottság a felperes birtokában lévő dokumentumok alapján kiigazította az említett számviteli adatokat annak érdekében, hogy a különböző ösztönző kifizetéseket azokra az egységekre csoportosítsa át, amelyeknek azok megfeleltek, és így kiszámítsa a Huawei és a ZTE által ténylegesen fizetett árat.

332 Ezenkívül a Bizottsághoz hasonlóan rá kell mutatni arra, hogy a Bizottság a múltban már végzett bizonyos, az erőfölényben lévő vállalkozás ár- és költségkimutatásain, valamint az e vállalkozás által szolgáltatott minden más releváns információn alapuló kiigazításokat, amelyek a gazdasági valóság tükrözésére szolgáltak. Márpedig ezt a megközelítést a Törvényszék ítélkezési gyakorlata jóváhagyta, például a 2007. január 30-i France Télécom kontra Bizottság ítéletben (T-340/03, EU:T:2007:22, 131–137. pont), a 2008. április 10-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítéletben (T-271/03, EU:T:2008:101, 208–211. pont) és a 2018. december 13-i Slovak Telekom kontra Bizottság ítéletben (T-851/14, EU:T:2018:929, 220–235. pont).

333 E körülmények között az első kifogást el kell utasítani.

334 Ami az arra alapított második kifogást illeti, hogy nem a negyedéves referencia-időszak volt a legmegfelelőbb az ár-költség elemzés elvégzésére, emlékeztetni kell arra, hogy az összetett gazdasági értékeléseket igénylő területeken az uniós bíróságnak nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy e bizonyítékok tartalmazzák-e az összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes releváns adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket. E tekintetben az uniós bíróságnak a hivatkozott jogalapok alátámasztása érdekében a felperes által előterjesztett elemek alapján kell elvégeznie a jogszerűség vizsgálatát (lásd: 2014. július 10-i Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság ítélet, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 54. és 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

335 A jelen ügyben a megtámadott határozat (609), (610) és (630)–(633) preambulumbekezdésében a Bizottság ismertette azokat a bizonyítékokat, amelyek alapján negyedéves referencia-időszakot fogadott el, valamint a felperes által felhozott kifogások elutasítása érdekében követett érvelést.

336 Először is meg kell állapítani, hogy igaz ugyan, hogy a megtámadott határozat 28–30., 44. és 45. táblázatában szereplő adatok nem mutatnak teljes egységességet a vásárlási időszakok meghatározása során, ugyanakkor azokból az következik, hogy a leggyakrabban használt időszak valóban a negyedév. Ehhez hozzá kell tenni egyrészt azt, hogy a pénzügyi ösztönzők iránti kérelmeik benyújtására az ügyfelek számára irányadó időszak a negyedév volt, és másrészt, hogy maga a Qualcomm az AVC-re vonatkozó adatokat szintén negyedéves alapon szolgáltatta. Ezenkívül a felperes sem a beadványaiban, sem a kifogásközlésre és a kiegészítő kifogásközlésre adott válaszában, amelyekre hivatkozott, nem terjesztett elő olyan érvet vagy bizonyítékot, amely alátámasztaná azon állítását, miszerint a Bizottságnak hat hónapos vagy egyéves referencia-időszakot kellett volna használnia.

337 A felperes által hivatkozott egyéb tényezők sem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a Bizottság hibát követett el, amikor az ár-költség elemzés elvégzéséhez negyedéves referencia-időszakot fogadott el.

338 Egyrészt, a felperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy a késői elszámolás problémáját, amely a teljes releváns időszakot érinti, miként lehetett volna megoldani a referencia-időszak módosításával, amint azt állítja.

339 Másrészt, még ha igaz is lenne – amint azt a felperes állítja –, hogy a hosszabb referencia-időszak figyelembevétele csak abban az esetben torzíthatja az elemzést, ha a felfaló árazás időszakát meghaladó időszakra vonatkozó árakat vennének figyelembe, e körülmény nem jelenti azt, hogy a referencia-időszak megválasztásának szükségképpen a felperes által javasoltnak kell megfelelnie. A negyedéves, féléves vagy éves referencia-időszak közötti választást ugyanis a Bizottság a jelen

ügyben a felperes tevékenységére vonatkozó legrelevánsabb adatok és körülmények alapján végezte el. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy a negyedéves referencia-időszak kiválasztása hibás volt.

340 E körülmények között a második kifogást el kell utasítani.

341 Ami az arra alapított harmadik kifogást illeti, hogy az átlagos eladási árak Bizottság általi újramegállapítása felesleges volt, mivel a felperes számviteli adataiban rögzített átlagos eladási árak tekintetében a Bizottság számításainak eredményétől való eltérés mindenesetre minimális, a megtámadott határozat (614), (739), (740), (774), (775) és (922) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a felperes elszámolási árai és a Bizottság által rekonstruált árak közötti különbség igen gyakran csekély volt. Ezt a körülményt a felek a tárgyaláson lényegében megerősítették.

342 Márpedig a felperes nem bizonyítja, hogy e körülmény érintené a megtámadott határozat jogszerűségét. Ugyanis, bár a felperes számviteli adataiban rögzített átlagos eladási árak és a Bizottság által rekonstruált átlagos eladási árak közötti különbség csekély, ebből nem lehet arra következtetni, hogy a Bizottság hibát követett el, amikor az átlagos eladási árakat rekonstruálta. E körülmények között a jelen kifogást el kell utasítani.

343 Ezenkívül egyáltalán nincs alátámasztva a felperes azon érve, amely szerint az ár-költség elemzés, amely a felperes számviteli adatain alapult, a költségeknél alacsonyabb áraknak csak igen rövid időtartamú és időszakos alkalmazását tárta fel, és következésképpen összeegyeztethetetlen a jogsértés megállapításával. A felperes ugyanis nem fejti ki, hogy mit tekint időszakos felfaló árazásnak, és hogy az ilyen jellegű felfaló árazás miért nem minősülhet a versenyjog megsértésének.

344 A fenti megfontolásokra tekintettel a harmadik kifogást, valamint az ötödik jogalap első részét teljes egészében el kell utasítani.

*A második, a megtámadott határozatban az elvégzett „újramegállapítást” illetően elkövetett hibákon alapuló részről*

345 A jelen rész alátámasztása érdekében a felperes öt kifogásra hivatkozik.

346 Elsősorban, a felperes azt állítja, hogy a „ténylegesen fizetett” árak kiszámításához a Bizottság tévesen vitt át bizonyos pénzügyi ösztönzőket azon negyedévekről, amelyekben ezeket a Qualcomm számviteli rendszerében rögzítették, azokra a negyedévekre, amelyekben az érintett egységeket az ügyfeleknek leszállították, mégpedig a Huawei és a ZTE által a Qualcommnak benyújtott, olyan „dokumentumcsomagokban” szereplő ösztönzők iránti kérelmek téves manipulálása alapján, amelyek nem voltak alkalmasak arra, hogy biztosítsák az ár-költség elemzés megbízhatóságát.

347 A felperes ezenkívül kifejti, hogy azokat az okokat, amelyek miatt a szóban forgó „dokumentumcsomagok” nem voltak megbízhatóak, a kiegészítő kifogásközlésre adott válasz tartalmazza, amelyben kifejtette, hogy azokat olyan ügyfelek állították össze igen nagy részletességgel, akik azokkal kapcsolatban akkor, amikor a Bizottság 2017-ben ezt kérte, már nem tudtak felvilágosítással szolgálni. Ezenkívül e „dokumentumcsomagok” hiányosak voltak, és olykor következetlenségeket és hibákat tartalmaztak.

348 Másodsorban, a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság indokolatlanul visszatekintő jellegű megközelítést alkalmazott, mivel azon feltételezés alapján vitt át tartalékokat, hogy a Qualcomm az eladás időpontjában teljes bizonyossággal előre láthatta volna az ösztönzők iránti kérelmeket.

349 E tekintetben a felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat (620) preambulumbekezdésében szereplő azon megállapításnak, miszerint fontos, hogy a Qualcomm kész volt minden olyan egység megvásárlásának ösztönzésére, amely eleve bizonyos ösztönző intézkedéseket előíró megállapodások hatálya alá tartozott, nincs értelme. Az USA GAAP alkalmazása azzal jár, hogy a csipekre vonatkozó megrendelések kézhezvételekor és leszállításakor a Qualcomm köteles volt azt feltételezni, hogy a csipek valamennyi egysége esetében igénybe vehető minden potenciálisan alkalmazható ösztönző, anélkül hogy bármilyen bizonytalanságot elismerhetne. Ez nem jelenti azt, hogy a Qualcomm elfogadta volna, hogy minden egység esetében a maximális ösztönző kerül biztosításra.

350 Harmadsorban, a felperes úgy véli, hogy a Bizottság által követett megközelítés inkoherens, mivel egyrészt a Qualcomm elszámolási árait „nem megfelelőként” elutasította, másrészt pedig szelektív módon ugyanezeket az árakat használta fel két alapvető számításban, nevezetesen az azon csipek árára vonatkozó számításban, amelyekre vonatkozóan nem léteztek „dokumentumcsomagok”, valamint az ár-költség elemzés keretében a K+F többletköltségek hozzárendelése céljából végzett számításban.

351 Negyedsorban, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság által követett megközelítés ellentétes az EUMSZ 102. cikk és az EGT-Megállapodás 54. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.39523 – Slovak Telekom ügy) 2014. október 15-én hozott C(2014) 7465 final határozattal, amelyben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a jogbiztonság érdekében kívánatosabb az értékeléseket a szóban forgó vállalkozás által felhasznált költségadatok alapján elvégezni, nem pedig összetett utólagos kiigazításokból és számításokból eredő adatok alapján.

352 Ötödsorban, a felperes megjegyzi, hogy a Bizottság módszere olyan árakhoz vezet, amelyek bizonyos esetekben nyilvánvalóan nem a Qualcomm ügyfelei által „ténylegesen fizetett” árak. Például semmilyen bizonytalanság nem áll fenn a Qualcomm által értékesített MDM8200 csip *[bizalmas]* egységére vonatkozó, le nem szállított megrendelésekért a Qualcommnak fizetett tényleges árat illetően, amely egységek esetében a megállapodás szerinti végső átalányár valamennyi ösztönző levonását követően csipenként *[bizalmas]* (USD) lett volna; ezzel szemben a Bizottság által a manipulációit követően rekonstruált ár csipenként *[bizalmas*] USD-t tett ki. Hasonlóképpen, a 2011 első negyedévében a Huawei által az MDM8200 csipért fizetett ár csipenként *[bizalmas*] USD-t tett ki, míg a Bizottság téves módszere alapján arra a következtetésre jutott, hogy az említett csip átlagos nettó eladási ára csipenként *[bizalmas*] USD-t tett ki.

353 Ezenkívül a felperes szerint a Bizottság nem tudja megmagyarázni, hogy a 2011 első negyedévében fennálló, fő ösztönző nélküli átlagos eladási ár miért nem állt összhangban a *[bizalmas]* dián említett, fő ösztönző nélküli átlagos eladási árral: a két újramegállapított ár, amelyeket Bizottság a 2010. augusztus 4-i *[bizalmas]* prezentáció egy diájára támaszkodva próbál igazolni, nyilvánvalóan nem „tényleges” ár.

354 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

355 Ami az első kifogást illeti, amely lényegében azon alapul, hogy a Huawei és a ZTE által a Qualcommhoz benyújtott, ösztönzők iránti kérelmeket tartalmazó „dokumentumcsomagok” nem voltak alkalmasak az ár-költség elemzés megbízhatóságának biztosítására, a Bizottsághoz

hasonlóan elegendő megállapítani, hogy az érintett dokumentumokat maga a felperes felhasználta jóváírási értesítők kibocsátása és az ügyfélszámla-kivonatok összeállítása során, amint az a megtámadott határozat (597) preambulumbekezdésében szerepel, és ezt a felperes sem vitatta. Következésképpen a felperes által előterjesztett egyéb bizonyítékok hiányában a jelen kifogást el kell utasítani.

356 Ami a második, arra alapított kifogást illeti, hogy a Bizottság indokolatlanul visszatekintő jellegű megközelítést alkalmazott, mivel azon feltételezés alapján vitt át tartalékokat, hogy a Qualcomm az eladás időpontjában teljes bizonyossággal előre láthatta volna az ösztönzők iránti kérelmeket, meg kell jegyezni, hogy a felperes állításával ellentétben a Bizottság módszere nem olyan paramétereken alapul, amelyeket a Qualcomm nem tudott értékelni. A Qualcomm árai ugyanis bruttó árakként kerültek kialakításra, amelyekre az ösztönzőket, vagyis az engedményeket alkalmazták. Ily módon, amikor a Qualcomm az árak megállapítására vonatkozó döntéseket hozott, tudta, hogy mi lehetne a legalacsonyabb egységár, ha valamennyi ösztönzőt alkalmaznák. E számítás célja – amint azt a Bizottság állítja – pusztán az volt, hogy a Qualcomm rendelkezésére álló információk alapján, amelyekre a Qualcomm az elszámolásainak összeállításakor támaszkodott, megállapítsa a Huawei és a ZTE által ténylegesen fizetett árat. E megfontolások elegendőek a jelen kifogás elutasításához.

357 A harmadik kifogást illetően, amely szerint a Bizottságnak a Qualcomm áraival kapcsolatos megközelítése inkoherens, elegendő megjegyezni, hogy e kifogás azon a téves előfeltételezésen alapul, miszerint a megtámadott határozat azt állapította meg, hogy a Qualcomm elszámolási árai „nem megfelelőek”. Az említett határozatnak a felperes által hivatkozott (603), (613) és (618) preambulumbekezdésében ugyanis a Bizottság egyértelműen megjelöli, hogy az elszámolási árak mely elemei nem voltak megfelelőek, anélkül azonban, hogy elvetné azok azt követően történő felhasználásának lehetőségét, hogy más információforrások alapján elvégezte a szükséges kiigazításokat.

358 A negyedik, az EUMSZ 102. cikk és az EGT-Megállapodás 54. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.39523 – Slovak Telekom ügy) 2014. október 15-én hozott C(2014) 7465 final határozathoz képest fennálló ellentmondásokra alapított kifogást illetően meg kell állapítani, hogy bár igaz, hogy bizonyos esetekben a Bizottság eredetileg az erőfölényben lévő vállalkozás elszámolásaiban szereplő számadatokra támaszkodott, ami néha elegendő volt, akkor, amikor e számadatok nem álltak rendelkezésre, vagy nem feleltek meg a piaci valóságnak, a Bizottság megfelelő reprezentatív értékeket képzett, amelyek többek között az erőfölényben lévő vállalkozás által szolgáltatott bármely releváns információn alapultak. Márpedig, amint az fenti 332. pontban megállapításra került, ezt a megközelítést a Törvényszék jóváhagyta. A jelen kifogást tehát el kell utasítani.

359 Ami az ötödik, arra alapított kifogást illeti, hogy a Bizottság módszere olyan árakhoz vezet, amelyek bizonyos esetekben nyilvánvalóan nem a Qualcomm ügyfelei által „ténylegesen fizetett” árak, meg kell állapítani, hogy a felperes által felhozott első példát illetően a Bizottság védekezésének alapjául szolgáló dia (a keresetlevél A.2.2.19. melléklete) ténylegesen azt mutatja, hogy a Huawei által az MDM8200 csipért az ösztönző alkalmazását követően fizetett ár csipenként *[bizalmas]* (kerekítve *[bizalmas])* USD-t tett ki, ami megfelel a Bizottság által kiszámított és a megtámadott határozat (743) preambulumbekezdésében megjelölt árnak. A második példát illetően meg kell állapítani, hogy a Bizottság által annak bizonyítása érdekében hivatkozott dokumentum (a keresetlevél A.2.4.12. melléklete), hogy – amint azt a Bizottság a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszában tisztázta – a *[bizalmas]* által jóváhagyott árak egymást

követő változásokon mentek keresztül, megerősíti, hogy a Huaweivel az MDM8200 csipre vonatkozóan 2011 első negyedévében közölt ár alacsonyabb volt, mint a *[bizalmas]* előtt bemutatott ár, és megfelelt a Bizottság által kiszámított *[bizalmas*] USD tényleges árának.

360 Ebből következik, hogy a felperes nem bizonyította a Bizottság által alkalmazott módszer és azon eredmények hibáinak fennállását, amelyekre a Bizottság a megtámadott határozatban jutott. E körülmények között a jelen kifogást el kell utasítani.

361 Ebből következik, hogy az ötödik jogalap második részét el kell utasítani. Következésképpen, mivel e jogalap első része is elutasításra került (lásd a fenti 344. pontot), az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

***A hatodik, a „nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadások téves hozzárendelésére” alapított jogalapról***

362 A jelen jogalappal a felperes azt állítja, hogy az NRE-kifizetések értékelése során a Bizottság „nyilvánvaló ténybeli hibákat követett el és tévesen alkalmazta a jogot, továbbá megsértette a jogbiztonság elvét, az ártatlanság vélelmét és az *in dubio pro reo* elvét”. Ezenkívül a megtámadott határozat indokolása elégtelen, mivel nem „vesz figyelembe” a Qualcomm által a közigazgatási eljárás során előterjesztett számos fontos érvet. A Bizottság így megsértette az őt terhelő „megfelelő ügyintézés kötelezettségét”.

363 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

364 Az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikke és az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését, és a kereset elfogadhatóságához az szükséges, hogy azok a lényeges ténybeli vagy jogi körülmények, amelyeken a kereset alapul, legalább röviden, de összefüggően és érthetően kitűnjenek magából a keresetlevélnek a szövegéből.

365 Ezen információnak kellően egyértelműnek és pontosnak kell lennie, hogy lehetővé tegye az alperes számára védekezésének előkészítését és a Törvényszék számára a keresetről való határozathozatalt. Ugyanez vonatkozik minden kereseti kérelemre, amelyet olyan jogalapokkal és érvekkel kell ellátni, amelyek lehetővé teszik úgy az alperes, mint a bíróság számára a kérelem megalapozottságának értékelését (2018. december 13-i Slovak Telekom kontra Bizottság ítélet, T-851/14, EU:T:2018:929, 74. és 75. pont [nem tették közzé]).

366 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy bár a felperes által a jelen jogalap keretében felhozott érveket lehet úgy értelmezni, hogy azok egyrészt a ZTE-nek nyújtott NRE-kifizetésre (első rész), másrészt a Huaweinek nyújtott NRE-kifizetésre (második rész) vonatkozó, a Bizottság által elkövetett állítólagos mérlegelési hibák hangsúlyozására irányulnak, ezen elvek felperes által hivatkozott megsértése nem tartalmaz olyan információt, amely lehetővé tenné a megalapozottságának értékelését. Ebből következik, hogy a felperesnek az ezen elveknek, különösen a jogbiztonság elvének, az ártatlanság vélelme elvének és az *in dubio pro reo* elvének a megsértésére alapított érveit elfogadhatatlannak kell tekinteni, mivel nem kellően részletesek ahhoz, hogy a megalapozottságukat értékelni lehessen.

367 Ezenfelül emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint, bár az EUMSZ 296. cikk arra kötelezi a Bizottságot, amikor a versenyszabályok alkalmazása keretében határozatot hoz, hogy megemlítse azokat a ténybeli és jogi elemeket, amelyektől a határozat indokolása függ, és azokat a

jogi megfontolásokat, amelyek a határozat meghozatalához vezették, e rendelkezés nem követeli meg, hogy minden olyan ténybeli és jogi kérdést megvitasson, amellyel a közigazgatási eljárás során foglalkoztak. Valamely sérelmet okozó aktus indoklásának lehetővé kell tennie a Bíróság számára jogszerűségi felülvizsgálatának elvégzését, és elegendő tájékoztatást kell nyújtania az érintett számára annak eldöntéséhez, hogy a határozat megalapozott-e (1985. július 11-i Remia és társai kontra Bizottság ítélet, 42/84, EU:C:1985:327, 26. pont). Ezen ítélkezési gyakorlat fényében a felperes tehát joggal nem hivatkozhat arra a tényre, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem válaszolt kifejezetten minden olyan ténybeli vagy jogi észrevételre, amelyet a közigazgatási eljárás során felhozott.

*Az első, a ZTE-nek nyújtott NRE-kifizetésre vonatkozó részről*

368 Az első rész alátámasztása érdekében a felperes, miután leírta a többek között a ZTE-vel kötött, a nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadásokra vonatkozó megállapodással és az ZTE részére történő NRE-kifizetéssel kapcsolatos tények időbeli sorrendjét anélkül, hogy azt vitatta volna, azt állítja, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy az említett kifizetés a ZTE által 2010-ben vásárolt MDM6200 csipekre vonatkozó, egységenként *[bizalmas]* USD engedménynek felel meg, noha a 2009. decemberi jóváhagyást soha nem formalizálták megállapodásban, és nem is közölték a ZTE-vel.

369 A felperes szerint, ha a Bizottság a ZTE tekintetében nem vette volna figyelembe ezt az egységenkénti engedményt, akkor nem állapított volna meg felfaló árazást az MDM6200 csipek ár-költség elemzésében.

370 Elsősorban, a felperes úgy véli, hogy a ZTE részére nyújtható lehetséges ösztönzők összességének 2009 végén és 2010 májusában történő jóváhagyása a ZTE-t érintő ösztönző intézkedések szélesebb körű csomagjának részét képezte, amely intézkedések nem korlátozódtak az UMTS-csipek piacának élvonalbeli szegmensére.

371 Másodsorban, ami a Bizottság azon megállapítását illeti, amely szerint a ZTE-nek nyújtott NRE-kifizetés a ZTE által 2010-ben vásárolt MDM6200 csipekre vonatkozó, egységenkénti engedménnyel volt egyenértékű, a felperes a következő érveket terjeszti elő.

372 Először is, a felperes azt állítja, hogy a jóváhagyási feltételek átgondolt újraértékelést követően 2009 decembere és 2010 májusa között megváltoztak, ami azzal a következménnyel járt, hogy a ZTE-nek nyújtott NRE-kifizetést már nem lehetett engedménynek tekinteni. Hozzáteszi, hogy a Bizottság a *[bizalmas]* USD összegű átalánykifizetést egy, csipenként *[bizalmas]* USD összegű engedménynek, vagyis a Qualcomm által 2009 decemberében állítólag tervezett *[bizalmas]* USD összegű engedménynél jóval nagyobb engedménynek tekinti.

373 Másodszor a Bizottság nem bizonyította sem azt, hogy a Qualcommnak szándékában állt, vagy akár tudomása volt arról, hogy egy, csipenként *[bizalmas]* USD engedménnyel egyenértékű ösztönzőt nyújtson a ZTE-nek, sem pedig azt, hogy a ZTE-nek tudomása volt egy ilyen egységenkénti engedményről. Ebből következik, hogy a ZTE-nek nyújtott NRE-kifizetés 2010-ben nem ösztönözhette ez utóbbit MDM6200 csipek megvásárlására. Ezzel szemben maga a Bizottság bizonyította, hogy a Qualcomm számára a ZTE-nek eladott említett csipek ára magasabb volt annál, mint amit a csipenkénti *[bizalmas]* USD összegű engedmény alkalmazása eredményezett volna.

374 Harmadszor, a megtámadott határozat azzal, hogy a ZTE-nek nyújtott NRE-kifizetést a ZTE által vásárolt minden egyes csip után nyújtott engedményként kezelte, mesterségesen *[bizalmas*] USD-vel megnövelt csipenkénti engedményre jut, pontosan azért, mert az említett kifizetés független az értékesített egységek számától, és ugyanakkor 2010-ben a ZTE-től származó, MDM6200 csipek iránti kereslet a Qualcomm által 2009 decemberében előrevetített kereslet kis részét tette ki, aminek következtében a Bizottság a 2009. decemberi elektronikus levelekben említett 1 250 000 egység kis részére osztotta fel ezt a *[bizalmas*] USD összegű kifizetést. Ha a szóban forgó kifizetés valóban arra ösztönözte volna a ZTE-t, hogy több MDM6200 csipet vásároljon, az egységenkénti implicit engedmény alacsonyabb, és a „költségnél" alacsonyabb ár megállapítása kevésbé valószínű lett volna.

375 Negyedszer, a felperes azt állítja, hogy bár a Bizottság a megtámadott határozatban elismeri, hogy a magasabb számadat a ZTE-től származó, MDM6200 csipek iránti alacsony kereslet eredménye, úgy gondolja, hogy ez az alacsonyabb kereslet lehetett az egyik olyan ok, amely a fizetési feltételeknek a Qualcomm által a 2010. május 24-i *[bizalmas]* találkozón történt megváltoztatását magyarázza. Márpedig a Qualcomm azonosított egy, 2010. májusi levélváltást, amelyből kitűnik, hogy a ZTE erre az évre vonatkozóan 475 000 darab MDM6200 csipnek megfelelő keresletet irányzott elő. A Qualcomm szerint e számnak a *[bizalmas]* USD összegű kifizetésre történő alkalmazása a 2010. májusi jóváhagyás időpontjában csipenként *[bizalmas*] USD-t kitevő hipotetikus engedményhez, valamint a ZTE által az MDM6200 csipért fizetett olyan árakhoz vezet, amelyek mindig magasabbak lennének a megtámadott határozat szerinti LRAIC-nál.

376 Ötödször, még ha a Qualcomm szándéka az is lett volna, hogy az NRE-kifizetés *[bizalmas*] USD összegű, egységenkénti engedményt képezzen, ez gazdasági szempontból mindenesetre nem lett volna releváns, mivel ez a kifizetés soha nem ösztönözte a ZTE-t arra, hogy a valamely versenytárs által kínált csipek helyett MDM6200 csipeket vásároljon, mivel az ösztönző összege állandó volt, és nem növekedett a megvásárolt csipek számától függően.

377 Hatodszor, az a tény, hogy 2011 februárjában a Qualcomm teljesítette a ZTE azon kérését, hogy 2011. június 30-ig hosszabbítsa meg az MDM8200A csipen alapuló készülékek szolgáltató általi minősítésére vonatkozó határidőt, azonban elutasította az MDM6200 csipet tartalmazó készülékekre vonatkozó hasonló kérést, azt bizonyítja, hogy az átalánykifizetés szerződés alapján és ténylegesen az MDM8200A csiphez kapcsolódott, amit a Qualcomm belső levelezése is megerősít.

378 Harmadsorban, a felperes azt kifogásolja, hogy a megtámadott határozatban ellentmondás van egyrészt a felfaló árazásra vonatkozó következtetések, másrészt pedig a ZTE részére értékesített MDM6200 csipek árának és árrésének emelkedésére vonatkozó megállapítás között. A felperes szerint az állítólagos K+F költségeknek az MDM6200 csipek és az MDM6600 csipek közötti, 2010-re vonatkozó felosztását illetően is anomália áll fenn, mivel a ZTE-nek értékesített MDM6200 csipeket illetően a Bizottság számításában használt árakat nem csökkentették a nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadásokból eredő engedmény függvényében.

379 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

380 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a Bizottság különösen a megtámadott határozat (677)–(693) preambulumbekezdésében elvégezte a ZTE és a Huawei által fizetett árak kiszámítását, és különösen az említett határozat 12.4.2.3, 12.4.2.4, 12.4.2.6 és 12.4.2.11 pontjában kifejtett megfontolásoknak megfelelően elvégezte a Qualcomm által e két ügyfélnek nyújtott, nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadásokból eredő két engedmény átcsoportosítását. A

Bizottság szerint, noha formálisan minden egyes engedményt az ezen ügyfeleknek eladott MDM8200A csipekre vonatkozóként rögzítettek, az adott időszakból származó bizonyítékok azt mutatják, hogy a Qualcomm valódi szándéka egyrészt az volt, hogy a 2010-ben teljesített eladásokra alkalmazandó, *[bizalmas]* USD (eredetileg *[bizalmas]* USD) összegű átalánykifizetést nyújtson a ZTE-nek azzal a céllal, hogy ez utóbbit az MDM6200 csipen alapuló megoldások megvásárlására és kidolgozására ösztönözze, és másrészt, hogy a Huawei részére *[bizalmas]* USD összegű átalánykifizetés formájában megjelenő utólagos engedményt nyújtson az MDM8200 csip egységei árának csökkentése érdekében, amely egységeket a Huawei a Qualcommtól vásárolta, amelyek azonban túl költségesnek bizonyultak ahhoz, hogy lehetővé tegyék a Huawei számára, hogy downstream ajánlati felhívásokat nyerjen.

381 A ZTE-nek nyújtott NRE-kifizetést illetően a Bizottság következtetésének levonása érdekében a megtámadott határozat 12.4.2.4, 12.4.2.6 és 12.4.2.11 pontjában a Qualcomm belső dokumentumaira hivatkozik, amelyek szerinte bizonyítják, hogy ez utóbbinak nem állt módjában, hogy a Huawei számára ajánlott árnál alacsonyabb árat kínáljon a ZTE-nek, és tartott attól, hogy az akkor még piacra nem vitt MDM6200 csip árát túl korán csökkentse. Következésképpen azt javasolták, hogy 2009 decemberétől az árak megállapításának kérdését nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadásokból eredő egyszeri engedmények formájában rendezzék, amely engedmények egy részének az volt a feltétele, hogy a ZTE szerezze meg az MDM8200A csipen alapuló készülékekre vonatkozó szolgáltatói minősítést, a másik részének pedig az, hogy a ZTE szerezze meg az MDM6200 csipen alapuló készülékekre vonatkozó szolgáltatói minősítést, mindkét esetben 2010. december 31. előtt (amely határidőt ezt követően az MDM8200A csipre vonatkozó tanúsítványt illetően 2011. június 30-ig meghosszabbították). A Bizottság szerint e kifizetés célja valójában az volt, hogy az MDM6200 csip árát a Qualcomm által a ZTE részére 2010-ben értékesíteni tervezett csipenként *[bizalmas]* USD-vel csökkentse. A ZTE megrendeléseinek a Qualcomm előrejelzéseihez viszonyított jelentős csökkenését követően a ténylegesen nyújtott csökkentés összege csipenként *[bizalmas]* USD-t tett ki.

382 Elsősorban meg kell jegyezni, hogy az a tény, hogy a Qualcomm különböző csipekre – köztük az UMTS-csipek piacának élvonalbeli szegmensének céljára nem használt csipekre – vonatkozó, a ZTE-t célzó ösztönző intézkedések sorozatát hajtotta végre, nem jelenti azt, hogy ezek közül egyeseket ne lehetne figyelembe venni a felfaló piaci árazás értékelése céljából végzett ár-költség elemzés során.

383 Másodsorban, a felperes leírásából kitűnik, hogy a 2009 decemberében jóváhagyott ösztönző és a 2010 májusában jóváhagyott ösztönző közötti különbség abban áll, hogy az előbbi a megállapodás aláírásakor teljesítendő *[bizalmas]* USD kifizetést, valamint *[bizalmas]* USD összegű, azzal a feltétellel teljesítendő kifizetést foglalt magában, hogy a ZTE megszerzi az MDM8200A csipen alapuló készülékek szolgáltatói minősítését, a második pedig *[bizalmas]* USD összegű, azzal a feltétellel teljesítendő kifizetést foglalt magában, hogy a ZTE megszerzi az MDM6200 csipen alapuló készülékek szolgáltatói minősítését. A felperes azonban nem fejti ki, hogy az a tény, hogy „a jóváhagyás feltételei december és május között megváltoztak, [miért] tanúsít átgondolt újraértékelést”, sem pedig azt, hogy ez hogyan lenne számára kedvező a felfaló piaci árazás értékelése szempontjából.

384 Ezzel szemben, amint azt a megtámadott határozat (501) és (502) preambulumbekezdése leírja, a vezetés tagjai (például a QCT termékmenedzsmentért felelős igazgatója, valamint a pénzügyi alelnök és az értékesítési alelnök) közötti, 2009. decemberi belső kommunikációból kitűnik, hogy elsősorban a ZTE részére az MDM6200 csipért kínált árak nem lehettek alacsonyabbak a Huaweinek kínált áraknál, és hogy a Qualcomm nem kívánt „jelentős árváltoztatást”

érvényesíteni; másodsorban, hogy a Qualcomm a ZTE és az Icera közötti együttműködés következtében az MDM6200 csipet érintő veszteségektől tartott; és harmadsorban, hogy az előirányzott megoldás abban állt, hogy az MDM6200 vagy az MDM8200A csiphez kapcsolódó NRE-kifizetést nyújtanak „annak elkerülése érdekében, hogy az Icera jelentős forgalomra tegyen szert”. A megoldást erre az aggályra a 2009. decemberi „ZTE MDM6200 Price Proposal” című javaslat azonosította, amely bizonyos értelemben nem volt „jelentős árváltoztatás”, mivel nem árváltoztatásról, hanem ösztönzőről volt szó, és amely olyan kifizetést foglalt magában, amely az MDM8200A csipen alapuló készülékek szolgáltatói minősítéséhez és az MDM6200 csip bizonyos számú egységének megvásárlásához kapcsolódott, azzal a lehetőséggel, hogy a kifizetést visszakövetelték abban az esetben, ha valamelyik feltétel nem teljesül.

385 Ezenfelül a 2010. február 8-i *[bizalmas]* találkozón, tehát a 2009. decemberi jóváhagyást követően tartott prezentációból kitűnik, hogy a kifizetésnek, amelyet az adott időszakban elvben formálisan az MDM8200A csiphez és az MDM6200 csiphez egyaránt kapcsolódóként irányoztak elő, valójában kizárólag az utóbbi csip árának csökkentése volt a célja.

386 Ezenkívül a Bizottsághoz hasonlóan rá kell mutatni arra, hogy az eredetileg javasolt feltételt, amely arra irányult, hogy a ZTE 2010-ben *[bizalmas]* egységet vásároljon az MDM6200 csipből (ami megfelel a ZTE akkori keresletére vonatkozó előrejelzéseknek), nem formalizálták a *[bizalmas]* jóváhagyása során. 2010 májusában azonban, figyelemmel arra, hogy a ZTE keresleti előrejelzése 475 000 egységre csökkent, *[bizalmas]* módosította az NRE-kifizetések szerkezetét. Ezenkívül a felperes állításával ellentétben semmi nem utal arra, hogy e módosítások az említett kifizetések alapjául szolgáló – az MDM6200 csipek ZTE általi vásárlásának ösztönzésére irányuló – szándék megváltozásának felelnének meg. Ha ugyanis az eredeti cél 2009 decemberében az MDM8200A csip eladásösztönzése lett volna, vagy ha 2010 májusában ez lett volna a cél, nem lett volna szükséges vagy logikus az MDM8200A csipekre vonatkozó engedmény *[bizalmas]* USD-ről *[bizalmas*] USD-re történő csökkentése (vagyis 60%-os csökkentése). Ezzel szemben a ZTE-től származó, az MDM6200 csipek iránti keresletre vonatkozó előrejelzések jelentős mértékű – *[bizalmas]* egységről kevesebb mint *[bizalmas]* egységre történő módosítást magában foglaló – felülvizsgálatát követően a Qualcomm szempontjából már nem volt indokolt, hogy a ZTE-nek az eredetileg előirányzott, *[bizalmas*] USD mértékű engedményt kínálják.

387 Az NRE-kifizetések struktúrájának módosítása mindazonáltal lehetővé tette az egységenkénti *[bizalmas*] USD engedménynek megfelelő kifizetés fenntartását, amely formálisan az MDM8200A csipekhez kapcsolódott (de amelyet valójában az MDM6200 csipekhez szántak), ugyanakkor felajánlva a kifizetés megkétszerezését (amely tehát *[bizalmas*] USD-re nőtt) abban az esetben, ha az ügyfél 2010 vége előtt az MDM6200 csipre vonatkozó szolgáltatói tanúsítványt szerezne, vagyis ha a ZTE 2010 folyamán ösztönözné egy MDM6200 alapú megoldás kidolgozását. A Bizottság helyesen jegyzi meg, hogy az, hogy a Qualcomm 2011 februárjában megtagadta az MDM6200 csipek szolgáltatói minősítésére vonatkozó határidő meghosszabbítását, megfelel e struktúrának és a Qualcomm azon következtetésének, miszerint a ZTE 2010-ben nem tett eleget az MDM6200 csip népszerűsítése érdekében ahhoz, hogy a nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadásokból eredő engedmények fennmaradó részét kiérdemelje.

388 A felperes azon érvét illetően, miszerint az a tény, hogy a Qualcomm 2011 februárjában megtagadta az MDM6200 csipet tartalmazó készülékek szolgáltatói minősítésére vonatkozó határidő meghosszabbítását, azt bizonyítja, hogy a ZTE-nek nyújtott NRE-kifizetés szerződés alapján és ténylegesen az MDM8200A csiphez kapcsolódott, hangsúlyozni kell, hogy ez a körülmény és következésképpen az a tény, hogy a Qualcomm nem fizette ki a ZTE-nek az ahhoz

kapcsolódó *[bizalmas]* USD összeget, teljes mértékben összhangban áll a Qualcomm azon eredeti szándékával, hogy visszakövetelési mechanizmust írjon elő az NRE-kifizetés egy részére vonatkozóan, amennyiben a ZTE nem vásárolja meg a tervezett mennyiségű MDM6200 csipet.

389 A ZTE-nek nyújtott NRE-kifizetés egységenkénti engedményként történő kezelését illetően meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el hibát sem az említett kifizetésnek az alkalmazandó egységekre történő elszámolása, sem az engedmény kiszámítása vagy az összefüggések értékelése tekintetében.

390 Először is, a ZTE-nek nyújtott NRE-kifizetés mértékének számszerűsítése érdekében a megrendelt és leszállított MDM6200 csipekre, azaz 145 775 egységre vonatkozó kifizetéseket úgy kell elszámolni, hogy a kifizetések teljes összegét el kell osztani a megrendelt és megvásárolt egységek teljes összegével.

391 Az a körülmény, hogy a ZTE-nek nyújtott NRE-kifizetés végül az eredetileg tervezettnél háromszor nagyobb egységenkénti engedményt eredményezett, csupán a ZTE által megrendelt és megvásárolt MDM6200 csipek mennyiségének a Qualcomm által előirányzott mennyiséghez, tudniillik *[bizalmas]* egységhez képest fennálló jelentős csökkenésének az eredménye. Mivel az ösztönző összegét előzetesen állapították meg, az egyes csipek az eredetileg előirányzottnál sokkal nagyobb árcsökkentésben részesültek. Másként fogalmazva, az egyes csipekre alkalmazott engedmény e növekedése csupán másodlagos hatása a Qualcomm ZTE-re vonatkozó téves értékesítési előrejelzésének.

392 Ami azt a körülményt illeti, hogy a ZTE-nek nem volt tudomása arról, hogy a neki szánt NRE-kifizetést egységenkénti engedményként kellett kezelni, meg kell jegyezni, hogy az ítélkezési gyakorlat nem követeli meg, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás ügyfelének tudomása legyen a költség alatti ár alkalmazásához vezető módszerről. Elegendő ugyanis egyrészt, ha az ár-költség elemzés a választott költségkritériumnál magasabb árat tár fel, és másrészt, hogy a célzott versenytárs kiszorítására irányuló szándék áll fenn (lásd ebben az értelemben: 1991. július 3-i AKZO kontra Bizottság ítélet, C-62/86, EU:C:1991:286, 71. és 72. pont).

393 Ezenkívül az arra alapított érvet illetően, hogy a kifizetés nem ösztönözte a ZTE-t arra, hogy több csipet vásároljon, meg kell jegyezni, hogy a 2022. május 12-i Servizio Elettrico Nazionale és társai ítéletben (C-377/20, EU:C:2022:379, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) a Bíróság kimondta, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás által tanúsított magatartás visszaélésszerűnek minősítéséhez nem szükséges annak bizonyítása, hogy – az ilyen vállalkozásnak a versenytársai érintett piacról való kiszorítását célzó magatartása esetében – a kívánt eredményt elérték, és hogy ezáltal a magatartás konkrét kiszorító hatást gyakorolt a piacon. Az EUMSZ 102. cikk ugyanis azt kívánja szankcionálni, ha egy vagy több vállalkozás visszaél az erőfölényével a belső piacon vagy annak jelentős részén, függetlenül attól, hogy az ilyen visszaélés sikeresnek bizonyul-e, vagy sem.

394 Harmadsorban, a felperes csak szűkszavúan vázolja a megtámadott határozatban szereplő következetlenségekre alapított érvét, így nehéz megérteni, hogy az ilyen következetlenségek mennyiben érinthetik az említett határozat jogszerűségét, aminek következtében ezt az érvet elfogadhatatlannak kell nyilvánítani. Mindenesetre a Bizottság által adott magyarázat, miszerint a releváns időszakban a ZTE részére értékesített MDM6200 csipek árának és árrésének növekedése az NRE-kifizetésekből eredő engedmények következménye, teljes mértékben összhangban áll a Bizottság érvelésének többi részével. Ami az állítólagos K+F költségeknek az MDM6200 csipek és az MDM6600 csipek között 2010-ben történő felosztását érintő állítólagos anomáliát illeti,

elegendő megjegyezni, hogy e határozat (841) preambulumbekezdése részletesen és hitelt érdemlően kifejti azokat az okokat, amelyek alapján a Bizottság így járt el, amely okokat egyébként a felperes csak általánosságban vitatja.

395 A fentiek fényében a hatodik jogalap első részét el kell utasítani.

*A második, a Huaweinek nyújtott NRE-kifizetésre vonatkozó részről*

396 A felperes szerint, még ha feltételezzük is, hogy a felperes a Huaweinek nyújtott NRE-kifizetést az MDM8200 csipekből a Huawei által felhalmozott készletek „ellentételezésének” tekintette, az említett kifizetés a már megvásárolt csipekre vonatkozott, és így nem ösztönözhette a Huaweit arra, hogy több csipet vásároljon. Ezenkívül, amint az a Huawei által a Bizottság információkérésére adott válaszból is kitűnik, a Huaweivel kötött, a nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadásokra vonatkozó megállapodás feltételei és e kifizetés – amely az MDM8200A csipen alapuló készülékek szolgáltatói minősítéséhez kapcsolódott – nem e csipek, hanem inkább MDM8200A csipek megvásárlására ösztönözte a Huaweit, mégpedig határozatlan ideig.

397 Általánosabban a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (1142) preambulumbekezdéséből elhagyta azt a kiegészítő kifogásközlésbe a ZTE-nek és a Huaweinek nyújtott NRE-kifizetéseket illetően beiktatott, „elhomályosításra” vonatkozó kifejezett „kváziállítást” tartalmazó mondatot, amelyre a Qualcomm a közigazgatási eljárás során válaszolt, miközben az említett NRE-kifizetésekre vonatkozó preambulumbekezdés többi részét változatlanul hagyta. A felperes szerint ez az elhagyás az indokolási kötelezettség megsértésének minősül, amely szintén azt mutatja, hogy a Bizottság nem tudta bizonyítani a Qualcomm Icera piacról való kizárására irányuló szándékát.

398 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

399 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a Huaweinek nyújtott NRE-kifizetést illetően a Bizottság a megtámadott határozat 12.4.2.3 pontjában a Qualcomm belső dokumentumaira hivatkozik, amelyek véleménye szerint bizonyítják, hogy mivel a Qualcomm vezetésének több tagja ellenezte azt, hogy engedjenek az – MDM8200 csipekre vonatkozóan jelentős árcsökkentéseket kérő – Huaweitől származó nyomásnak, a Qualcomm 2009. november 23-át követően végül visszamenőleges árcsökkentést biztosított az MDM8200 csipek szállítmányaira, valamint egy „MDM8200A NRE”-t, vagyis egy, hivatalosan az MDM8200A csipet tartalmazó meghatározott végeszközre vonatkozó tanúsítvány megszerzésével összefüggésben felmerülő, nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadások fedezésére szolgáló és *[bizalmas]* (majd pedig *[bizalmas])* USD-t kitevő kifizetést. A Bizottság szerint, noha az NRE-kifizetés formálisan az utóbbi csipre vonatkozó szolgáltatói tanúsítvány megszerzéséhez kapcsolódott, kifejezett kapcsolatban állt a Huawei MDM8200 csipekből fennálló készletével, és lehetővé tette egy egységenkénti árcsökkentés visszamenőleges alkalmazását.

400 Elsősorban nem lehet helyt adni a felperes arra alapított érvének, hogy a Huawei már megvásárolta az MDM8200 csipeket, tehát a neki szánt NRE-kifizetés nem ösztönözhette arra, hogy azokból többet vásároljon. A többek között a megtámadott határozat (480)–(486) preambulumbekezdésében említett dokumentumokból és levelezésből ugyanis kitűnik, hogy ezt az ösztönzőt azért biztosították a Huaweinek, hogy segítsék abban, hogy

megszabaduljon az említett csipekből fennálló többlettől, olyan körülmények között, amikor az utóbbi egyre inkább hivatkozott az Icera által – különösen az ICE8042 csipen keresztül – gyakorolt versenynyomásra annak érdekében, hogy kedvezőbb feltételeket érjen el.

401 Ezenkívül a többek között a megtámadott határozat (480)–(486) preambulumbekezdésében említett dokumentumokból és levelezésből kitűnik, hogy a Qualcommnak nem állt módjában figyelmen kívül hagyni a Huawei kéréseit, ami azt mutatja, hogy az árakra vonatkozó tárgyalások még folyamatban voltak akkor, amikor a Qualcomm az NRE-kifizetés Huawei részére történő nyújtásáról döntött, valamint hogy az MDM8200 csipek eladásának feltételeit ekkor még nem határozták meg véglegesen.

402 A felperes arra alapított érvével kapcsolatban, hogy a nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadásokra vonatkozó megállapodás feltételei és a Huaweinek nyújtott NRE-kifizetés nem MDM8200 csipek, hanem MDM8200A csipek vásárlására ösztönözte a Huaweit, a Bizottsághoz hasonlóan meg kell jegyezni, hogy a Huawei által a Bizottság kérdéseire adott válaszok nem bizonyítják, hogy a Huawei úgy vélte, hogy az említett kifizetés az MDM8200A csipekre vonatkozott. Ellenkezőleg, amint az a megtámadott határozat (681) preambulumbekezdésében szerepel, a Huawei válasza csupán az említett megállapodás feltételeinek megismétlésére szorítkozik, amely feltételek nem minősülnek az e kifizetés valódi céljára vonatkozó bizonyítéknak. Márpedig az említett határozat (482) és (679) preambulumbekezdésében említett bizonyítékokból kitűnik, továbbá a Qualcomm – kifogásközlésre adott válaszában szereplő – saját bevallása szerint ugyanennek a kifizetésnek az MDM8200 csipekre vonatkozó visszamenőleges engedményként kellett szolgálnia. Ezenkívül a Qualcomm azon állításának, miszerint a Huawei a szóban forgó kifizetést az MDM8200A csipekre vonatkozónak tekintette, ellentmondanak az e határozat (491), (527) és (543) preambulumbekezdésében említett, adott időszakból származó bizonyítékok, amelyekben a Huawei azt kérte a Qualcommtól, hogy igazítsa ki a nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadásokból eredő engedményeket annak érdekében, hogy figyelembe vegye az MDM8200 csipek egységeiből fennálló, általa azonosított további készletet. E bizonyítékokból kitűnik, hogy a Huawei tökéletesen tisztában volt azzal, hogy az NRE-fizetés alapjául szolgáló valódi szándék az volt, hogy az MDM8200 csipekre, nem pedig az MDM8200A csipekre vonatkozó engedményként szolgáljon.

403 Végül, a kiegészítő kifogásközlésbe a ZTE-nek és a Huaweinek nyújtott NRE-kifizetéseket illetően beiktatott, „elhomályosításra” vonatkozó kifejezett „kváziállítást” illetően igaz egyrészt, hogy a kiegészítő kifogásközlés (771) bekezdésének utolsó mondata feltette azt a kérdést, hogy az a tény, hogy a Qualcomm nem számolta el megfelelően a csipekre vonatkozó, nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadásokat, az említett kiadások kifizetéséhez kapcsolódó engedmény eltitkolására tett kísérlet volt-e, másrészt pedig, hogy ez a kérdés a megtámadott határozatban nem szerepelt. Mindazonáltal nem fogadható el a felperesnek az e „kváziállítás” elhagyására vonatkozó kifogása, miszerint az említett elhagyás az indokolás hiányát jelenti, továbbá azt is mutatja, hogy a Bizottság nem tudta bizonyítani a Qualcommnak az Icera piacról való kizárására irányuló szándékát.

404 E tekintetben ugyanis elegendő megállapítani, hogy a fenti 307. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében a Bizottság a megtámadott határozatban nem volt köteles kifejezetten válaszolni minden olyan ténybeli vagy jogi észrevételre, amelyet a felperes a közigazgatási eljárás során felhozott. Egyébiránt, amint arra a Bizottság hivatkozik, a kiegészítő kifogásközlés (771) bekezdése utolsó mondatának a megtámadott határozatból való elhagyása – a felperes

állításával ellentétben – azt mutatja, hogy a Bizottság a közigazgatási eljárás során figyelembe vette a Qualcomm válaszát, anélkül hogy ez hatással lett volna a Qualcommnak az Icera érintett piacról való kizárására irányuló szándékára vonatkozó bizonyítékokra.

405 A fenti megfontolásokra tekintettel a hatodik jogalap második részét el kell utasítani. Következésképpen, mivel e jogalap első része is elutasításra került (lásd a fenti 395. pontot), az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

### *A hetedik, a „referenciaköltségekre vonatkozó megfelelő viszonyítási érték hiányára” alapított jogalapról*

406 A hetedik jogalappal, amely három részből áll – amelyek közül az első a jogbiztonság elvének és az *in dubio pro reo* elvének megsértésén alapul, a második azon, hogy az LRAIC kritérium nem a megfelelő referenciaköltség, a harmadik pedig azon, hogy a Bizottság által kiszámított LRAIC nem felel meg a „valódi” LRAIC-nak –, a felperes azt állítja, hogy a költségeknek a megtámadott határozatban való kezelése számos hibát tartalmaz, és sért egyes általános jogelveket.

#### *Előzetes észrevételek*

407 A megtámadott határozat 12.6 pontjában a Bizottság a vizsgálat tárgyát képező csipeket illetően kifejtette azokat az okokat, amelyek miatt úgy ítélte meg, hogy az ár-költség elemzés céljára a legmegfelelőbb költségkritériumot az LRAIC jelenti. Ez utóbbi számítása során figyelembe vette egyrészt a gyártási költségeket, amelyek a gyártott csipek mennyiségétől függően változnak, és így az LRAIC releváns változó összetevőjét alkotják (az említett határozat 12.6.2 pontja), és másrészt a Qualcomm K+F költségekre vonatkozó *[bizalmas]* adatbázisában rögzített K+F költségeit, ily módon megragadva a csipek gyártási többletköltségeinek legjelentősebb állandó részét (e határozat 12.6.3 pontja). A Bizottság hozzátette, hogy más típusú állandó költségeket, így például forgalmazási költségeket nem vett figyelembe, következésképpen az általa kiszámított LRAIC alacsonyabb volt a Qualcomm ATC-jénél.

408 A Bizottság szerint az uniós bíróság által e területen megállapított szempontokra tekintettel a jelen ügyben az LRAIC jelentette a legmegfelelőbb költségkritériumot a szóban forgó termékeket illetően a Qualcommnál felmerült költségek minimális megtérülési mértékének kiszámításához. Úgy véli, hogy mivel a Qualcomm több termékkel rendelkező vállalkozás, amely a választékgazdaságosságból eredő előnyöket élvez, több termékhez azonos gyártási tevékenységekre lehet szükség, ami azzal a következménnyel jár, hogy a releváns költségek nem változnak a szállított termékek számától függően (a továbbiakban: közös költségek). Ebből a Bizottság szerint az következik, hogy e költségeket nem kell figyelembe venni az LRAIC keretében, mivel az csak a kifejezetten a vizsgálat tárgyát képező termékekre vonatkozó gyártási költségeket foglalja magában. Ennélfogva a Qualcomm által egy meghatározott termék gyártása során viselt valamennyi változó és állandó költség átlaga, vagyis az LRAIC minden egyes termék esetében alacsonyabb az ATC-nél.

409 A Bizottság a megtámadott határozatban úgy ítéli meg, hogy azt a megállapítást, mely szerint az LRAIC minden egyes termék esetében alacsonyabb az ATC-nél, nem teszi kétségessé az a tény, hogy minden egyes csip tovagyűrűző hatásokat válthatott ki a K+F terén a jövőbeli csipek javára, vagy az ilyen hatásokból eredő előnyökben részesülhetett. A Bizottság szerint azon tovagyűrűző hatások, amelyek előnyeiből egy adott csip részesült, valószínűleg hozzávetőlegesen egyensúlyban voltak azon hatásokkal, amelyeket pedig e csip generált a jövőbeli csipek javára. A Bizottság jelezte,

hogy a valamely csip esetében felmerülő K+F költségeket ennélfogva nem csökkentette azon tovagyűrűző hatásoktól függően, amelyeket ugyanezen csip valószínűleg egy jövőbeli csip javára generált. Ami azonban az MDM8200 és az MDM8200A csipet illeti, a Bizottság kiigazította a fejlesztési költségek felosztását, figyelembe véve azt a tényt, hogy az ügy irataiból kitűnt, hogy az MDM8200 csip sokkal több tovagyűrűző hatással járt az MDM8200A csip javára, mint amelyek előnyeiben ő maga részesült.

410 A gyakorlatban a Bizottság az AVC kiszámításához a Qualcomm adataiból kitűnő „átlagos egységköltség” paraméterét vette alapul, amely két számviteli kritérium alapján mutatható be: az első kritérium az adott negyedévben értékesített csipek átlagos egységköltségét, a második kritérium pedig a Qualcomm által egy adott negyedévben (öntödéktől) beszerzett csipek egységköltségét tükrözi. A kifogásközlésben a Bizottság eredetileg az első kritériumot alkalmazta. Ezt követően a Bizottság a kiegészítő kifogásközlésben és a megtámadott határozatban a Qualcomm egyes észrevételeinek figyelembevétele érdekében ehelyett a második kritériumot alkalmazta, bizonyos kiigazításokkal, amelyek elsődlegesen egy, a készletek könyvelésével kapcsolatos probléma megoldását célozták.

411 Ezzel szemben a Qualcomm egyes csipekre jutó K+F költségeinek kiszámítása érdekében a Bizottság e csipek tekintetében „többletköltségekként” azonosított bizonyos költségelemeket a *[bizalmas]-ban*, amelyet a Qualcomm egyes állandó költségek rögzítésére és valamely csiphez történő hozzárendelésére használt. Közelebbről, a „többletköltségeket” a Qualcomm egy olyan belső dokumentuma alapján azonosították, amely ugyanezt a kifejezést használta, nevezetesen a *[bizalmas]* című, *[bizalmas]-ra* vonatkozó belső prezentáció (a továbbiakban: *[bizalmas]*), valamint a Qualcomm által a közigazgatási eljárás során az e dokumentumban „többletköltségeknek” tekintett költségek kategóriáira vonatkozóan adott magyarázatok alapján.

*Az első, a jogbiztonság elvének és az* in dubio pro reo *elvének megsértésére alapított részről*

412 A felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság megsértette a jogbiztonság elvét, az ártatlanság vélelmének elvét és az *in dubio pro reo* elvét azzal, hogy két különböző megközelítést – egy „felülről lefelé építkező” vagy „*top down*”, és egy „alulról felfelé építkező” vagy „*bottom-up*” megközelítést – alkalmazott a Qualcomm K+F-be történő teljes befektetésének egyrészt a kifogásközlésben, másrészt a kiegészítő kifogásközlésben és a megtámadott határozatban történő minősítése során. Közelebbről, a Bizottság a kifogásközlésben elismerte, hogy a *[bizalmas]* nem volt megfelelő az ár-költség elemzés céljára. Ezzel szemben a kiegészítő kifogásközlésben és a megtámadott határozatban a Bizottság az ezen adatbázisból származó adatokat használt fel, és az ott alkalmazott módszer a csipek között és az egyik negyedévről a másikra jelentősen eltérő árréseket eredményezett, mint amelyeket a kifogásközlésben megjelölt.

413 A felperes azt is előadja, hogy egyrészt a kifogásközlésben alkalmazott módszer, másrészt pedig a kiegészítő kifogásközlésben és a megtámadott határozatban alkalmazott módszer közötti különbség megfosztotta őt attól a lehetőségtől, hogy előre lássa a Bizottság által végül alkalmazásra kerülő módszert és annak eredményeit akkor, amikor a csipek árképzésével kapcsolatos releváns döntéseket, illetve *a fortiori* a K+F beruházásokkal kapcsolatos döntéseket meghozta. A felperes szerint több mint öt évig tartó vizsgálatot követően maga a Bizottság sem láthatta előre az említett határozatban végül alkalmazott módszer alapvető elemeit vagy annak eredményeit.

414 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

415 Előzetesen meg kell állapítani, amint azt a Törvényszék a fenti 364–366. pontban is tette, hogy a felperesnek az ártatlanság vélelme elvének és az *in dubio pro reo* elvének a megsértésére alapított kifogásait elfogadhatatlannak kell tekinteni, mivel azok nem kellően részletesek ahhoz, hogy a megalapozottságukat értékelni lehessen.

416 Egyébiránt elsősorban, ami a felperesnek a lényegében a Bizottság által egyrészt a kifogásközlésben, másrészt a kiegészítő kifogásközlésben és a megtámadott határozatban alkalmazott elemzési módszerek közötti különbségre alapított érvét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 146. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a végleges határozat meghozataláig a Bizottság – különösen a felek írásbeli vagy szóbeli észrevételeire tekintettel – elállhat a felekkel szemben eredetileg megfogalmazott kifogások némelyikétől, vagy akár azok összességétől, és módosíthatja ekképpen a felek számára kedvező módon az álláspontját, vagy dönthet újabb kifogások emelése mellett, amennyiben lehetőséget biztosít az érintett vállalkozások számára, hogy ezzel kapcsolatban kifejthessék álláspontjukat. Ugyanez vonatkozik a Bizottság által az ár-költség elemzésében alkalmazott módszerre is.

417 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, noha a jogbiztonság elve megköveteli, hogy a jogszabályok világosak és pontosak legyenek, valamint biztosítja az uniós jog hatálya alá tartozó tényállások és jogviszonyok előreláthatóságát (lásd: 2005. szeptember 15-i Írország kontra Bizottság ítélet, C-199/03, EU:C:2005:548, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. március 29-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, T-398/07, EU:T:2012:173, 107. pont), ugyanakkor a kifogásközlésben az ár-költség elemzés céljára a legmegfelelőbb költségkritérium meghatározása érdekében alkalmazott módszer ideiglenes jellegéből az következik, hogy a Bizottság végleges határozata nem semmisíthető meg kizárólag azzal az indokkal, hogy egy másik módszernek a kiegészítő kifogásközlésben és a megtámadott határozatban történő alkalmazásából eredő eredmények nem egyeznek meg pontosan azon eredményekkel, amelyek a kifogásközlésben eredetileg alkalmazott módszerből eredtek volna (lásd analógia útján: 2013. december 5-i SNIA kontra Bizottság ítélet, C-448/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:801, 43. pont).

418 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a jelen ügyben a felperes nem vitatja, hogy lehetősége volt arra, hogy a közigazgatási eljárás során, és különösen a kiegészítő kifogásközlés megküldését követően kifejtse álláspontját a megtámadott határozatban alkalmazandó módszerrel kapcsolatban.

419 Ráadásul a felperes csupán a Bizottság által alkalmazott módszerek „alulról felfelé építkező” és „felülről lefelé építkező” jellegére, valamint a csipek és az egyes negyedévek közötti szükséges árrések közötti különbségre hivatkozik, anélkül hogy – a közigazgatási eljárás során benyújtott és a keresetlevélhez mellékelt beadványaira való hivatkozás kivételével – kifejtené, hogy konkrétan melyek a „felülről lefelé építkező” és az „alulról felfelé építkező” megközelítés közötti különbségek, és ezek milyen gyakorlati következményekkel járnak. E tekintetben a Bizottsághoz hasonlóan meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozatban (és a kiegészítő kifogásközlésben) elfogadott módszer a maga a Qualcomm által az egyes csipek tekintetében elszámolt tényleges K+F költségeken alapul. Ezért a Bizottság úgy ítélte meg, hogy ez a módszer pontosabban tükrözi az egyes csipek kifejlesztése során ténylegesen felmerült K+F költségeket, mint az általa a kifogásközlésben alkalmazott módszer.

420 Ennélfogva, még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság által egyrészt a kifogásközlésben, másrészt a kiegészítő kifogásközlésben és a megtámadott határozatban alkalmazott elemzési módszerek eltérő eredményekkel járnak, amint azt a felperes állítja, a jelen ügyben ez nem teszi lehetővé

annak megállapítását, hogy a Bizottság hibát követett el, amikor a megtámadott határozatban a maga a Qualcomm által az egyes csipek tekintetében elszámolt tényleges K+F költségeken alapuló módszert fogadott el. E körülmények között ennek az érvnek nem lehet helyt adni.

421 Másodsorban, ami a felperes arra alapított érvét illeti, hogy a csipek árával és a K+F beruházásokkal kapcsolatos döntéseinek meghozatalakor nem ismerhette azt a módszert, amelyet a Bizottság a releváns költségkritérium meghatározásához alkalmazni fog, amely érvet kizárólag a jogbiztonság elvének állítólagos megsértésének alátámasztására hozta fel, emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a kiegészítő kifogásközlésben jelezte, hogy az LRAIC kiszámításának módosítására azért került sor, hogy figyelembe vegye a felperes által a kifogásközlésre adott válaszban megfogalmazott, az LRAIC kifogásközlésben történt kiszámítására vonatkozó kifogásokat.

422 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy noha igaz, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás költségeinek figyelembevétele lehetővé teszi az utóbbi számára, hogy az EUMSZ 102. cikk értelmében rá háruló különleges felelősségre tekintettel értékelje saját magatartásának jogszerűségét, tehát megfelel a jogbiztonság általános elvének (lásd ebben az értelemben: 2010. október 14-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, C-280/08 P, EU:C:2010:603, 202. pont; 2011. február 17-i Teliasonera Sverige ítélet, C-52/09, EU:C:2011:83, 44. pont), ez nem jelenti azt, hogy a Bizottság ne végezhetne el bizonyos, az erőfölényben lévő vállalkozás ár- és költségkimutatásain, valamint az e vállalkozás által szolgáltatott minden más releváns információn alapuló kiigazításokat (lásd ebben az értelemben: 2007. január 30-i France Télécom kontra Bizottság ítélet, T-340/03, EU:T:2007:22, 131–137. pont; 2008. április 10-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, T-271/03, EU:T:2008:101, 208–211. pont; 2018. december 13-i Slovak Telekom kontra Bizottság ítélet, T-851/14, EU:T:2018:929, 220–235. pont).

423 Ebből következik, hogy a jogbiztonság elve nem követeli meg, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás részletes előrejelzésekkel rendelkezzen azon módszerre vonatkozóan, amelyet a Bizottság a költségeinek kiszámításához alkalmazni fog. A Bizottság által alkalmazott módszernek ugyanis figyelembe kell vennie az ügy sajátos körülményeit, és különösen az erőfölényben lévő vállalkozás által szolgáltatott, rendelkezésre álló információkat.

424 A fentiek fényében a hetedik jogalap első részét el kell utasítani.

*A második, arra alapított részről, hogy az LRAIC kritérium nem a megfelelő referenciaköltség*

425 A felperes szerint a Bizottságnak azt kellett volna megállapítania, hogy a jelen ügyben az ár-költség elemzés céljára a legmegfelelőbb referenciaköltséget az AVC vagy az átlagos elkerülhető költségek (a továbbiakban: AAC) jelentik, nem pedig az LRAIC.

426 Elsősorban, az árakkal kapcsolatos döntések az abban az időpontban fennálló versenyfeltételeken alapulnak, amikor a Qualcomm K+F költségei már „meg nem térülővé” váltak, abban az értelemben, hogy azokat már nem lehetett elkerülni. A felperes szerint az LRAIC-nál alacsonyabb árak rövid távon gyakran lehetővé teszik a nyereség maximalizálását, és nem járnak nyereség feláldozásával.

427 Másodsorban, az LRAIC-ot egy statikus világ számára tervezték, mivel az egy adott termékre összpontosít, és nem veszi figyelembe a múltbeli és jövőbeli kapcsolódó termékeket. Márpedig egy olyan dinamikus ágazatban, mint a félvezetők ágazata, amelyet intertemporális tovagyűrűző hatások jellemeznek, használatuk nem megfelelő.

428 Harmadsorban, a jelen ügyben a visszaélésekre vonatkozó állítások rendkívül korlátozott jellege (mivel ezen állítások kizárólag három csip két ügyfél részére, néhány negyedéven keresztül történő értékesítésére vonatkoztak) ugyanis azzal a következménnyel jár, hogy a „valódi” LRAIC-ot valójában az AAC vagy az AVC, vagy azokhoz igen közeli költségek jelentik.

429 E tekintetben a Bizottság tévesen állapította meg, hogy az érintett piachoz tartozó termékeket alacsony határköltségek vagy változó költségek jellemzik, miközben ő maga is több alkalommal kijelentette, hogy az AVC a verseny fontos paramétere.

430 Negyedsorban, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság azon döntése, hogy elemzését az LRAIC-ra, és nem az ATC-re alapozza, a Bizottság állításával ellentétben nem kedvezőbb a felperes számára. A felperes szerint valószínűtlen, hogy a helyesen kiszámított ATC magasabb lenne, mint az LRAIC, mivel ez utóbbi a közös költségeket is magában foglalja, figyelmen kívül hagyja a felperes szabadalmi licenciák adásával kapcsolatos tevékenységéből eredő bevételeket, továbbá arra vonatkozóan utólagos manipulációkat végeztek, aminek következtében az MDM8200A csip LRAIC-ja jelentősen megnőtt.

431 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érveit.

432 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék, amikor az EUMSZ 263. cikk alapján az EUMSZ 102. cikk (1) bekezdésének alkalmazásában hozott határozat megsemmisítése iránti keresetet nyújtanak be hozzá, köteles általánosan, a felperes által a felhozott jogalapok alátámasztására előterjesztett elemek alapján teljeskörűen felülvizsgálni azon kérdést, hogy e rendelkezés alkalmazási feltételei teljesülnek-e, vagy sem, és hogy a Törvényszék e felülvizsgálat során nem hivatkozhat azon mérlegelési mozgástérre, amellyel a Bizottság az EU-Szerződés és az EUM-Szerződés által a versenypolitika terén ráruházott szerepe értelmében rendelkezik, annak érdekében, hogy lemondjon a mind jogi, mind pedig ténybeli szempontból alapos felülvizsgálat elvégzéséről (lásd analógia útján: 2014. szeptember 11-i MasterCard és társai kontra Bizottság ítélet, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 155. és 156. pont).

433 Egyebekben meg kell állapítani, hogy az, hogy a Bizottság az AVC-nél magasabb és az ATC-nél alacsonyabb árakon alapuló módszert alkalmazott, pusztán az ítélkezési gyakorlatból következik. A Bíróság szerint ugyanis az AVC-nél alacsonyabb árakat, amelyekkel az erőfölényben lévő vállalkozás valamely versenytárs kiszorítására törekszik, visszaélésszerűnek kell tekinteni. Az erőfölényben lévő vállalkozásnak ugyanis nem fűződik érdeke az ilyen árak alkalmazásához, hacsak nem az, hogy a versenytársait kiszorítsa annak érdekében, hogy ezt követően a monopolhelyzetét kihasználva emelhesse az árait, mivel minden egyes értékesítés veszteséggel jár számára, mégpedig az állandó költségek (vagyis azon költségek, amelyek a gyártott mennyiségtől függetlenül állandóak maradnak) teljes összegének, valamint a gyártott egységhez kapcsolódó változó költségek legalább egy részének megfelelő mértékben. Egyébiránt az – állandó költségeket és a változó költségeket magában foglaló – ATC-nél alacsonyabb, de az AVC-nél magasabb árakat visszaélésszerűnek kell tekinteni, amennyiben azok olyan terv keretében kerültek meghatározásra, amelynek célja a versenytárs kiszorítása. Ezek az árak ugyanis kiszoríthatnak a piacról olyan vállalkozásokat, amelyek adott esetben legalább olyan hatékonyak, mint az erőfölényben lévő vállalkozás, azonban csekélyebb pénzügyi teljesítőképességük okán nem képesek ellenállni a velük szemben fennálló versenynek (1991. július 3-i AKZO kontra Bizottság ítélet, C-62/86, EU:C:1991:286, 71. és 72. pont).

434 Ezt az ítélkezési gyakorlatot számos későbbi ítélet megerősítette, amelyek következetesen azt mondják ki, hogy egyrészt az AVC-nél alacsonyabb árakat főszabály szerint visszaélésszerűnek kell tekinteni, mivel vélelmezhető, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás ilyen árakat alkalmazva semmilyen más gazdasági célt nem követ, hanem kizárólag versenytársainak kiszorítását célozza. Másrészt az ATC-nél alacsonyabb, ám az AVC-nél magasabb árakat csak akkor kell visszaélésszerűnek tekinteni, ha olyan terv keretében kerültek meghatározásra, amelynek célja a versenytárs kiszorítása (1996. november 14-i Tetra Pak kontra Bizottság ítélet, C-333/94 P, EU:C:1996:436, 41. pont; 2009. április 2-i France Télécom kontra Bizottság ítélet, C-202/07 P, EU:C:2009:214, 109. pont).

435 Az 1991. július 3-i AKZO kontra Bizottság ítéletből (C-62/86, EU:C:1991:286, 71. és 72. pont) eredő ítélkezési gyakorlat fényében tehát a Bizottságnak az erőfölénnyel való visszaélés megállapítása érdekében a jelen ügyben egyrészt meg kellett állapítania, hogy a felperes árai alacsonyabbak voltak az ATC-nél, másrészt pedig bizonyítania kellett a felperes arra irányuló szándékát, hogy kizárjon egy versenytársat. Márpedig a Bizottság a megtámadott határozatban – amint arra a Törvényszék a fenti 408. és 409. pontban emlékeztetett – úgy ítélte meg, hogy a Qualcomm LRAIC-ja minden egyes termék esetében alacsonyabb volt az ATC-nél.

436 E tekintetben, ellentétben azzal, amit a felperes a negyedik kifogása keretében állít, meg kell állapítani, hogy mivel az ATC magában foglalja többek között az összes közös költséget, míg az LRAIC csak az érintett konkrét termékekhez kapcsolódó költségeket foglalja magában, lényegében kizárt, hogy az ATC alacsonyabb legyen az LRAIC-nál. A felperes ugyanis még abban az esetben sem állíthatja megalapozottan, hogy az LRAIC magasabb lehet az ATC-nél, ha a Bizottság bizonyos közös költségeket tévesen tekintett kifejezetten a szóban forgó termékekre vonatkozó költségeknek.

437 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 12.7.5.2 pontjában kiszámította az ATC-t, és arra a következtetésre jutott, hogy az magasabb az LRAIC-nál. Márpedig a Qualcomm nem vitatta ezt a pontot, és más számítási módszert sem javasolt. Következésképpen nem kifogásolható, hogy a Bizottság az ár-költség elemzéséhez az ATC helyett az LRAIC-ot használta fel, mivel az említett LRAIC a felperesre nézve kedvezőbb, mint az ATC. Ráadásul, amint azt a beavatkozó fél helyesen hangsúlyozza, nem volt szükség arra, hogy a Bizottság meghatározza, hogy a felperes árai az AVC-nél vagy az LRAIC-nál is alacsonyabbak voltak-e, mivel úgy döntött, hogy megvizsgálja a Qualcomm valamely versenytárs kizárására irányuló szándékát. A fentiekből következik, hogy a felperes hetedik kifogásának nem lehet helyt adni.

438 Ami a felperes által hivatkozott másik három kifogást illeti, amelyekkel a felperes az LRAIC mint referenciaköltség megfelelő jellegét vitatja, a Bizottsághoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy az áraknak kizárólag a változó költségeken alapuló kiszámítása nem alkalmas a felfaló árazás fennállásának azonosítására egy olyan ágazatban, amelyben – amint az különösen a megtámadott határozat (109)–(119) és (280)–(284) preambulumbekezdéséből kitűnik – a K+F tevékenység és a szellemi tulajdonjogok jelentősége magas K+F költségekhez vezet, amelyeket a kizárólag a változó költségeken alapuló számítás nem venne figyelembe.

439 Különösen nem vitatott, hogy – amint arra a Bizottság a megtámadott határozat (787) preambulumbekezdésében rámutatott – a félvezetők ágazatát alacsony változó költségek (például a csipek gyártásához kapcsolódó költségek) és a magas állandó költségek (például a csipek tervezéséhez és fejlesztéséhez szükséges K+F beruházásokhoz kapcsolódó költségek) jellemzik, amelyek akkor, amikor a termékek forgalmazásra kerülnek, többségében már nem

térülnek meg. Ennélfogva az, hogy a kifejezetten a termékre vonatkozó meg nem térülő költségeket, így például a K+F beruházásokat nem vették figyelembe, nem tükrözi a valós piaci helyzetet a piacra lépéshez és a piaci versenyhez kapcsolódó költségek tekintetében, és így igen megnehezíti, sőt lehetetlenné teszi a valamely versenytárs kiszorítását célzó felfaló árazás eseteinek felderítését.

440 Márpedig, mivel az LRAIC magában foglalja a kifejezetten az egyes termékekre vonatkozó azon állandó és változó költségeket, amelyek mind a visszaélésszerű magatartás időtartama előtt, mind pedig annak időtartama alatt merültek fel, az LRAIC alkotja a jelen ügyben a vizsgálat tárgyát képező termékek esetében megkövetelt minimális költségmegtérülési ráta kiszámítása céljára a legmegfelelőbb referenciaköltséget (a megtámadott határozat (780) preambulumbekezdése).

441 Ráadásul nem lehet helyt adni a felperes azon érvének, amely szerint az AVC-nél magasabb, de az LRAIC-nál alacsonyabb áron történő értékesítés rövid távú nyereségmaximalizálást jelenthet. A Bizottsághoz hasonlóan ugyanis meg kell állapítani, hogy az alkalmazandó ítélkezési gyakorlat elismeri, hogy az AVC-nél magasabb, de az ATC-nél alacsonyabb árak (amelyek a jelen ügyben az LRAIC-nál magasabbak lennének) csak akkor visszaélésszerűek, ha azokat valamely versenytárs kizárására irányuló szándékkal alkalmazzák (lásd ebben az értelemben: 1991. július 3-i AKZO kontra Bizottság ítélet, C-62/86, EU:C:1991:286, 71. és 72. pont). Amint arra a megtámadott határozat (785) preambulumbekezdése emlékeztet, a Bizottság pontosan ezt bizonyította. Egyrészt ugyanis a felperes az LRAIC-nál alacsonyabb árakat alkalmazott, másrészt pedig ezt az Icera kizárására irányuló terv keretében tette. Következésképpen az arra való hivatkozás, hogy az AVC-nél magasabb árak jogszerű célokat is szolgálhatnak, egyszerűen az alkalmazandó ítélkezési gyakorlatban alkalmazott különbségtétel elismerését jelenti, és nem bizonyítja, hogy az LRAIC a jelen ügyben nem megfelelő viszonyítási alapot jelent.

442 Ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint az LRAIC a jogsértés korlátozott terjedelme miatt nem megfelelő viszonyítási alapot jelent, rá kell mutatni, hogy egy olyan ágazatban alkalmazott, két évig tartó felfaló árazás vonatkozásában, amely ágazatot – amint azt maga a felperes is megerősítette (lásd különösen: a felperes kiegészítő kifogásközlésre adott válaszának 333. és 337. pontja, a keresetlevél A.2.2 és A.2.4. melléklete és a felperes kifogásközlésre adott válaszának 715–723. pontja) – jelentős K+F beruházásokat szükségessé tevő, rövid innovációs ciklusok jellemzik, az állítólagos felfaló árazás tárgyát képező termékek fejlesztéséhez kapcsolódó minden költség figyelmen kívül hagyása azt jelentené, hogy figyelmen kívül hagyják azon költségek jelentős részét, amelyek mind az erőfölényben lévő vállalkozás, mind versenytársai árképzési döntéseit meghatározzák. Ha igaz lenne, hogy – amint azt a felperes állítja – a „nagy K+F intenzitású” ágazatokban a vállalkozások meghatározhatják az optimális árakat olyan szinten, amely nem biztosítja az adott termékhez köthető valamennyi K+F költség megtérülését, akkor tevékenységük jövedelmezősége komolyan megkérdőjeleződne. Ezzel szemben ezek a költségek fontos szerepet játszanak az ármeghatározási stratégiában, különösen az olyan piacokat illetően, amelyeken a termékek gyorsan követik egymást, mivel a viszonylag régi termékeket viszonylag rövid időn belül gyorsan innovatívabb termékekkel váltják fel. Az a tény, hogy valamely K+F tevékenység részesülhet a korábbi eredmények előnyeiből, vagy elősegítheti a jövőbeli fejlesztéseket vagy felfedezéseket, nem jelenti azt, hogy ezeket a beruházásokat ne lehetne figyelembe venni, hanem inkább azzal a következménnyel jár, hogy a költségeket körültekintően kell felosztani a különböző termékek között.

443 E megfontolások fényében el kell utasítani a felperes azon kifogásait, amelyek az LRAIC mint referenciaköltség megfelelő jellegét vitatják. Ugyanis, noha a Bizottság a versenypolitika terén mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, amelynek tekintetében a Törvényszék mind jogi, mind

pedig ténybeli szempontból alapos felülvizsgálatot végez (lásd ebben az értelemben: 2014. szeptember 11-i MasterCard és társai kontra Bizottság ítélet, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 156. pont), a felperes által előterjesztett bizonyítékok nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a Bizottság hibát követett el, amikor úgy döntött, hogy nem az AVC-t vagy az AAC-t használja referenciaköltségként.

444 A fentiek összességére tekintettel a hetedik jogalap második részét el kell utasítani.

*A harmadik, arra alapított részről, hogy a Bizottság által kiszámított LRAIC nem felel meg a „valódi” LRAIC-nak*

445 A harmadik rész alátámasztása érdekében a felperes nyolc kifogásra hivatkozik.

446 Elsősorban, a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság hibát követett el az LRAIC meghatározása során, amennyiben nem vette figyelembe azt a tényt, hogy az egyik csip által a másikra gyakorolt tovagyűrűző hatások esetén az ekként minősíthető költségek – nem kifejezetten egy adott csipre vonatkozó jellegük miatt – nem rendelhetők hozzá egy adott csiphez, tehát egyszerűen nem vehetők figyelembe az LRAIC kiszámítása során.

447 Másodsorban, a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság által a kiegészítő kifogásközlésben végzett számításait illetően adott indokolás és a megtámadott határozatban szereplő számításait illetően adott indokolás inkoherens. A felperes szerint a kiegészítő kifogásközlésben a Bizottság a kifogásközlésre adott válaszban azonosított „az elszámolási rendszer által okozott torzulások” kiküszöbölésének szükségességére, míg a megtámadott határozatban ehelyett a felhozott kifogások tárgyalásának szükségességére hivatkozik. A felperes különösen azt kifogásolja, hogy az AVC-nek az e határozatban a Bizottság által elvégzett rekonstruálása túlzottan összetett, valamint azt, hogy a Bizottság a számításaiban nem alkalmazta az átlagos egységköltségek (AUC) paraméterét, ellentétben azzal a módszerrel, amely mellett a felperes a kifogásközlésre és a kiegészítő kifogásközlésre adott válaszában érvelt.

448 Harmadsorban, a felperes azt állítja, hogy a *[bizalmas]* nem alkalmas a K+F többletköltségek azonosítására, mivel az említett *[bizalmas]-t* kizárólag belső adminisztrációs és elszámolási célokra használják, és azt nem a Bizottság elemzése céljára alakították ki, illetve az nem alkalmas arra.

449 Negyedsorban, a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság a *[bizalmas]-ban* regisztrált bizonyos költségeket, tudniillik a *[bizalmas]* és a *[bizalmas]* kategóriába tartozó költségeket „többletköltségként” kezelte, noha nem azok voltak, mivel kizárólag *[bizalmas]* hozzárendelések miatt kapcsolódtak egy adott csiphez, nem pedig azért, mert kifejezetten arra vonatkoztak volna.

450 E tekintetben a felperes előadja először is, hogy különbséget kell tenni a közvetlenül valamely csipre elszámolt költségek és azon költségek között, amelyeket utólag, hozzárendelés útján számolnak el valamely csipre, vagyis nem amiatt, mert azokat közvetlenül az adott csiphez kapcsolódónak tekintik, hanem kizárólag egy egyszerű belső hozzárendelési mechanizmus miatt. A felperes szerint a QCT alkalmazottai *[bizalmas*].

451 Így a hardverhez kapcsolódó azon költségek, amelyeket nem közvetlenül számolnak el valamely csipre, vagyis a *[bizalmas]* a *[bizalmas]* kategóriában, *[bizalmas*].

452 Hasonlóképpen, a szoftverekhez kapcsolódó költségek 2009 szeptemberétől *[bizalmas]* következményei.

453 A K+F-nek a félvezetők ágazatában fennálló sajátos jellegére figyelemmel valójában még a *[bizalmas]-ban* közvetlenül egy adott csipre elszámolt költségek sem feltétlenül teljes mértékben kifejezetten erre a csipre vonatkoznak. Mindenesetre, ha a Bizottság kizárólag a csipekhez közvetlenül hozzárendelt K+F költségeket tekintette volna „többletköltségnek” vagy „kifejezetten egy adott termékre vonatkozónak”, akkor nem állapíthatott volna meg felfaló árazást.

454 A gyakorlatban a Bizottság nem szolgál szilárd igazolással a *[bizalmas]* és a *[bizalmas]* kategóriába tartozó költségek „többletköltségként” történő minősítését illetően, és csupán egyrészt az angol „incremental” szónak a Bizottság birtokában lévő, a Qualcommtól származó egyetlen dokumentumban, nevezetesen a *[bizalmas]-ban* történő használatára, másrészt a Qualcomm által a közigazgatási eljárás során adott magyarázatokra támaszkodik, ami azt bizonyítja, hogy a Bizottság nem végzett független értékelést.

455 Másodszor, ami a Bizottság által a felperes által viselt költségek kategóriái között a többletköltségek kategóriájának azonosítására használt *[bizalmas]-t* illeti, a felperes azt állítja, hogy e dokumentum egy konkrét csipre, a *[bizalmas]-ra* vonatkozott, amelyre a vizsgálat nem terjedt ki, amelyet nem az e vizsgálattal érintett csipekkel egy időben fejlesztettek ki, és amely – az előbbiekkel ellentétben – nem vékony modem volt. Ezzel szemben a Bizottság birtokában lévő több dokumentum, köztük a vizsgálat tárgyát képező csipekre vonatkozó dokumentumok nem hivatkoznak többletköltségekre.

456 Ezenkívül a *[bizalmas*], amely 2011. áprilisból származik, későbbi, mint az érintett csipekre vonatkozóan hozott fő K+F beruházási döntések.

457 Ráadásul a megtámadott határozat (847) preambulumbekezdésében a Bizottság figyelmen kívül hagyja és rosszul értelmezi a *[bizalmas]-t* azon a helyen, ahol az a „többletköltségnek” minősített K+F költségekre való hivatkozást tartalmaz. A felperes szerint a Bizottságnak figyelembe kellett volna vennie az ugyanezen dokumentumban szereplő, a „portfólió-többlethaszonkulcs” fogalmára való hivatkozást is, amely lehetővé tette volna az angol „incremental” szó jobb megértését. Hasonlóképpen a felperes azt állítja, hogy soha nem nyilatkozott úgy – amint azt a Bizottság a megtámadott határozat (848) preambulumbekezdésében kifejti –, hogy a *[bizalmas]* kifejezést a Qualcommon belül általánosabban használják, mint ebben a dokumentumban.

458 Harmadszor, a felperes azt állítja, hogy többször kifejtette, hogy a *[bizalmas]* és a *[bizalmas]* költségkategóriában tévesen elkönyvelt *[bizalmas*] USD-ből több mint *[bizalmas*] USD, amelyet a Bizottság az MDM8200 és az MDM8200A csipek tekintetében „többletköltségnek” tekint, valójában a *[bizalmas]* fejlesztéséhez kapcsolódik, amely egyáltalán nem kifejezetten valamely csipre vonatkozik. E tekintetben *[bizalmas]* jelzi, hogy *[bizalmas*], ami azt bizonyítja, hogy ez a *[bizalmas*] USD nem kifejezetten egy adott csipre vonatkozik.

459 Ezenkívül a felperes szerint a megtámadott határozatban az erre vonatkozó érvei elutasítása érdekében adott indokolások nem hihetőek.

460 Ötödsorban, a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság hibát követett el, amikor nem vette figyelembe a Qualcomm által a szabadalmi licenciák adásával kapcsolatos tevékenységből szerzett bevételeket. Lényegében úgy véli, hogy a Bizottságnak ki kellett volna zárnia az érintett csipekhez kapcsolódó K+F költségeket, mivel e költségek olyan szabadalmak megszerzésének eredményei,

amelyeket a Qualcomm felvett a licenciába adott szabadalmainak portfóliójába, és amelyek ezért nem tekinthetők kifejezetten az érintett csipekre vonatkozóaknak. A felperes szerint a Bizottság tévesen állapította meg egyrészt, hogy *[bizalmas*], másrészt pedig azt, hogy nem valószínű, hogy az ezen licenciákból származó többletbevételek mérhető hatást gyakoroltak az említett tevékenységből származó bevételekre.

461 A felperes megjegyzi, hogy ugyanakkor a megtámadott határozat 1238. lábjegyzetében maga a Bizottság is azt állította, hogy *[bizalmas*]. Hozzáteszi, hogy nem az a releváns kérdés, hogy a szabadalmi licenciák adásával kapcsolatos tevékenységből származó bevételek többé-kevésbé mérhető hatást gyakorolhatnak-e a technológiai licenciák adásával kapcsolatos tevékenységből származó bevételekre. Álláspontja szerint inkább azt kell vizsgálni, hogy a szóban forgó K+F valóban „többletköltség" jellegű-e az érintett három csip tekintetében, és hogy szabadalmakhoz vezet-e, amelyeket ezt követően bejelentenek, azzal a következménnyel, hogy ez a K+F nem kifejezetten ezekre a csipekre vonatkozik.

462 A felperes szerint az érintett csipeket és a szoftverekre vonatkozó szabadalmakat sem lehet közvetlenül összekapcsolni, mivel a szoftverekhez kapcsolódó költségeket nem közvetlenül egy adott csipre számolják el.

463 Hatodsorban, a felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat a *[bizalmas]* egy olyan kivonatán alapul, amely az abban szereplő költségeket nem köti meghatározott ügyfelekhez. A Bizottság azonban úgy véli, hogy az érintett csipek kifejlesztéséhez kapcsolódó K+F költségek a Huaweit és a ZTE-t érintő „többletköltségek" voltak. A felperes szerint egy, kizárólag a Huaweire és a ZTE-re vonatkozó ár-költség elemzésnek ugyanakkor ki kellene zárnia minden K+F költséget, ami szintén az AVC vagy az AAC használata mellett szól.

464 Közelebbről, először is a felperes szerint az a tény, hogy a ZTE-től és a Huaweitől eltérő ügyfeleknek történő értékesítések nem indokolták volna a szóban forgó csipek kifejlesztését, nem jelenti azt, hogy a Huawei és a ZTE részére történő értékesítések elegendőek lettek volna ahhoz, hogy indokolják ezen csipek kifejlesztését. Másodszor, a megtámadott határozat (131), (132) és (354) preambulumbekezdésében maga a Bizottság is elismerte, hogy az MDM8200 csipet a ZTE-től és a Huaweitől eltérő gazdasági szereplőkkel együttműködésben fejlesztették ki. Harmadszor, az MDM8200A csipnek a ZTE és a Huawei részére történő értékesítésére vonatkozó, az említett határozat (980) preambulumbekezdésében és 58. táblázatában ismertetett adatok aligha támasztják alá azt az állítást, amely szerint az e csiphez kapcsolódó K+F-et kifejezetten az e két ügyfélhez kapcsolódónak kell tekinteni. Negyedszer, a Bizottság által ugyanezen határozat 1277. lábjegyzetében említett dokumentumok semmi esetre sem támasztják alá a Bizottság álláspontját. Ötödször, a Qualcomm *[bizalmas*].

465 Hetedsorban, a felperes kifogásolja a Bizottság által végzett azon utólagos manipulációkat, amelyekkel az a *[bizalmas]-ban* rögzített költségeket különböző csipekre csoportosította át, többek között azáltal, hogy az MDM8200 csip költségeit átcsoportosította az MDM8200A csipre, ami az MDM8200A csip esetében az LRAIC-ot *[bizalmas*] USD-ről *[bizalmas*] USD-re növelte; e manipuláció hiányában az árak ez utóbbi csip esetében nem lennének alacsonyabbak a költségeknél. A felperes lényegében először is arra hivatkozik, hogy nem vitatott, hogy a Qualcommnak az említett csip kifejlesztésére vonatkozó döntése későbbi, mint az MDM8200 csip kifejlesztésére vonatkozó döntése, és független attól, valamint, hogy e két csip nem alkot közös projektet, amint az a megtámadott határozat (880) preambulumbekezdésének a) pontjában szereplő táblázatból kitűnik.

466 Másodszor, a felperes azt állítja, hogy az MDM8200 csipet és az MDM8200A csipet követően még számos csipet fejlesztett ki, amelyek szintén támogatták a HSPA+ technológiát és a fejlettebb technológiákat. Ráadásul az MDM8200 csip és az MDM8200A csip közötti kapcsolatban nincs semmi „egyedülálló”: nem egyedülálló és még csak nem is szokatlan az, hogy két csip között szoros technikai kapcsolat áll fenn.

467 Harmadszor, bár igaz, hogy 2013 és 2015 között egy bizonyos időpontig *[bizalmas*], ez csupán egyszerű elírásnak tudható be, amely az adott időszakban nem volt különösebben problematikus. A megtámadott határozat továbbá következetlen egyrészt az MDM8200 és MDM8200A csip, másrészt az MDM6200 csip kezelését illetően, amely utóbbi állítólag szintén „élvonalbeli” csip, amely szorosan kapcsolódik a Qualcomm más csipjeihez, különösen a korábban kifejlesztett QSC6295 csiphez.

468 Negyedszer, a Bizottság semmilyen erőfeszítést nem tett arra vonatkozóan, hogy megvizsgálja a szóban forgó technológiát és K+F tevékenységeket, sem pedig arra, hogy a manipulációit a *[bizalmas]-ban* szereplő konkrét tételekhez vagy költségkategóriákhoz kapcsolja.

469 Nyolcadsorban, a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság tévesen osztotta fel a „többletköltségeket” a bevételek, és nem az értékesítési volumen alapján.

470 A szóban forgó módszernek mindenekelőtt nincs releváns alapja a jogi vagy gazdasági szakirodalomban. Ezenkívül ahhoz vezet, hogy további költségeket rendelnek hozzá az értékesítésekhez pusztán annak alapján, hogy egy adott időszakban viszonylag magasak az árak, ami erőteljesen kedvez annak, hogy felfaló árazást állapítsanak meg ott, ahol az nem áll fenn. Végül, a felfaló árazásra vonatkozó valódi teszt annak ellenőrzéséből áll, hogy a vállalkozás ezt követően emeli-e árait (amit a felperes nem tett meg), ami az említett módszer szerint azt jelentené, hogy kevesebb K+F költséget rendelnek hozzá az állítólagosan felfaló jellegű értékesítésekhez amiatt, hogy e költségeket ehelyett a megtérülési időszakra viszik át. Ennek gazdasági szempontból nincs értelme, és nem egyeztethető össze a „megtérülés” fogalmával.

471 A felperes szerint a Bizottság akkor is hibát követ el, amikor a szóban forgó módszert „valamely csip árának alakulására vonatkozó helyettesítő értékként” („proxy for the price evolution of a chipset”) határozza meg, figyelmen kívül hagyva, hogy az LRAIC nem ár-, hanem költségkritérium.

472 Ezenkívül a felperes úgy véli, hogy a szóban forgó módszer továbbá „mozgó célpontot” eredményez, mivel, ha az állítólagos felfaló árazás elkerülése érdekében emelte volna az árait, ez ugyanakkor a bevételei növekedéséhez vezetett volna, ami azt eredményezte volna, hogy minden negyedévre nagyobb K+F költséget osztottak volna fel, azzal az eredménnyel, hogy a felperes minden esetben felfaló árazást követett volna el. A felperes kifogásolja továbbá azokat az „előre nem látható és paradox eredményeket”, amelyekhez a Bizottság által kiigazított módszer vezet. A felperes hozzáteszi, hogy a volumenen alapuló felosztás alkalmazása gyakorlatilag nem eredményez a költségeknél alacsonyabb árakat.

473 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érveit.

474 Ami az LRAIC meghatározása során elkövetett hibára alapított első kifogást illeti, meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban elismerte, hogy a termékek fejlődésével valószínű, hogy a csipek ágazatában tovagyűrűző hatások jelentkeznek. Ez azonban nem zárja ki azt, hogy a felperes kifejezetten egy adott csip kifejlesztésével kapcsolatban költségeket viselt, és

hogy e csipet e költségek viselése nélkül nem tudta volna piacra vinni. Ebből következik, hogy még ha vannak is tovagyűrűző hatások, a Bizottság nem követett el hibát, amikor úgy döntött, hogy figyelembe veszi a kifejezetten a szóban forgó termékhez kapcsolódó fejlesztési többletköltségeket.

475 Ezenfelül a Bizottság azzal, hogy a költségkritériumot a *[bizalmas]-ra* alapozta, amint az a megtámadott határozat (835) preambulumbekezdéséből kitűnik, kizárólag azokat a költségeket vette figyelembe, amelyeket a felperes közvetlenül vagy közvetve az érintett csipek fejlesztésére számolt el. Amennyiben a tovagyűrűző hatásokra vonatkozóan konkrét bizonyítékok álltak rendelkezésre, a Bizottság azokat figyelembe vette, amint az a K+F költségekkel kapcsolatos, az MDM8200 és az MDM8200A csip közötti tovagyűrűző hatásokat illetően az említett határozat 12.6.3.2 pontjából kitűnik.

476 Ami általánosabban az esetleges tovagyűrűző hatásokat illeti, olyan információk hiányában, amelyek lehetővé tették volna a Bizottság számára e hatások számszerűsítését, amint azt a Bizottság a megtámadott határozat (783) preambulumbekezdésében megállapította, a legészszerűbb megközelítés annak feltételezése volt, hogy azon tovagyűrűző hatások, amelyek előnyeiből egy adott csip részesült, megközelítőleg egyensúlyban voltak az e csip által más csipekre gyakorolt hatásokkal. Következésképpen az e csip tekintetében viselt fejlesztési költségeket nem hagyták figyelmen kívül a csip által valószínűleg kiváltott tovagyűrűző hatások miatt.

477 Ennélfogva a jelen kifogást el kell utasítani.

478 Ami a második kifogást illeti, amely a Bizottság által a kiegészítő kifogásközlésben végzett számításait illetően adott indokolás és a megtámadott határozatban szereplő számításaira vonatkozóan adott indokolás közötti inkoherenciára vonatkozik, elegendő megállapítani, hogy ez a kifogás, még ha megalapozott is, semmiképpen sem vezethet a szóban forgó módszer jogellenességéhez. Következésképpen e kifogást el kell utasítani mint hatástalant.

479 A harmadik kifogást illetően, amely azon alapul, hogy a *[bizalmas]* nem alkalmas a K+F többletköltségek azonosítására, emlékeztetni kell arra, hogy ebben az adatbázisban a felperes a költségeket – csipenként – belső adminisztrációs és elszámolási célokra rögzíti. Márpedig, figyelemmel a költségek ezen, csipenkénti hozzárendelésére, és arra, hogy a Qualcomm ezt az adatbázist belső célokra használja, ez utóbbinak nem sikerült megmagyaráznia, hogy miért kellene úgy tekinteni, hogy az nem megfelelő a költségek Bizottság általi rekonstruálása céljára. Ráadásul, amint az a megtámadott határozat (845) preambulumbekezdésében szerepel, a költségek számszerűsítésére vonatkozó információkérések megválaszolása érdekében maga a felperes az említett adatbázisból vont ki információkat.

480 Ezen túlmenően a Qualcomm azon állítását illetően, miszerint a *[bizalmas]-ban* szereplő adatok nem az LRAIC versenyjogi célokra történő kiszámítására szolgálnak, elegendő megjegyezni, hogy e körülmény nem akadálya annak, hogy a Bizottság erre az adatbázisra támaszkodjon, amennyiben az a vizsgálata szempontjából releváns információkat tartalmaz.

481 Végül, még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság eredetileg úgy döntött, hogy a kifogásközlésben nem használja fel a *[bizalmas]-t*, és nem adott magyarázatot arra, hogy a kiegészítő kifogásközlésben miért változtatta meg e tekintetben a véleményét, elegendő megjegyezni, hogy a fenti 367. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében a felperes nem hivatkozhat

megalapozottan arra a tényre, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem válaszolt kifejezetten minden olyan ténybeli vagy jogi észrevételre, amelyet a közigazgatási eljárás során felhozott. Ebből következik, hogy a jelen kifogást el kell utasítani.

482 A *[bizalmas]-ban* rögzített egyes költségek „többletköltségként” történő kezelése során elkövetett hibára alapított negyedik kifogást illetően először is emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat 12.6.3.1 pontja magyarázatot ad a Qualcommnál az egyes csipek gyártása során felmerült K+F költségek állandó részének mértékével kapcsolatban, amely részt a Bizottság az LRAIC számítása során figyelembe vette. Az említett határozat (835) preambulumbekezdése ugyanis felsorolja a K+F költségek azon különböző kategóriáit, amelyek az említett adatbázisban az egyes csipekhez vannak hozzárendelve, vagy közvetlenül egy adott termék fejlesztéséhez kapcsolódóan, vagy utólag.

483 Egyébiránt, amint az a fenti 411. pontban kifejtésre került, a megtámadott határozat (836) és (837) preambulumbekezdése tisztázza, hogy a költségelemzésben „többletköltségként” figyelembe veendő elemek kiválasztása során a Bizottságot az angol „incremental” szónak a *[bizalmas]-ban* való használata vezérelte, amelynek kapcsán a Bizottság a 2017. január 30-i határozatával történő információkérés 8.3 kérdésében azt kérte a Qualcommtól, hogy a szóban forgó csipek tekintetében a többlet K+F-re vonatkozóan ugyanazokat az információkat adja meg, mint amelyeket a *[bizalmas]* tekintetében megadott. A válaszul szolgáltatott információk a keresetlevél A.15.1. mellékletében szerepelnek.

484 Végül a Bizottság a többletköltségeket oly módon rekonstruálta, hogy összeadta a *[bizalmas]* költségeket és a *[bizalmas]* költségeket, vagyis a keresetlevél A.15.1. mellékletében szereplő adatbázisban szereplő valamennyi költségösszetevőt, kivéve azokat, amelyek *[bizalmas]* költségként voltak rögzítve, mivel ez utóbbi költségeket, jóllehet az említett adatbázisban szerepeltek, a Qualcomm levonta az ugyanezen adatbázisban szereplő teljes „Incremental (azaz ugyanazon [módszer] szerint, mint a *[bizalmas]*)” költségből.

485 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az adatbázis felperes kifogásainak tárgyát képező kivonatában szereplő elemeket a megtámadott határozat (835) preambulumbekezdése foglalja össze, és azokat a Bizottság a Qualcomm által szolgáltatott információk alapján azonosította.

486 A felperes ugyanis elsősorban a 2013. július 10-i információkérésre adott 2013. decemberi válaszában, és különösen az első MDM csipek kifejlesztésének főbb szakaszaira és az azokhoz kapcsolódó költségekre vonatkozó 19. kérdésre adott válaszában, másodsorban a 2014. október 13-i információkérés 8. és 9. kérdésére adott válaszában (a keresetlevél A.4.8.b melléklete), a 38. és azt követő pontokban, és harmadsorban, a 2017. január 30-i határozattal történő információkérés 8.3 kérdésére adott válaszában (a keresetlevél A.4.10.b melléklete) mindig ugyanazokat az információkat szolgáltatta, függetlenül attól, hogy ezeket az információkat a *[bizalmas]* szerint kell-e besorolni, vagy sem.

487 Másként fogalmazva, a felperes válaszaiban a különböző költségkategóriákat szabályszerűen azonosítja és rendeli egy adott csiphez, és a különböző válaszokban szereplő táblázatok közötti ellentmondások hiányában (kivéve a *[bizalmas]* költségek tekintetében) e kategóriák tehát az ilyen csiphez kapcsolódó „többletköltségeknek” tekinthetők. A módszer figyelembevétele vagy figyelembe nem vétele közötti egyetlen különbség ugyanis abból ered, hogy ez utóbbi költségelemet bevonják-e, vagy sem, amely elemet a Bizottság mindenesetre kizárta a számításaiból.

488 E körülmények között meg kell állapítani, hogy ahhoz, hogy egy bizonyos költség az LRAIC kiszámítása során figyelembe vehető legyen, a döntő szempontot nem jelentheti az angol „incremental” szónak a felperes által e költség tekintetében a *[bizalmas]-ban* történő puszta használata vagy nem használata. Ezzel szemben inkább magának a költségnek a jellegét (vagyis azt, hogy az az általában többletköltségnek tekintett költségkategóriák valamelyikéből következik-e) és a maga a felperes által a válaszaiban követett osztályozási módszert kell figyelembe venni.

489 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a felperes által a közigazgatási eljárás során adott válaszok és magyarázatok alapján a megtámadott határozat helyesen rekonstruálja az LRAIC számítása során figyelembe veendő elemeket. Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy a 2013. július 10-i információkérés 19. kérdésére adott válaszában (az első, e tekintetben releváns válasz, amely 2013 decemberéből származik) (a keresetlevél A.4.3. melléklete) a felperes nem hivatkozott a költségek hozzárendelésére, vagy arra, hogy a gyakorlatban e költségek némelyike nem rendelhető hozzá meghatározott csipekhez.

490 Ezenfelül, ami a szoftverfejlesztési költségeket illeti, a felperes a 2013. július 10-i információkérés 19. kérdésére adott válasz (a keresetlevél A.4.3. melléklete) 90. és 92. pontjában lényegében jelezte, hogy egy szoftver élettartama szorosan kapcsolódik egy adott csip élettartamához, és hogy a kapcsolódó költségek e csip üzleti élettartamát követik, megerősítve ezáltal a megtámadott határozat (860) preambulumbekezdésében szereplő következtetést, amely szerint a *[bizalmas]* e része szilárd alapot jelent a valamely szoftver fejlesztésével kapcsolatos, egy adott csiphez hozzárendelendő K+F költségek meghatározásához. Ez egyébként nem zárja ki, hogy a szoftver egy részét ezt követően későbbi csipekhez lehessen használni.

491 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a felperesnek a költségek hozzárendelésével kapcsolatos fenntartása a közigazgatási eljárás során és a keresetlevélben viszonylag pontatlanul került megfogalmazásra.

492 A nem többletköltségnek minősülő költségkategóriák azonosításának e pontatlansága aláássa a felperes érveinek hitelességét, annál is inkább, mivel ha a felperes érvelését követnénk, szinte semmilyen K+F költséget nem lehetne valamely meghatározott csiphez hozzárendelni.

493 A Bizottság által felhasznált bizonyítékok bizonyító erejét illetően emlékeztetni kell arra, hogy valamely dokumentum hitelessége és ennélfogva bizonyító ereje az eredetétől, készítésének körülményeitől, címzettjétől és tartalmától függ (2000. március 15-i Cimenteries CBR és társai kontra Bizottság ítélet, T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 és T-104/95, EU:T:2000:77, 1053. és 1838. pont; 2011. július 12-i Hitachi és társai kontra Bizottság ítélet, T-112/07, EU:T:2011:342, 70. pont).

494 A jelen ügyben a Bizottság az árak rekonstruálása során a maga a felperes által szolgáltatott táblázatokra és válaszokra támaszkodott, ideértve a *[bizalmas]-ból* származó számadatokat is, továbbá csupán a felperes által már használt osztályozási kritériumokat alkalmazta. Mivel ezek az adatok magától a felperestől származnak, azokat kellően hitelesnek kell tekinteni ahhoz, hogy alátámasszák az árak Bizottság által elvégzett rekonstruálását.

495 Ebben az összefüggésben nem elegendő, ha az érintett vállalkozás olyan körülményre hivatkozik, amely alkalmas lehet ezen bizonyítékok bizonyító erejének befolyásolására. Éppen ellenkezőleg, az érintett vállalkozásnak kell a jogilag megkövetelt módon bizonyítania egyrészt az általa

hivatkozott körülmény fennállását, másrészt pedig azt, hogy e körülmény kétségessé teszi a Bizottság által hivatkozott bizonyítékok bizonyító erejét (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2018. szeptember 26-i Infineon Technologies kontra Bizottság ítélet, C-99/17 P, EU:C:2018:773, 65–67. pont).

496 Márpedig a jelen ügyben a felperes csupán megismétli a közigazgatási eljárás során a 2014. október 13-i információkérésre adott válaszától kezdve előadott érveket, hangsúlyozva, hogy a szolgáltatott adatok nem használhatók fel antitrösztelemzés céljára, anélkül hogy álláspontjának alátámasztására olyan dokumentumot nyújtana be, amely azt mutatná, hogy egy másik osztályozási módszer alkalmasabb lett volna a Bizottság által elfogadottnál. Ilyen bizonyíték hiányában meg kell állapítani, hogy azon költségeket, amelyeket a Bizottság kérdésére válaszolva maga a felperes azonosított, mind közvetlen, mind közvetett elszámolás esetén főszabály szerint minden szóban forgó csip tekintetében többletköltségnek kell tekinteni.

497 Egyébiránt a Bizottsághoz hasonlóan hangsúlyozni kell, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás részéről egy adott (közvetlen vagy közvetett, azaz hozzárendelés alapján történő) elszámolási módszer választása befolyásolhatja e vállalkozás költségeinek elemzését. Ugyanis, még ha egy bizonyos költségelem ténylegesen hozzárendelésből következne is, ez önmagában nem akadályozhatja annak az LRAIC kiszámításában való figyelembevételét. Ha ez lenne a helyzet, az erőfölényben lévő vállalkozás bármikor elkerülhetné az ár-költség elemzést arra hivatkozva, hogy lehetetlen a hozzárendeléseket meghatározott költségekre visszavezetni. Ezenkívül a jelen ügyben a hozzárendelések maga a felperes általi értékeléseket tükröznek a tekintetben, hogy mely költségeket kell egy adott csiphez kapcsolódónak tekinteni.

498 Ami az MDM8200 csipre elszámolt, de valójában a *[bizalmas]-ra* vonatkozó, *[bizalmas*] USD összegű K+F költségeket illeti, meg kell jegyezni, hogy a felperes erre a szempontra első alkalommal a kiegészítő kifogásközlésre adott válaszában hivatkozott. Korábban a Bizottságnak nem volt oka megkérdőjelezni a kapott adatok pontosságát, annál is inkább, mivel az 1/2003 rendelet 18. cikkének (4) bekezdése arra kötelezi az érintett vállalkozásokat, hogy teljes körű, pontos és nem félrevezető információkat szolgáltassanak.

499 Az a tény ugyanis, hogy e költségeket az MDM8200 csipre számolták el, egyértelműen kitűnik a *[bizalmas]-ból*, és a felperestől származó válaszokból, amelyeket különösen megbízható bizonyítékoknak kell tekinteni, mivel a nyilatkozattevő érdekeivel ellentétesek (lásd ebben az értelemben: 2011. március 3-i Siemens kontra Bizottság ítélet, T-110/07, EU:T:2011:68, 54, és 75. pont). A felperes által e körülményekre válaszul szolgáltatott egyetlen bizonyíték egy 2009. július 9-i, *[bizalmas]* című dokumentum (a keresetlevél A.18.1. melléklete), amelynek 20. lábjegyzete arra vonatkozik, hogy *[bizalmas*] USD összeget kizártak, mivel az a *[bizalmas]-nak* felelt meg. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy ez a dokumentum, amint azt a Bizottság a megtámadott határozat (851) preambulumbekezdésében megjegyezte, az MDM8200 csipre vonatkozó K+F költségeket és a – költségek tekintetben nem versenyképesnek („not cost competitive”) tekintett – MDM8200A csipre vonatkozó K+F költségeket összehasonlító táblázatot tartalmaz. Márpedig úgy tűnik, hogy ez a táblázat csupán azt mutatja, hogy a két csip költségeinek a prezentációban elvégzett összehasonlítása céljából az említett összeget a *[bizalmas]* tekintetében nem vették figyelembe, azt azonban nem, hogy az MDM8200 csipre vonatkozó költségek kiszámítása során ezeket a konkrét költségeket nem vették figyelembe vagy azokat nem kellett volna figyelembe venni. Egyebekben a felperes érveit egyetlen dokumentum sem támasztja alá, és azok önmagukban nem alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék a korábban maga a felperes által szolgáltatott bizonyítékokat. E körülmények között azokat el kell utasítani. Ebből következik, hogy a jelen kifogást el kell utasítani.

500 Az ötödik kifogást illetően, amely a Qualcomm által a szabadalmi licenciák adásával kapcsolatos tevékenysége keretében elért bevételek figyelmen kívül hagyására vonatkozó hibákon alapul, meg kell jegyezni, hogy még ha feltételezzük is, hogy a felperes megváltoztatta a licenciák adásával kapcsolatos politikáját, ez nem jelenti azt, hogy a releváns időszakban nem adott a teljes szabadalmi portfóliójára vonatkozó licenciákat. Mindenesetre, amint az a megtámadott határozat 1238. lábjegyzetéből kitűnik, a felperes nem kérdőjelezi meg azt a tényt, hogy *[bizalmas*].

501 Ezenfelül meg kell jegyezni, hogy egyrészt a felperes azt állítja, hogy megközelítőleg *[bizalmas]* szabadalmat és szabadalmi bejelentést azonosított, amelyek közül „számos” „valószínűleg” „teljes egészében vagy részben” olyan munkák következtében jött létre, amelyeket a Bizottság kifejezetten a szóban forgó csipekre vonatkozóaknak tekint. Másrészt a felperes nem azonosítja e szabadalmakat és szabadalmi bejelentéseket, és nem számszerűsíti az azok által generált bevételeket sem. Ezzel szemben csupán azt állítja, hogy különösen a szoftverekhez kapcsolódó szabadalmakat illetően lehetetlen azonosítani azokat, amelyek a szóban forgó csipekhez kapcsolódnak. E körülmények között a felperes érvei nem elegendőek ahhoz, hogy megkérdőjelezzék a Bizottság erre vonatkozó következtetéseit. Ebből következik, hogy a jelen kifogást el kell utasítani.

502 A hatodik kifogást illetően, amely lényegében a Qualcomm csipjeinek fejlesztéséhez kapcsolódó K+F költségek figyelembevételére vonatkozó hibákon alapul, meg kell állapítani, hogy – amint az a megtámadott határozatból, különösen annak (862) preambulumbekezdéséből, és általánosabban annak 12.6.3 pontjából egyértelműen kitűnik – a Huawei és a ZTE részére történő értékesítések alapvető fontosságúak voltak a K+F költségek megtérülése szempontjából.

503 Ráadásul, amint az a megtámadott határozat (888) preambulumbekezdésében szerepel, megfelelő volt a K+F-hez kapcsolódó többletköltségeket a költségkritérium keretében figyelembe venni annak értékelése céljából, hogy a Huawei és a ZTE részére történő értékesítésekre a költségeknél alacsonyabb áron került-e sor, mivel a Huawei és a ZTE részére történő, előre jelzett értékesítések a várható kereslet jelentős részét tették ki, és ez indokolta egyáltalán e csipek kifejlesztését. Egyébiránt a felperes állításával ellentétben, míg az MDM8200, az MDM6200 és az MDM8200A csipek egységeinek más ügyfelek részére történő értékesítésére vonatkozó előrejelzések szintén hozzájárultak a fejlesztési határköltségek megtérüléséhez, ezek az értékesítések olyan nagyságrendűek voltak, amely nem indokolta volna e termékek kifejlesztését. Ezt a következtetést az említett határozat 1277. lábjegyzetében említett dokumentumok is megerősítik.

504 Következésképpen a jelen kifogást el kell utasítani.

505 Ami a hetedik kifogást illeti, amely azon alapul, hogy a Bizottság utólagos manipulációkat végzett azáltal, hogy a *[bizalmas]-ban* rögzített költségeket különböző csipekre csoportosította át, meg kell állapítani, hogy maga a felperes is elismerte, hogy 2013 decemberéig az MDM8200 és az MDM8200A csiphez használt szoftverekhez kapcsolódó, az említett *[bizalmas]-ban* rögzített költségeket nem különböztették meg aszerint, hogy e két csip közül melyikre vonatkoznak (a 2014. október 13-i információkérésre adott válasz 78. lábjegyzete).

506 Azt is meg kell jegyezni, hogy a *[bizalmas]-ból* kivont, a keresetlevél A.15.1. mellékletében szereplő táblázatban az MDM8200A csiphez 2009 utolsó negyedéve előtt semmilyen költség nem kapcsolódik, noha annak fejlesztése 2009 áprilisában kezdődött meg, és az e csiphez kapcsolódó költségek még az előbbi időponttól is alacsonyak maradtak az MDM8200 és az MDM6200 csip költségeihez képest. E körülmény a két csip műszaki hasonlóságára és közös forgalmazására

tekintettel alátámasztja a Bizottságnak a megtámadott határozat (880) preambulumbekezdésében szereplő érveit, amelyek azt bizonyítják, hogy az MDM8200 csip és az MDM8200A csip között egyedülálló kapcsolat állt fenn, amely nem hasonlítható ahhoz, amely az MDM8200 csip és a HSPA+ technológiát támogató bármely más csip között fennállhatott.

507 A beavatkozó fél továbbá helyesen jegyzi meg, hogy a megtámadott határozat az „élettartamra vonatkozó jövedelmezőségi elemzést” tartalmaz, amelynek keretében az MDM8200 csip és az MDM8200A csip teljes élettartama alatti, valamennyi ügyfél vonatkozásában történő összes értékesítés jövedelmezőségét vizsgálják, és hogy ebből az elemzésből kitűnik, hogy az e két csip élettartama alatt elért bevétel nem volt elegendő a gyártással és fejlesztéssel kapcsolatos K+F költségeik fedezésére. Következésképpen a Qualcomm e két csipre vonatkozó árképzése semmi esetre sem tette volna lehetővé egy hasonlóan hatékony beszállító számára, hogy egy versengő csip tekintetében fedezze a költségeit.

508 E körülmények között a jelen kifogást el kell utasítani.

509 Ami a nyolcadik kifogást illeti, amely a „többletköltségeknek” az értékesítési volumen helyett a bevételek alapján történő téves felosztására vonatkozik, először is rá kell mutatni arra, hogy bár a Bizottság csak egy, az alkalmazott módszer mellett szóló forrást említ, tudniillik az OECD-nek a multinacionális vállalkozások és az adóhatóságok részére szóló, 2017. évi transzferár irányelveit, a megtámadott határozat 1293. lábjegyzetében, a felperes nem hivatkozik semmilyen tanulmányra vagy elvre az általa javasolt helyettesítő módszer alátámasztása érdekében. Egyébiránt, amennyiben a felperes azon érvével, amely szerint a Bizottság által elfogadott módszer erőteljesen kedvez annak, hogy felfaló árazást állapítsanak meg ott, ahol az nem áll fenn, azt állítja, hogy az említett módszer a kiszorító árazás mesterséges azonosításához vezet, semmilyen bizonyítékot nem terjeszt elő állításának alátámasztására.

510 Másodszor, a Bizottsághoz hasonlóan elegendő megállapítani, hogy a felperes azon érve, amely szerint a Bizottság által alkalmazott módszer azt eredményezi, hogy kevesebb K+F költséget rendelnek hozzá az állítólagosan felfaló jellegű értékesítésekhez amiatt, hogy e költségeket ehelyett a megtérülési időszakra viszik át, nem teszi nem megfelelővé az említett módszert. Meg kell jegyezni ugyanis, hogy a Bizottság által alkalmazott módszer azzal a következménnyel jár, hogy e költségek hozzárendelésére azon körülmény alapján kerül sor, hogy egy adott időszakban – különösen a csipek első forgalmazási időszakában – az árak viszonylag magasak, tehát a bevételek is magasak. A felperes által javasolt módszer ezzel szemben a költségek egységes, arányos hozzárendelését eredményezi, így minden egységnek (függetlenül attól, hogy azt a csip életciklusa során mikor értékesítik) a költségek ugyanazon összegének megtérülését kell biztosítania. Amint arra a Bizottság a megtámadott határozat (917) preambulumbekezdésében helyesen rámutat, a csipek árának alakulására figyelemmel az ilyen megközelítés a jelen ügyben nem volt megfelelő, mivel azzal járt volna, hogy a fejlesztési költségek jelentős részét átcsoportosították volna a termékek életciklusának végére, amikor az árak és az árrések általában alacsonyak, és így jelentős számú hamis pozitív eredményhez vezetett volna az ár-költség teszt keretében.

511 Harmadszor, ami a „proxy for the price evolution of a chipset” kifejezésnek a Bizottság által az alkalmazott módszer meghatározása céljából történő használatát illeti, nem lehet helyt adni a felperes azon érvének, amely szerint a Bizottság így nem vette figyelembe, hogy az LRAIC nem ár-, hanem költségkritérium, mivel az említett kifejezés pusztán arra utal, hogy az említett módszer figyelembe kívánja venni az időbeli árprofilt, így azok az időszakok, amelyek során a csipek feltételezhetően magasabb bevételt generálnak, a költségek nagyobb részét is viselik.

512 Negyedszer, ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint a Bizottság által alkalmazott módszer „mozgó célpontot” jelent, meg kell állapítani, hogy – amint az a megtámadott határozat (935) preambulumbekezdésében szerepel – a felperes által javasolt módszer ugyanazzal a hiányossággal rendelkezik, mivel minden alkalommal, amikor az árak a termék életciklusának egyes negyedéveiben vagy valamennyi negyedévében emelkednek, e termék értékesített mennyisége csökken, így minden egyes értékesített egységnek nagyobb részt kell viselnie a termék állandó fejlesztési költségeiből. Ily módon előfordulhat, hogy a magasabb árak még nem elég magasak ahhoz, hogy meghaladják a fejlesztési költségek mennyiségen alapuló hozzárendelése révén kapott referenciaköltséget.

513 Ötödször, nem megalapozott a felperes azon érve, amely szerint a volumenen alapuló felosztás alkalmazása gyakorlatilag nem eredményez a költségeknél alacsonyabb árakat. Ugyanis, amint azt a Bizottság hangsúlyozza, a keresetlevél A.2.4.5. mellékletében szereplő 13. táblázat azt mutatja, hogy ez a helyzet az MDM8200A csipek esetében, az MDM8200 csipek és az MDM6200 csipek esetében azonban nem. Az MDM6200 csipeknek a Qualcomm által a ZTE részére történt felfaló értékesítéseinek ára olyan alacsony – az AVC-nél alacsonyabb – volt, hogy a költségeknek a bevételek helyett egyszerűen a volumen alapján történő felosztása nem változtatna azon, hogy a Qualcomm továbbra is a költségeknél alacsonyabb árakat alkalmazott (a megtámadott határozat (891) preambulumbekezdése). Ugyanez vonatkozik az MDM8200 csipekre is. A költségeknek a bevételek helyett a volumen alapján történő felosztása nem vezet lényegesen eltérő eredményhez a Qualcomm számára. Következésképpen a jelen kifogást el kell utasítani.

514 A fentiek összességére tekintettel a hetedik jogalap harmadik részét el kell utasítani. Következésképpen, mivel e jogalap más részei is elutasításra kerültek (lásd a fenti 424. és 444. pontot), az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

### *A kilencedik jogalapról, amely az azon megállapítást érintő „nyilvánvaló mérlegelési hibákon” és téves jogalkalmazáson alapul, amely szerint a felperes által alkalmazott árak kiszorították az Icerát és kárt okoztak a fogyasztóknak*

515 A jelen jogalap négy részre oszlik. Az első rész azon alapul, hogy a Bizottság nem végezte el az úgynevezett „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzését. A második rész a kiszorítás megtámadott határozatban történő megállapítása és az Icera által a releváns időszakban elért tényleges eredmények közötti ellentmondáson alapul. A harmadik rész az állítólagos pénzügyi felfaló magatartás bizonyításának hiányán alapul, tekintettel arra, hogy az említett időszakban az Icera további forrásokat vont be, megszerezte az Nvidia, és aktív maradt a piacon. A negyedik rész azon alapul, hogy a felperes számára lehetetlen volt az Icera technológiája által támasztott verseny megszüntetése.

516 Mivel a második, a harmadik és a negyedik rész lényegében a kifogásolt magatartás hatásainak állítólagos hiányára vonatkozik, azokat együtt kell megvizsgálni.

#### *Az első, az úgynevezett „hasonlóan hatékony” versenytárs Bizottság általi elemzésének hiányára alapított részről*

517 A felperes szerint a Bizottság sem az érintett piacon, sem e piac élvonalbeli szegmensében nem végezte el az úgynevezett „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzését, és ennélfogva nem tartotta tiszteletben az alkalmazandó jogi mércét, amint az a harmadik jogalap alátámasztása érdekében kifejtett érvekből kitűnik. Így a Bizottság egyébiránt nem vizsgálta meg, hogy a

kifogásolt magatartás piaci lefedettsége elegendő mértékű volt-e ahhoz, hogy versenyellenes hatásokat válthasson ki, amint azt a Bíróság a 2017. szeptember 6-i Intel kontra Bizottság ítéletben (C-413/14 P, EU:C:2017:632) előírta.

518 A felperes egyébiránt úgy véli, hogy az Icera mindenesetre nem volt „hasonlóan hatékony” versenytárs, mivel – tekintettel arra, hogy az UMTS-csipek piacának élvonalbeli szegmensén kívül nem volt versenyképes – nem tudta volna kielégíteni az érintett piacon fennálló kereslet jelentős részét. Álláspontja szerint egy „hasonlóan hatékony” versenytársnak képesnek kell lennie legalább arra, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás kínálatának egészét reprodukálja.

519 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érveit.

520 A felfaló árazásra vonatkozó ítélkezési gyakorlat szerint az AVC-nél alacsonyabb árakat visszaélésszerűnek kell tekinteni, mivel az erőfölényben lévő vállalkozásnak nem fűződik érdeke az ilyen árak alkalmazásához, hacsak nem az, hogy versenytársait kiszorítsa. Egyébiránt az ATC-nél alacsonyabb, ám az AVC-nél magasabb árakat akkor kell visszaélésszerűnek tekinteni, ha olyan terv keretében kerültek meghatározásra, amelynek célja a versenytárs kiszorítása, tekintettel arra, hogy ezek az árak kiszoríthatnak a piacról olyan vállalkozásokat, amelyek adott esetben legalább olyan hatékonyak, mint az erőfölényben lévő vállalkozás, azonban csekélyebb pénzügyi teljesítőképességük okán nem képesek ellenállni a velük szemben fennálló versenynek (lásd ebben az értelemben: 1991. július 3-i AKZO kontra Bizottság ítélet, C-62/86, EU:C:1991:286, 70–72. pont).

521 Ebből egyrészt az következik, hogy amennyiben az erőfölényben lévő vállalkozás az AVC-nél alacsonyabb árakat alkalmaz, a visszaélésre vonatkozó vélelem áll fenn anélkül, hogy a Bizottságnak más elemzést kellene végeznie, mint az erőfölényben lévő vállalkozás által alkalmazott áraknak és e vállalkozás bizonyos költségeinek ilyen összehasonlítását. Másrészt, ha az erőfölényben lévő vállalkozás az ATC-nél alacsonyabb, de az AVC-nél magasabb árakat alkalmaz, a Bizottságnak a visszaélés fennállásának bizonyítása érdekében össze kell hasonlítania az erőfölényben lévő vállalkozás által alkalmazott árakat és e vállalkozás bizonyos költségeit, és bizonyítania kell, hogy létezik olyan terv, amelynek célja a versenytárs kiszorítása, tekintettel arra, hogy az ilyen árak önmagukban véve lényegében alkalmasak arra, hogy kiszorítsák a piacról a hasonlóan hatékony versenytársakat. A Bizottság ezért e bizonyításon felül nem köteles más elemzéseket végezni, többek között annak érdekében, hogy bizonyítsa a vitatott magatartás versenyellenes hatásait.

522 A felperes állításaival ellentétben a Bizottság ennélfogva nem köteles az erőfölényben lévő vállalkozás által alkalmazott felfaló árazás esetleges fennállásának vizsgálata során megvizsgálni, hogy a vitatott magatartás piaci lefedettsége elegendő mértékű-e ahhoz, hogy e magatartás versenyellenes hatásokat váltson ki. A jelen ügyben ennélfogva nem róható fel megalapozottan a Bizottságnak, hogy nem végzett ilyen vizsgálatot.

523 E tekintetben ezenkívül az [EUMSZ 102. cikk]nek az erőfölényben lévő vállalkozások versenykorlátozó visszaélő magatartására történő alkalmazásával kapcsolatos bizottsági jogérvényesítési prioritásokról szóló iránymutatást tartalmazó bizottsági közlemény (HL 2009. C 45., 7. o.; a továbbiakban: a prioritásokról szóló közlemény) 72. és 73. pontjából kitűnik, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás könnyebben folytathat felfaló politikát, ha szelektíven meghatározott vevőket céloz meg alacsony árakkal, mivel ez korlátozza az erőfölényben lévő vállalkozás által elszenvedett veszteséget, és hogy kevésbé valószínű, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás felfaló politikát folytat, ha a magatartás általában hosszú ideje alkalmazott alacsony

árakat érint. Ebből következik, hogy a felfaló árazást illetően a kifogásolt magatartás piaci lefedettsége általában alacsony, és ha csak a piac kellően nagy részére vonatkozó felfaló árazást lehetne szankcionálni, bármely szelektív felfaló árazás kikerülhetne az EUMSZ 102. cikkben foglalt tilalom alól, még akkor is, ha egy hasonlóan hatékony versenytárs kiszorításához vezethet. Márpedig az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy fontos, hogy mindig legyen lehetőség a felfaló árazás szankcionálására, amikor felmerül a versenytársak kiszorításának veszélye (lásd ebben az értelemben: 1996. november 14-i Tetra Pak kontra Bizottság ítélet, C-333/94 P, EU:C:1996:436, 44. pont).

524 Egyébiránt az ítélkezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy a „hasonlóan hatékony” versenytárs kritériumának alkalmazása annak vizsgálatával jár, hogy valamely erőfölényben lévő vállalkozás árképzési gyakorlata az e vállalkozással megegyező hatékonyságú versenytárs piacról való kiszorításának kockázatával jár-e, és hogy ez a kritérium az erőfölényben lévő vállalkozás által alkalmazott árak és az e vállalkozás részéről felmerült bizonyos költségek összehasonlításán, valamint e vállalkozás stratégiájának elemzésén alapul (2012. március 27-i Post Danmark ítélet, C-209/10, EU:C:2012:172, 28. pont; 2015. október 6-i Post Danmark ítélet, C-23/14, EU:C:2015:651, 53. és 54. pont).

525 Ebből következik, hogy a potenciális felfaló árazásra vonatkozó vizsgálat keretében az az elemzés, amellyel a Bizottság összehasonlítja az erőfölényben lévő vállalkozás által alkalmazott árakat e vállalkozás bizonyos költségeivel annak értékelése céljából, hogy e vállalkozás az ATC-nél alacsonyabb, de az AVC-nél magasabb árakat alkalmazott-e, már magában foglalja a „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzését.

526 Amennyiben ugyanis az erőfölényben lévő vállalkozás a ATC-nél alacsonyabb, de az AVC-nél magasabb szinten határozza meg árait, egy, e vállalkozáshoz „hasonlóan hatékony” versenytársnak csekélyebb pénzügyi teljesítőképessége miatt főszabály szerint nem lesz lehetősége ezekkel az árakkal versenyezni anélkül, hogy hosszú távon elviselhetetlen veszteségek ne érnék. Az ilyen árak tehát alkalmasak arra, hogy kizárjanak egy „hasonlóan hatékony” versenytársat, ami megfelel annak a bizonyításnak, amelyet a Bizottságnak a „hasonlóan hatékony” versenytárs kritériumának alkalmazása keretében a versenyellenes magatartás kiszorításra való alkalmasságának bizonyítása érdekében el kell végeznie.

527 Következésképpen, amennyiben a Bizottság érvényesen bizonyította – mint a jelen ügyben is –, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás az ATC-nél alacsonyabb, de az AVC-nél magasabb árakat alkalmazott, ennélfogva hallgatólagosan alkalmazta a „hasonlóan hatékony” versenytárs kritériumát, ami elegendő a kilencedik jogalap első részének elutasításához.

*A többi, lényegében a kifogásolt magatartás hatásainak hiányára alapított részről*

528 A második rész alátámasztása érdekében a felperes azt állítja, hogy az Icera a releváns időszakban valójában sikeres volt, ami megkérdőjelezi a Bizottság azon állítását, amely szerint a kifogásolt magatartás azzal a hatással járt, hogy az Icerát a fejlődésének egy kulcsfontosságú szakaszában megakadályozta abban, hogy hozzáférjen a Huaweihez vagy a ZTE-hez, amitől az UMTS-csipek piacának élvonalbeli szegmensében való fejlődési kilátásai függtek.

529 A harmadik rész alátámasztása érdekében a felperes arra hivatkozik, hogy a releváns időszakban az Icera – különösen az Nvidia általi megszerzésének köszönhetően – további tőkét vont be, ami megkérdőjelezi a Bizottság azon állítását, amely szerint a kifogásolt magatartás azzal a hatással járt, hogy az Icerát veszteséggel történő értékesítésre és kockázatitőke-finanszírozásának kimerítésére kényszerítette.

530 A negyedik rész alátámasztása érdekében a felperes azt állítja, hogy a kifogásolt magatartás nem járhatott azzal a hatással, hogy megszünteti az Icera technológiája által támasztott versenyt. Álláspontja szerint az Icera piacról való kivonulása korlátozott, sőt semmilyen hatást nem gyakorolt a felperes által az „élvonalbeli" UMTS-csipjeiért vagy bármely más UMTS-csipért számlázott árakra, többek között azért, mert az Icera technológiája és *know-how-ja* átadható volt, így az Icera piacról való eltűnése nem befolyásolta volna a versenyt.

531 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érveit.

532 Meg kell állapítani, hogy – amint arra a Bizottság beadványaiban rámutat – a Bizottság a megtámadott határozat 12.7.4 pontjában csak a teljesség kedvéért bizonyította, hogy a kifogásolt magatartás versenyellenes hatásokkal járt, amit a felperes a jelen részek keretében vitat. Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a Bizottság valamely határozatában mellékesen kifejtett indokok ellen irányuló kifogásokat mint hatástalanokat eleve el kell utasítani, mivel nem vezethetnek e jogi aktus megsemmisítéséhez (2003. május 8-i T. Port kontra Bizottság ítélet, C-122/01 P, EU:C:2003:259, 17. pont; 2004. július 8-i Dalmine kontra Bizottság ítélet, T-50/00, EU:T:2004:220, 146. pont), ami mindenesetre hatástalanná teszi ezeket a részeket (lásd ebben az értelemben: 2012. március 29-i Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság ítélet, T-336/07, EU:T:2012:172, 283. pont).

533 Ebből következik, hogy a felperes kilencedik jogalapjának második, harmadik és negyedik részét el kell utasítani. Következésképpen, mivel e jogalap első része is elutasításra került (lásd a fenti 527. pontot), az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

***A tizedik jogalapról, amely „nyilvánvaló mérlegelési hibákon", ténybeli hibákon és téves jogalkalmazáson, az indokolás hiányán, valamint a meghallgatáshoz való jognak és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén alapul, amennyiben a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes árképzési gyakorlata az Icera kiszorítására irányuló terv végrehajtását jelentette***

534 A tizedik jogalap három részre oszlik. Az első rész a Bizottság által a megtámadott határozatban említett dokumentumok alapján kifejtett „kárelmélet" inkoherens jellegére vonatkozik. A második rész egyes olyan belső dokumentumok téves értelmezésén és téves bemutatásán alapul, amelyekre a Bizottság az említett határozatban a versenytárs kiszorítására irányuló szándék bizonyítása érdekében támaszkodik. A harmadik rész azon alapul, hogy a felperes egy alkalmazottja, aki több olyan belső dokumentum szerzője volt, amelyet a Bizottság a felfaló stratégia fennállásának bizonyítása érdekében említett, alacsony beosztású volt, és nem rendelkezett döntési jogkörrel az árakat illetően.

535 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érveit.

536 A megtámadott határozat (1118) preambulumbekezdésében a Bizottság kifejtette, hogy a felperes versenytárs kiszorítására irányuló szándékának bizonyítása érdekében nemcsak az említett határozat 12.8 pontjában kifejezetten említett, kifejezetten erre a szándékra vonatkozó

dokumentumokra támaszkodott, hanem az e határozat 12.4.2 pontjában bemutatott egyéb bizonyítékokra is, valamint az e bizonyítékok és az MDM8200 csipet (a megtámadott határozat (954)–(956) preambulumbekezdése), az MDM6200 csipet (a megtámadott határozat (968)–(971) preambulumbekezdése) és az MDM8200A csipet (a megtámadott határozat (977)–(978) preambulumbekezdése) illetően ugyanezen határozatban folytatott ár-költség elemzése közötti összefüggésekre is, amelyeket meg tudott állapítani. E tekintetben a Bizottság a megtámadott határozat (1118) preambulumbekezdésében jelezte – anélkül, hogy ezt a felperes vitatta volna –, hogy e bizonyítékok és preambulumbekezdések összessége szerves részét képezi a felperes kiszorításra irányuló szándékának bizonyítására irányuló elemzésének.

537 A Bizottság ezt követően bizonyította a felperesnek az MDM8200, az MDM6200 és az MDM8200A csip tekintetében a Huaweivel és a ZTE-vel szembeni felfaló árak alkalmazása mögött meghúzódó, a versenytárs kiszorítására irányuló szándékát, mind közvetlen bizonyítékok, tudniillik a felperes belső dokumentumai (a megtámadott határozat 12.8.1 pontja), mind közvetett bizonyítékok, azaz kontextuális elemek (a megtámadott határozat 12.8.2 pontja) alapján.

538 Ami közelebbről a közvetlen bizonyítékokat illeti, a megtámadott határozat (1120) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság az említett határozat 12.4.2 pontjában összefoglalt bizonyítékok közül kilenc olyan belső elektronikus levélváltást választott ki, amelyek véleménye szerint különösen szemléltetik, hogy a felperes felső vezetése részéről az Icera kiszorítására vonatkozó terv állt fenn, amely levélváltásokat e határozat (1121)–(1137) preambulumbekezdésében ismertette.

539 Különösen a következő elektronikus levélváltásokról van szó:

– egy 2008. decemberi elektronikus levélváltás, amely többek között a következő kijelentéseket tartalmazza: „stratégiailag ne adjunk semmilyen lehetőséget az Icerának a Huawei felé”, „[a]bban az esetben, ha az Icera megszerzi a ZTE-t, visszaszoríthatjuk a ZTE-t azáltal, hogy a piacon a Huaweivel működünk együtt” és „kérem, fontolja meg további 2–3%-os [árcsökkentés] adását, hogy biztosak lehessünk abban, hogy 100%-os részesedésünk van a Huaweinél” (a megtámadott határozat (1121) preambulumbekezdése);

– egy 2009. februári elektronikus levélváltás, amely megelőző intézkedésekre hivatkozik, amelyek célja annak elkerülése, hogy az Icera képes legyen a megfelelő mennyiségi szint elérésére, továbbá árháborúra, az Icera jelentette fenyegetésre, valamint arra, hogy az Icera nem érhet el áttörést valamely fő eredetiberendezés-gyártónál, továbbá az Icera ZTE-nél való megsemmisítésére (az említett határozat (1122) preambulumbekezdése);

– egy 2009. decemberi elektronikus levélváltás, amelynek keretében az MDM6200 csip árának a ZTE irányában történő csökkentéséről, valamint arról van szó, hogy a felperes nem engedheti meg, hogy az Icera nagyszámú szerződést szerezzen, ami segítené a megerősödését (e határozat (1124) preambulumbekezdése);

– egy 2009. decemberi elektronikus levélváltás, amelynek keretében arról van szó, hogy az árat irreleváns kérdéssé kell tenni, hogy az MDM8200 csip „betölthesse az űrt” (a megtámadott határozat (1125) preambulumbekezdése);

– egy 2010. januári elektronikus levélváltás, amelynek keretében az Icera 8042 csipjét a felperes számára fennálló fő fenyegetésként tüntették fel, és többek között javasolták a Huaweivel való együttműködést annak érdekében, hogy az MDM6200 csippel legyőzzék az Icerát, az Icera

kockázati tőkéből származó korlátozott forrásainak kimerítését, és az ICE8042 csipnek a piacon a ZTE-nél történő megsemmisítését (a megtámadott határozat (1127) preambulumbekezdése);

– egy 2010. januári elektronikus levélváltás, amely a következő kijelentéseket tartalmazza: „meg kell védenünk a részesedésünket a jelentős ügyfeleknél”, „a ZTE és a Huawei a fő prioritás, és a kínai csoport dolgozik az ezen ügyfeleknél felmerülő problémákon”, és „[r]övid távon ki kell igazítani az MDM6200 és az MDM8200A csip árképzését az Icera 2010-es volumennövekedésének megfékezése érdekében”, valamint tartalmaz egy csatolt prezentációt, amelyben azt javasolják, hogy körülbelül hat hónapon keresztül gyakoroljanak nyomást az Icerára a kockázati tőkéből származó igen korlátozott forrásainak kimerítése érdekében (a megtámadott határozat (1128) preambulumbekezdése);

– egy 2010. júniusi elektronikus levélváltás, amelyben az szerepel, hogy „az MDM6200 és az MDM8200A csippel az ICE8042 csipre történő nyomásgyakorlásra irányuló stratégia eredménnyel járt” (a megtámadott határozat (1132) preambulumbekezdése);

– egy 2010. decemberi elektronikus levélváltás, amely a Huawei és a ZTE irányában az MDM8200A csippel kapcsolatban alkalmazott stratégiára vonatkozik, és amely az Icera ZTE részére történő értékesítéseinek volumenére vonatkozó becslést tartalmaz arra az esetre, ha a felperes semmit nem tesz és a szokásos árkiigazításon kívül nem nyújt különleges támogatást a ZTE-nek (a megtámadott határozat (1134) preambulumbekezdése);

– egy 2011. májusi elektronikus levélváltás, amelynek keretében a felperes egy magas beosztású alkalmazottja az Icera pénzügyi nehézségeire tekintettel kétségeit fejezi ki az MDM8200A csipre vonatkozó további árcsökkentések nyújtásával kapcsolatban (a megtámadott határozat (1136) preambulumbekezdése).

540 Ami a közvetett bizonyítékokat illeti, a Bizottság öt kontextuális elemre támaszkodott, nevezetesen a kifogásolt magatartás nagymértékben célzott jellegére, a felperes által az UMTS-csipek piacának stratégiai jelentőségű élvonalbeli szegmensében teljesített veszteséges értékesítések jelentős mértékére, a kifogásolt magatartásnak a releváns időszakban megszakítás nélküli jellegére, az MDM8200 és az MDM6200 csipre vonatkozó rejtett árcsökkentés biztosítására irányuló két NRE-kifizetésre, valamint a felperes által az árak és a beszerzések tekintetében vállalt pénzügyi áldozatokra. E tekintetben a Bizottság a megtámadott határozat (1138) preambulumbekezdésében kifejtette, hogy e közvetett bizonyítékok önmagukban elegendőek annak a felperes arra irányuló szándéka fennállásának bizonyítására, hogy kiszorítsa az Icerát az érintett piacról.

541 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, ha valamely határozat indokolásának egyes elemei önmagukban is jogilag megkövetelt módon alátámasztják e határozatot, akkor a határozat alapját képező indokolás többi elemét érintő hibák semmi esetre sem érinthetik annak rendelkező részét (2005. szeptember 21-i EDP kontra Bizottság ítélet, T-87/05, EU:T:2005:333, 144. pont; 2012. március 29-i Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság ítélet, T-336/07, EU:T:2012:172, 283. pont).

542 A jelen ügyben meg kell tehát vizsgálni, hogy a jelen jogalap nem hatástalan-e annyiban, amennyiben a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság hibákat követett el annak megállapítása során, hogy a felperes árképzési gyakorlata az Icera kiszorítására irányuló terv végrehajtását biztosította.

543 Mindjárt az elején meg kell állapítani, hogy ami a közvetlen bizonyítékokat illeti, a felperes a jelen jogalap második részében kifejezetten csak azt az értelmezést vitatja, amelyet a Bizottság a megtámadott határozatban az Icera kiszorítására irányuló szándék fennállását különösen szemléltetőnek tekintett kilenc elektronikus levélváltás közül négyre, tudniillik a 2009. februári levélváltásra (a második közvetlen bizonyíték), a 2010. januári levélváltásokra (az ötödik és a hatodik közvetlen bizonyíték) és a 2010. júniusi levélváltásra (a hetedik közvetlen bizonyíték) vonatkozóan kifejtett.

544 Ami a jelen jogalap harmadik részében szóban forgó, állítólagosan alacsony beosztású alkalmazottat illeti, ő csak a 2009. februári elektronikus levélváltásokban (a második közvetlen bizonyíték), a 2009. decemberi második elektronikus levélváltásban (a negyedik közvetlen bizonyíték) és a 2010. januári két elektronikus levélváltásban (az ötödik és a hatodik közvetlen bizonyíték) vett részt, nem vett azonban részt a 2008. decemberi elektronikus levélváltásban (az első közvetlen bizonyíték), a 2009. decemberi első elektronikus levélváltásban (a harmadik közvetlen bizonyíték), a 2010. júniusi elektronikus levélváltásban (a hetedik közvetlen bizonyíték), a 2010. decemberi elektronikus levélváltásban (a nyolcadik közvetlen bizonyíték) és a 2011. májusi elektronikus levélváltásban (a kilencedik közvetlen bizonyíték).

545 Ebből kitűnik, hogy a felperes a keresetlevélben a jelen jogalap alátámasztása érdekében nem fogalmaz meg semmilyen kifogást a Bizottság által a megtámadott határozatban a 2008. decemberi elektronikus levélváltásra (az első közvetlen bizonyíték), a 2009. decemberi első elektronikus levélváltásra (a harmadik közvetlen bizonyíték), a 2010. decemberi elektronikus levélváltásra (a nyolcadik közvetlen bizonyíték) és a 2011. májusi elektronikus levélváltásra (a kilencedik közvetlen bizonyíték) vonatkozóan kifejtett értelmezést illetően.

546 Márpedig a fent említett elektronikus levélváltások önmagukban bizonyítják a felperes Icera kiszorítására irányuló stratégiájának fennállását.

547 Amint ugyanis a fenti 539. pontból kitűnik, a 2008. decemberi elektronikus levélváltás (az első közvetlen bizonyíték) arra hivatkozik, hogy semmilyen „lehetőséget” ne adjanak az Icerának a Huawei felé, valamint hivatkozik a Huaweivel a ZTE visszaszorítása érdekében való együttműködésre abban az esetben, ha az Icera megszerezné a ZTE-t, és arra, hogy 2 vagy 3%-os további árcsökkentést biztosítsanak a Huaweinek annak biztosítása érdekében, hogy ezen ügyfélnél 100%-os részesedéssel rendelkezzenek. Ebből következik, hogy az Icerát ebben a levélváltásban egyértelműen azonosítják, csakúgy mint annak szükségességét, hogy a felperes a vonatkozásában fellépjen azáltal, hogy a Huaweivel együttműködik és a Huawei részére további árcsökkentést nyújt annak érdekében, hogy semmilyen „lehetőséget” ne adjon az Icerának ezen ügyfél irányában.

548 Azt is meg kell jegyezni, hogy a Bizottság jogosan támaszkodott a 2008. decemberi elektronikus levélváltásra, még akkor is, ha arra néhány hónappal a releváns időszak kezdete előtt került sor. Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik ugyanis, hogy a Bizottság figyelembe vehet a jogsértés időszakán kívül megállapított körülményeket, amennyiben e körülmények a Bizottság által az említett jogsértés bizonyítása érdekében hivatkozott valószínűsítő körülmények csoportjának részét képezik (lásd ebben az értelemben: 2012. február 2-i Denki Kagaku Kogyo és Denka Chemicals kontra Bizottság ítélet, T-83/08, nem tették közzé, EU:T:2012:48, 193. pont; 2015. június 16-i FSL és társai kontra Bizottság ítélet, T-655/11, EU:T:2015:383, 178. pont). Mindemellett teljességgel elképzelhetőnek tűnik, hogy a valamely versenytárs kiszorítására irányuló stratégia konkrét végrehajtásához bizonyos időre lehet szükség, és hogy arra ennélfogva a kidolgozása után néhány hónappal kerülhet sor.

549 A 2009. decemberi első elektronikus levélváltás (a harmadik közvetlen bizonyíték) az MDM6200 csip árának a ZTE irányában történő csökkentésére, valamint arra hivatkozik, hogy a felperes nem engedheti meg, hogy az Icera nagyszámú szerződést szerezzen, ami segítené a megerősödését. Ebből következik, hogy az Icerát ebben a levélváltásban egyértelműen azonosítják, csakúgy mint annak szükségességét, hogy a felperes a vonatkozásában fellépjen azáltal, hogy a ZTE részére árcsökkentést nyújt annak érdekében, hogy az Icera ne erősödjön meg azáltal, hogy különösen ennél az ügyfélnél szerződéseket szerez.

550 A 2010. decemberi elektronikus levélváltás (a nyolcadik közvetlen bizonyíték) a szokásos árkiigazításoktól eltérő, a ZTE-nek nyújtott különleges támogatásról tesz említést. Hasonlóképpen, e levélváltásból az következik, hogy az Icera egyértelműen azonosításra kerül, csakúgy mint az Icera által a ZTE-nek történő szállításra vonatkozó előrejelzések abban az esetben, ha a ZTE-nek nem nyújtanak a rendes árkiigazítástól eltérő különleges támogatást.

551 A 2011. májusi elektronikus levélváltás (a kilencedik közvetlen bizonyíték) az Icera pénzügyi nehézségeire hivatkozik, amelyek miatt a felperes egy magas beosztású alkalmazottjának kétségei voltak a tekintetben, hogy az MDM8200A csipre további árcsökkentéseket nyújtsanak, ami azt mutatja, hogy az Icera pénzügyi helyzete a releváns időszakban befolyásolta a felperes árakkal kapcsolatos politikáját.

552 Az a tény tehát, hogy a felperes nem kérdőjelezi meg a fenti 545. pontban említett elektronikus levélváltásoknak a megtámadott határozatban a Bizottság által kifejtett értelmezését, hatástalanná teszi a jelen jogalapot annyiban, amennyiben a felperes a Bizottság által annak megállapítása során elkövetett hibákra hivatkozik, hogy a felperes árképzési gyakorlata az Icera kiszorítására irányuló terv végrehajtását biztosította. Ugyanis, még ha el is kellene fogadni a felperesnek a Bizottság által közvetlen bizonyítékként figyelembe vett bizonyos elektronikus levélváltások Bizottság általi értelmezésével kapcsolatos kritikáját, megállapítható, hogy a felperes által nem vitatott bizonyítékok önmagukban lehetővé teszik az Icera kiszorítására irányuló szándékának bizonyítását.

553 Mindenesetre a felperes versenytárs kiszorítására irányuló szándékának bizonyítása érdekében a Bizottság a megtámadott határozatban közvetett bizonyítékokra is támaszkodott.

554 Márpedig, amint az a megtámadott határozat (1138) preambulumbekezdéséből kitűnik, amelyet a felperes nem vitat, a közvetett bizonyítékok elegendőek a felperes Icera kiszorítására irányuló szándékának bizonyításához.

555 Ezenkívül a jelen jogalap alátámasztása érdekében a felperes három részre hivatkozik, amelyek egyike sem vitatja a megtámadott határozat 12.8.2 pontjában említett közvetett bizonyítékok csoportját, mivel az első a Bizottság által kifejtett „kárelméletre” vonatkozik, a második a Bizottság bizonyos közvetlen bizonyítékainak, tudniillik a felperes bizonyos belső dokumentumainak a Bizottság általi értelmezését és bemutatását kérdőjelezi meg, a harmadik pedig azon alkalmazott alacsony beosztására hivatkozik, aki a szerzője néhány, a Bizottság által közvetlen bizonyítékként említett dokumentumnak.

556 Ennélfogva, mivel a közvetett bizonyítékok csoportja, amelyre a Bizottság a megtámadott határozat 12.8.2 pontjában támaszkodik, önmagában elegendő a felperes Icera kiszorítására irányuló szándéka fennállásának bizonyításához, az a tény, hogy a felperes e bizonyítékokat a jelen jogalap keretében nem vonja kétségbe, azzal a következménnyel jár, hogy hatástalanná teszi

az említett jogalapot, amennyiben a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság hibákat követett el, amikor megállapította, hogy a felperes árképzési gyakorlata az Icera kiszorítására irányuló terv végrehajtását biztosította.

557 Mindenesetre az ítélkezési gyakorlat szerint, amennyiben az erőfölényben lévő vállalkozás az ATC-nél alacsonyabb árakat alkalmaz, a Bizottságnak a visszaélés fennállásának bizonyítása érdekében komoly és egybehangzó valószínűsítő körülményekre kell támaszkodnia, amelyek lehetővé teszik e vállalkozás versenytárs kiszorítására irányuló szándékának megállapítását (lásd ebben az értelemben: 1994. október 6-i Tetra Pak kontra Bizottság ítélet, T-83/91, EU:T:1994:246, 151. pont; 2007. január 30-i France Télécom kontra Bizottság ítélet, T-340/03, EU:T:2007:22, 197. pont). Az említett bizonyítás során pontos és konkrét elemzések és bizonyítékok alapján annak megállapítására kell törekedni, hogy az említett magatartás legalábbis alkalmas arra, hogy kiszorító hatást fejtsen ki (lásd: 2023. december 21-i European Superleague Company ítélet, C-333/21, EU:C:2023:1011, 130. pont).

558 A valószínűsítő körülmények első látásra elegendő csoportjával szembesülve a felperes feladata, hogy a keresetlevélben egy másik, teljes körű és koherens magyarázatot adjon elő, amely más értelmet adhat a megtámadott határozatban hivatkozott különböző elemeknek (lásd ebben az értelemben: 2012. december 12-i Almamet kontra Bizottság ítélet, T-410/09, nem tették közzé, EU:T:2012:676, 145. pont).

559 A jelen ügyben a Bizottság többek között azt állapította meg, hogy a felperes az LRAIC-nál alacsonyabb, de az AVC-nél magasabb árakat alkalmazott. A jelen ügyben a jogsértés megállapítása érdekében a Bizottságnak tehát a felperes Icera kiszorítására irányuló szándékának fennállására utaló komoly valószínűsítő körülményekkel kellett szolgálnia, amit a megtámadott határozat 12.8 pontjában meg is tett.

560 Amint az a fenti 538. pontból kitűnik, a megtámadott határozat 12.8.1 pontjában a Bizottság a felperes több belső dokumentumára hivatkozik, nevezetesen kilenc elektronikus levélváltásra, amelyek véleménye szerint különösen jól szemléltetik az Icera érintett piacról való kiszorítására irányuló stratégia fennállását.

561 Amint arra a Törvényszék a fenti 545. pontban rámutatott, a felperes a jelen jogalap alátámasztása érdekében nem fogalmaz meg semmilyen kifogást a Bizottság által a megtámadott határozatban a 2008. decemberi elektronikus levélváltásra (az első közvetlen bizonyíték), a 2009. decemberi első elektronikus levélváltásra (a harmadik közvetlen bizonyíték), a 2010. decemberi elektronikus levélváltásra (a nyolcadik közvetlen bizonyíték) és a 2011. májusi elektronikus levélváltásra (a kilencedik közvetlen bizonyíték) vonatkozóan kifejtett értelmezést illetően. Márpedig, amint azt a Törvényszék a fenti 546. pontban megállapította, ezen elektronikus levélváltások önmagukban bizonyítják az Icera kiszorítására irányuló stratégia fennállását, különösen az említett határozat 12.4.2 pontjában említett dokumentumok fényében.

562 Ami az öt másik elektronikus levélváltást illeti, amelyeknek a Bizottság általi értelmezését a keresetlevélben ezúttal kifejezetten vitatják, azok olyan komoly és egybehangzó valószínűsítő körülményeket jelentenek, amelyek lehetővé teszik a felperes Icera kiszorítására irányuló szándékának megállapítását.

563 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 12.8.1 pontjában e közvetlen bizonyítékokra támaszkodva a felperesnek az Icera kiszorítására irányuló szándékát kívánta bizonyítani, nem pedig a jogsértés többi alkotóelemét – így például az

említett három csipre vonatkozóan a felfaló árak fennállását –, amelyek az említett határozat más pontjainak tárgyát képezik. Következésképpen a jelen ügyben azt kell megvizsgálni, hogy azok a belső dokumentumok, amelyekre a Bizottság támaszkodik, valóban komoly és egybehangzó valószínűsítő körülmények csoportjának minősülnek-e, amelyek összességükben véve lehetővé teszik a felperes Icera kiszorítására irányuló szándékának bizonyítását, mivel ebből a szempontból minden más megfontolás irreleváns.

564 E tekintetben az egyes elektronikus levélváltásokban használt kifejezések különösen rávilágítanak a felperes Icera kiszorítására irányuló szándékára.

565 Elsősorban, a 2009. februári elektronikus levélváltás kifejezetten „fenyegetésnek” minősíti az Icerát, és megelőző intézkedésekre hivatkozik, amelyet annak megakadályozása érdekében kell meghozni, hogy az Icera megfelelő mennyiségi szintet érjen el, és áttörést érjen el a főbb eredetiberendezés-gyártóknál. Ezenkívül ebben az elektronikus levélváltásban azt javasolják, hogy az Icerát „semmisítsék meg” a ZTE-nél, és hogy ne hagyjanak semmilyen „lehetőséget” az Icerának a Huawei felé. Ebből következik, hogy ebben a levélváltásban az Icerát egyértelműen azonosítják, csakúgy mint annak szükségességét, hogy a felperes intézkedéseket hozzon annak megakadályozása érdekében, hogy az Icera megfelelő mennyiségeket érjen el, valamint az Icera kiszorítása érdekében, különösen két ügyfél, a Huawei és a ZTE tekintetében.

566 A felperes vitatja a Bizottság által a 2009. februári elektronikus levélváltásból levont következtetéseket, arra hivatkozva, hogy e levélváltásra három hónappal a jogsértés kezdete előtt került sor, az nem tartalmaz a három csip árára való hivatkozást, és aláássa a „közvetett felfaló árazás elméletét”.

567 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a fenti 548. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik – a Bizottság figyelembe vehet a jogsértés időszakán kívül megállapított körülményeket, amennyiben e körülmények a Bizottság által az említett jogsértés bizonyítása érdekében hivatkozott valószínűsítő körülmények csoportjának részét képezik. Ezenkívül a versenytárs kiszorítására irányuló szándék kifejezésre juttatható az ilyen kiszorításra irányuló stratégia konkrét végrehajtása előtt több hónappal. Egyébiránt az a tény, hogy a 2009. februári elektronikus levélváltás nem tartalmaz a három érintett csip árképzésére való hivatkozást, vagy állítólag ellentétes a „közvetett felfaló árazás elméletével”, nem releváns, mivel ezek az elemek nem alkalmasak arra, hogy kétségessé tegyék a felperesnek az Icera kiszorítására irányuló szándékát. Ráadásul, még ha e levélváltásban nem fejtik is ki az Icerával szemben hozandó intézkedések részleteit, abban ugyanakkor kifejezetten javasolják az Icerával szembeni megelőző intézkedések meghozatalát.

568 Másodsorban, a 2010. januári első elektronikus levélváltás (az ötödik közvetlen bizonyíték) ismét az Icerát, közelebbről pedig annak ICE8042 csipjét jelöli meg a felperes számára fennálló fő fenyegetésként, továbbá hivatkozik a felperes által az Icera kiszorítása érdekében teendő lépésekre, tudniillik a Huaweivel való együttműködésre és az Icera korlátozott forrásainak kimerítésére. Ebből következik, hogy ebben a levélváltásban az Icerát egyértelműen azonosítják, csakúgy mint annak szükségességét, hogy a felperes fellépjen a kiszorítása érdekében, különösen a Huawei tekintetében.

569 Ami a 2010. januári második elektronikus levélváltást (a hatodik közvetlen bizonyítékot) illeti, az az Icera mennyiségi szempontból történő növekedésének megfékezése és a felperes jelentős ügyfeleinél fennálló pozíciójának védelme érdekében hozandó intézkedésekre, többek között az MDM6200 és az MDM8200A csipek árának kiigazítására hivatkozik, e tekintetben „prioritásnak”

minősítve a Huaweit és a ZTE-t. Az ezen levélváltáshoz csatolt prezentációban arra is hivatkoznak, hogy hat hónapon keresztül „nyomást gyakoroljanak” az Icerára korlátozott forrásainak kimerítése érdekében. Ebből következik, hogy ebben a levélváltásban az Icerát ismét egyértelműen azonosítják, csakúgy mint annak szükségességét, hogy a felperes fellépjen a Huaweinél és a ZTE-nél történő kiszorítása érdekében, többek között az MDM6200 és az MDM8200A csip árának kiigazítása útján.

570 A felperes a Bizottság által a 2010. januári elektronikus levélváltásokkal kapcsolatban levont következtetéseket különböző állítások hosszú sorára, így többek között arra hivatkozva próbálja megkérdőjelezni, hogy a Bizottság az általa kialakított „kárelméletben” nem vette figyelembe a HiSilicon által támasztott versenyt, noha arra a 2010. január 1-jei elektronikus levélben hivatkoznak, nem tesz említést az MDM8200 csipről, vagy arról, hogy e levelek fő tárgyát a Vodafone által támasztott verseny képezte. Az ilyen állításokat azonban irrelevánsnak kell tekinteni, mivel nem alkalmasak arra, hogy kétségessé tegyék a felperesnek az Icera kiszorítására irányuló szándékát.

571 Ezenkívül a felperes nem vitatja, hogy a 2010. januári elektronikus levélváltás az Icera növekedésének megfékezése és korlátozott pénzeszközeinek kimerítésére való kényszerítése érdekében a Huawei és a ZTE tekintetében hozandó – többek között árképzéssel kapcsolatos – intézkedésekre hivatkozik. E tekintetben, bár a felperes vitatja a „nyomásgyakorlás” kifejezés Bizottság általi értelmezését, mivel e kifejezés véleménye szerint nem a „finanszírozástól való megfosztást” jelenti, ugyanakkor a mondat, amelyben e kifejezés szerepel, vagyis a „körülbelül [hat] hónapon keresztül történő nyomásgyakorlás az Icerára a kockázati tőkéből származó igen korlátozott forrásainak kimerítése érdekében” egyértelműen az Icera pénzügyi kimerítésére irányuló stratégiára hivatkozik. Azt is meg kell állapítani, hogy a felperes nem hivatkozik a „nyomásgyakorlás” kifejezés más értelmezésére, amely kétségessé tenné az ilyen stratégia Icerával szembeni káros jellegét.

572 Harmadsorban, a 2010. júniusi elektronikus levélváltás (a hetedik közvetlen bizonyíték) kifejezetten hivatkozik arra, hogy az Icera ICE8042 csipje veszít a lendületéből a Huaweinél és a ZTE-nél, valamint arra, hogy „az MDM6200 és az MDM8200A csippel az ICE8042 csipre történő nyomásgyakorlásra irányuló stratégia eredménnyel járt”. Ebből következik, hogy a felperes a Huawei és a ZTE tekintetében ténylegesen végrehajtott egy, az MDM6200 és az MDM8200A csipen alapuló és az Icerát célzó stratégiát.

573 E tekintetben a felperes különböző állítások sorozatára hivatkozik, amelyek nem relevánsak, mivel nem teszik kétségessé a felperes Icera kiszorítására irányuló szándékának fennállását mint olyant, így például az MDM8200 csip, a nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadásokra vonatkozóan a ZTE-vel kötött megállapodás vagy az Icera által 2010. májusban bejelentett, kiegészítő sajáttőke-finanszírozás említésének hiányára. Márpedig ezzel a felperes nem vitatja, hogy a 2010. júniusi elektronikus levélváltás az Icerával szembeni, a Huawei és a ZTE tekintetében az MDM6200 és az MDM8200A csippel követett stratégiára hivatkozik, amelyet ténylegesen végrehajtottak, mivel eredménnyel járt.

574 Negyedsorban, a felperes különösen a jelen jogalap harmadik részének alátámasztása érdekében arra hivatkozik, hogy a Bizottság egy alacsony beosztású alkalmazott által készített dokumentumokra támaszkodik, aki az árak tekintetében nem rendelkezett hatáskörrel és nem befolyásolta azokat, és ennélfogva nem játszhatott lényeges szerepet az Icera kiszorítására

irányuló stratégia végrehajtásában. E tekintetben a megtámadott határozat 12.8.1 pontjából kitűnik, hogy ez az alkalmazott a 2009. februári, 2009. decemberi és 2010. januári elektronikus levélváltásban vett részt.

575 Ami a 2009. februári elektronikus levélváltást (a második közvetlen bizonyíték) illeti, a megtámadott határozat (1122) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az érintett alkalmazott „az Icera jelentette fenyegetésre vonatkozó elemzés[é]t” továbbította a felperes felső vezetése egy tagjának, aki jóváhagyta az említett elemzést, és azt továbbította a felső vezetés más tagjainak.

576 Ami a 2009. decemberi második elektronikus levélváltást (a negyedik közvetlen bizonyíték) illeti, a felperes nem vitatja, hogy felső vezetésének egy tagja volt az, aki ajánlotta, hogy az árat tegyék irreleváns kérdéssé annak érdekében, hogy az MDM8200 csip „betölthesse az űrt”.

577 Végül, ami a 2010. januári elektronikus levélváltásokat (az ötödik és hatodik közvetlen bizonyíték) illeti, amelyek az érintett alkalmazott arra vonatkozó javaslatát tartalmazzák, hogy korlátozott forrásainak kimerítése érdekében „gyakoroljanak nyomást” az Icerára, nem vitatott, hogy e levelek címzettje a felperes felső vezetésének több tagja volt. Ezenkívül e javaslatot megismételte az ezen alkalmazott által készített prezentáció, amelyet egy, az „Icerára vonatkozó elemzésről” szóló, az említett felső vezetés egyik tagja által a felperes ügyvezetése tagjainak küldött beszámolóhoz csatoltak.

578 Ebből következik, hogy a felperes felső vezetésének tagjai, akik az árak tekintetében hatáskörrel rendelkeztek és befolyásolták azokat, részt vettek ezen elektronikus levélváltásokban, amelyekből kitűnik az Icera kiszorítására irányuló szándék.

579 A fentiekből következik, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 12.8.1 pontjában a jogilag megkövetelt módon, komoly és egybehangzó valószínűsítő körülmények csoportjának minősülő közvetlen bizonyítékok alapján bizonyította a felperesnek az Icera kiszorítására irányuló szándékát, ennélfogva a Bizottság nem sértette meg az indokolási kötelezettségét.

580 Végül meg kell állapítani, hogy a felperes semmilyen bizonyítékot nem terjeszt elő annak bizonyítására, hogy a Bizottság megsértette a meghallgatáshoz való jogot és a megfelelő ügyintézés elvét, amikor megállapította, hogy a felperes árképzési gyakorlata az Icera kiszorítására irányuló terv végrehajtását biztosította.

581 Következésképpen a jelen jogalapot el kell utasítani.

### *A tizenegyedik jogalapról, amely a felperes által előterjesztett objektív igazolás Bizottság általi elutasításával kapcsolatos „nyilvánvaló mérlegelési hibákon”, ténybeli hibákon és téves jogalkalmazáson, valamint az indokolási kötelezettség megsértésén alapul*

582 A tizenegyedik jogalap alátámasztása érdekében a felperes a következő érveket terjeszti elő.

583 Elsősorban, a felperes úgy véli, hogy a Bizottság nem vette figyelembe azt, hogy a kifogásolt árcsökkentések biztosításával a felperes csak a versenytársa, az Icera által alkalmazott „agresszív” árakhoz igazodott, valamint azt, hogy az általa alkalmazott árak magasabbak voltak az AVC-jénél, következésképpen nyereségmaximalizáló jellegűek és észszerűek voltak. A negyedik, nyolcadik, kilencedik és tizedik jogalapra hivatkozva megismétli, hogy semmi esetre sem az Icera kiszorítására irányuló „tervet” hajtott végre.

584 Másodsorban, a felperes azt állítja, hogy a Bizottságnak figyelembe kellett volna vennie azt a tényt, hogy a Huaweinek az MDM8200 csip tekintetében adott árcsökkentéseket a Huawei által a felperesre gyakorolt jelentős nyomásra válaszul biztosították, és azok célja egyrészt az volt, hogy segítse a Huaweit a nem teljesített megrendeléseinek feldolgozásában, valamint elavult többletkészleteinek értékesítésében, másrészt hogy az ár tekintetében versenyezzenek a ZTE-nek az Icera egy csipjét tartalmazó eszközeivel.

585 Harmadsorban, a felperes azt állítja, hogy a közigazgatási eljárás során részletesen kifejtette a Bizottságnak, hogy az MDM8200 csipből fennálló saját készleteit többletkészletnek, valamint elavultnak tekinti. A felperes szerint emiatt csökkentette a csip árát valamennyi jelentős ügyfele számára, ami hátrányos helyzetbe hozta a Huaweit, és végül arra késztette a felperest, hogy a korábban leadott megrendelésekre árcsökkentést biztosítson a Huawei számára. Azt állítja, hogy az a tény, hogy az említett csipekre vonatkozó megrendeléseket 2010-ben és 2011-ben adták le, egyáltalán nem zárja ki azon döntésének objektíve igazolt jellegét, hogy új kereslet ösztönzése érdekében csökkenti e csip árát. Végül hangsúlyozza, hogy a Bizottság állításaival ellentétben a felperes az összes többi jelentős ügyfele számára biztosított árcsökkentést, így ezen ügyfelek valójában a Huawei számára biztosított átlagos eladási áraknak megfelelő árakban részesültek.

586 A fentiekre tekintettel a felperes azt állítja, hogy a kifogásolt magatartás objektíve igazolt volt, és hogy a Bizottság a megtámadott határozatban tévesen és érvényes indokolás nélkül állapította meg ennek ellenkezőjét.

587 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érveit.

588 Az 1/2003 rendelet 2. cikkéből lényegében kitűnik, hogy az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk alkalmazásával járó bármely eljárás során az e rendelkezések megsértésével kapcsolatos bizonyítási terhet a jogsértést állító fél vagy hatóság viseli, míg ezzel szemben az objektív igazolást az arra hivatkozó vállalkozásnak kell ezt bizonyítania.

589 Egyébiránt az 1/2003 rendelet (5) preambulumbekezdéséből lényegében kitűnik, hogy noha annak a félnek vagy hatóságnak kell bizonyítania az EUMSZ 101. vagy EUMSZ 102. cikk megsértését, amely ezt a jogsértést állítja, ellenben a jogsértés megállapításával szemben valamely védekezési jogalapra hivatkozó vállalkozás kötelessége annak bizonyítása, hogy e védekezési jogalap alkalmazásának feltételei teljesülnek.

590 Ebből következik, hogy az EUMSZ 102. cikkel *a priori* ellentétes magatartás objektív igazolására, többek között hatékonyságnövelésre hivatkozó vállalkozásnak – így a felperesnek – ezt az igazolást neki magának kell a jogilag megkövetelt módon bizonyítania.

591 A jelen ügyben következésképpen a felperesnek kell a jogilag megkövetelt módon bizonyítania, hogy az ilyen magatartást mindazonáltal objektíve igazoltnak kell tekinteni.

592 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy valamely magatartás nem visszaélésszerű, ha a versenyt elősegítő előnyökkel igazolható, vagy ha jogos érdekeket szolgál. Az erőfölényben lévő vállalkozás e célból különösen bizonyíthatja vagy azt, hogy magatartása objektíve szükséges, vagy azt, hogy a magatartása által előidézett kiszorító hatást ellentételezhetik, esetleg meg is haladhatják a hatékonyságban jelentkező előnyök, amelyekből a fogyasztók is részesülnek. Ennek érdekében az érintett erőfölényben lévő vállalkozásnak kell bizonyítania először is, hogy magatartása lehetővé teheti a hatékonyságnövelés megvalósítását azáltal, hogy bizonyítja e hatékonyságnövelés valós jellegét és mértékét, másodszor, hogy e

hatékonyságnövelés semlegesíti a magatartásnak az érintett piacon vagy piacokon a versenyre és a fogyasztói érdekekre gyakorolt várhatóan hátrányos hatásait, harmadszor pedig, hogy az említett magatartás nélkülözhetetlen az említett hatékonyságnövelés megvalósításához, és negyedszer, hogy nem szünteti meg a hatékony versenyt azáltal, hogy a fennálló vagy potenciális verseny meglévő forrásainak egészét vagy nagy részét megszünteti (lásd ebben az értelemben: 2012. március 27-i Post Danmark ítélet, C-209/10, EU:C:2012:172, 40–42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A felperes által előterjesztett igazolásokat ezen elvekre tekintettel kell értékelni.

593 Mindjárt az elején rá kell mutatni, hogy a felperes egyáltalán nem fejti ki, hogy a neki felrótt felfaló magatartás a fenti 592. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében mennyiben lett volna „objektíve szükséges”, vagy a fogyasztók számára milyen előnyökkel járhatott volna, amelyek alkalmasak arra, hogy ellentételezzék az Icera piacról való tényleges vagy potenciális kiszorítására vonatkozó hatást, vagy akár e magatartás ahhoz „nélkülözhetetlen” jellegét, hogy a fogyasztók számára állítólagos hatékonyságnövelést érjenek el.

594 A felperes által a felfaló magatartására vonatkozóan előadott három igazolás, nevezetesen először is az Icera „agresszív” áraihoz való igazodás és az AVC-nél magasabb árak alkalmazása, másodszor az MDM8200 csip árának csökkentése, amelyet annak érdekében biztosított a Huawei számára, hogy segítse a Huaweit az e csipből fennálló elavult többletkészleteinek értékesítésében, és harmadszor, az említett csip árának csökkentése, amelyet az e csipből fennálló saját elavult többletkészleteinek értékesítése érdekében biztosított a Huawei számára, nem bizonyítja sem a kifogásolt magatartás objektíve szükséges jellegét, sem pedig azt, hogy az e magatartás által az Icera tekintetében előidézett kiszorító hatást ellentételezhetnék, esetleg meg is haladhatnák a hatékonyságban jelentkező előnyök, amelyekből a fogyasztók is részesülnek.

595 Amikor a tárgyaláson ezzel kapcsolatban kérdést intéztek hozzá, a felperes csupán a Huawei által annak érdekében gyakorolt nyomásra hivatkozott, hogy az MDM8200 csipet illetően alacsonyabb árakat érjen el, valamint annak kockázatára, hogy a Huawei töröl bizonyos megrendeléseket, szükség esetén a szerződéses feltételekre való hivatkozással. Márpedig a fenti 592. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében az ilyen elemek nem teszik lehetővé az EUMSZ 102. cikkben foglalt tilalom alá tartozó visszaélés objektív igazolását.

596 Ebből következik, hogy a felperes nem bizonyította az 1/2003 rendelet 2. cikke és a fenti 592. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében, hogy a kifogásolt magatartás objektíve igazolt volt, ami elegendő a tizenegyedik jogalap elutasításához, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy a Bizottság elkövetett-e ténybeli, jogi és mérlegelési hibákat, valamint megsértette-e indokolási kötelezettségét azáltal, hogy elutasította a felperes által a közigazgatási eljárás során előterjesztett igazolásokat.

597 Mindenesetre a megtámadott határozat 12.9 pontjában szereplő indokok kellően alátámasztottak, és nem tartalmaznak mérlegelési vagy ténybeli hibákat.

598 Ami az Icera „agresszív” áraihoz való igazodást illeti, elegendő megjegyezni, hogy az ítélkezési gyakorlat nem ismeri el az erőfölényben lévő vállalkozásnak a versenytársai áraihoz való igazodáshoz való korlátlan jogát, különösen amennyiben ez a jog a Szerződés által egyébként tiltott felfaló árak alkalmazásának igazolásához vezethet (lásd ebben az értelemben: 2007. január 30-i France Télécom kontra Bizottság ítélet, T-340/03, EU:T:2007:22, 182. pont).

599 Ráadásul az, hogy a felperes számára állítólag „észszerű” volt az Icera áraihoz igazodni, nem jelenti azt, hogy az ilyen magatartás objektíve „igazolt” a fenti 592. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében, mivel hatékonyságnövelést eredményez. Önmagában az a tény, hogy valamely magatartás az azt végrehajtó vállalkozás számára gazdaságilag „észszerűnek” minősíthető, nem elegendő annak a versenyjog értelmében történő objektív igazolásához.

600 Ami az AVC-nél magasabb árak alkalmazását illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az 1991. július 3-i AKZO kontra Bizottság ítéletből (C-62/86, EU:C:1991:286, 71. és 72. pont) eredő ítélkezési gyakorlat szerint az erőfölényben lévő vállalkozás akkor is erőfölénnyel való visszaélést valósít meg, ha az ATC-nél alacsonyabb, de az AVC-nél magasabb árakat alkalmaz, amennyiben ezt a versenytárs kiszorítására irányuló terv keretében teszi. A kiszorításra irányuló ilyen stratégia fennállása esetén – mint a jelen ügyben is –, nincs jelentősége annak, hogy az alkalmazott árak állítólag „nyereségmaximalizáló jellegűek és észszerűek” voltak, mivel magasabbak voltak az AVC-nél.

601 Ami az MDM8200 csipre vonatkozóan a Huawei részére annak érdekében biztosított árcsökkentést illeti, hogy ez utóbbit segítsék az e csipből fennálló elavult többletkészleteinek értékesítésében, meg kell állapítani, hogy ez az árcsökkentés csak a Huawei részére az MDM8200 csipre vonatkozóan kínált árakra vonatkozik. A felperes tehát az előadott magyarázatokkal nem kísérli meg igazolni a ZTE-vel szemben alkalmazott felfaló árakat, illetve az MDM6200 és az MDM8200A csipre vonatkozóan alkalmazott felfaló árakat.

602 Az MDM8200 csipre vonatkozóan a Huawei részére az e csipből fennálló elavult többletkészleteinek értékesítésében való segítése érdekében biztosított árcsökkentést illetően azt is meg kell jegyezni, hogy – amint arra a Bizottság a megtámadott határozat (1185) preambulumbekezdésében rámutat – a Huawei 2010-ben és 2011-ben e csipre vonatkozó újabb megrendeléseket adott le a Qualcommnál, amit a felperes a tárgyaláson ezzel kapcsolatban feltett kérdésre válaszolva megerősített. A Bizottság tehát nem követett el hibát, amikor úgy ítélte meg, hogy nehezen hihető, hogy az említett árcsökkentéseket abból a célból fogadhatták volna el, hogy segítsék a Huaweit egy elavult csipből fennálló többletkészleteinek értékesítésében.

603 Hasonlóképpen, ami az MDM8200 csipre vonatkozóan a felperes által a Huawei részére annak érdekében biztosított árcsökkentést illeti, hogy a felperes az e csipből felhalmozott saját elavult többletkészleteit értékesítse, nehezen hihető, hogy az említett csökkentéseknek ilyen céljuk lett volna. Amint arra ugyanis a Bizottság helyesen hivatkozik, ha ez lett volna a helyzet, a felperes az említett csipre vonatkozóan valamennyi ügyfelének árcsökkentést biztosított volna. Márpedig a megtámadott határozat 74. táblázatából kitűnik, hogy csak a Huawei részesült ilyen árcsökkentésben, és a felperes a többi fő ügyfelével szemben alkalmazott áraknál lényegesen alacsonyabb árakat kínált a számára. Ezenkívül az említett határozat (1185) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a felperesnek 2010 augusztusában a Huaweitől származó kereslet kielégítése érdekében az MDM8200 csipből új egységeket kellett gyártania, amit a felperes a tárgyaláson ezzel kapcsolatban feltett kérdésre is megerősített. Végül a felperes azon érve, amely szerint a Huawei részére biztosított árcsökkentéseket annak érdekében is nyújtották, hogy versenyezzenek a ZTE-nek az Icera egyik csipjét használó készülékeivel, csupán megerősíti a Bizottság által megállapított közvetett felfaló árazást.

604 Ennélfogva a tizenegyedik jogalapot mindenesetre el kell utasítani.

***A harmadik, „a helyes jogi mérce alkalmazásának elmulasztásából eredő téves jogalkalmazásra” alapított jogalapról***

605 A harmadik jogalap három részre oszlik. Az első rész „nyilvánvaló téves jogalkalmazáson”, valamint a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének megsértésén alapul, mivel a Bizottság nem alkalmazta a prioritásokról szóló közleményben meghatározott „helyes jogi mércét”. A második rész a kiszorító árakra és általánosabban az árképzési gyakorlatokra vonatkozó ítélkezési gyakorlat téves alkalmazásán alapul. A harmadik rész a jogbiztonság és a kiszámíthatóság elvének megsértésén alapul.

*Az első, a prioritásokról szóló közleményben meghatározott „helyes jogi mérce” alkalmazásának elmulasztására alapított részről*

606 A felperes szerint a prioritásokról szóló közleményből kitűnik, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás által tanúsított, potenciálisan kiszorító magatartás vizsgálata során a releváns kérdés az, hogy az ilyen magatartás a „hasonlóan hatékony” versenytárs kiszorításához vezethet-e. Az említett közleménynek megfelelően a Bizottságnak az ilyen vizsgálat során ezenkívül bizonyítania kell egyrészt azt, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás azzal, hogy ilyen magatartást tanúsít, szándékosan veszteséget vállalt vagy rövid távon feladta a nyereségét, és másrészt, hogy e vállalkozás a feltételezett felfaló árazás időszakát követően az ilyen veszteség megtérülésére számíthatott. Márpedig, mivel a Bizottság nyilvánosan kötelezettséget vállalt e közlemény tiszteletben tartására, e közlemény jogos elvárásokat keltett az érintett vállalkozásokban.

607 Egyébiránt a prioritásokról szóló közlemény nem teszi lehetővé a Bizottság számára, hogy olyan vállalkozást szankcionáljon, amely jóhiszeműen olyan magatartást tanúsított, amely végül kevésbé jövedelmezőnek bizonyult, mint amire eredetileg számított. Végül a prioritásokról szóló közlemény 66. pontjából kitűnik, hogy a Bizottság csak kivételesen támaszkodhat okirati bizonyítékokra, feltéve hogy azok kellően egyértelműen mutatják a felfaló stratégia fennállását.

608 Márpedig a jelen ügyben a Bizottság nem alkalmazta a prioritásokról szóló közleményt, amit az is mutat, hogy sem a kifogásközlésben, sem a kiegészítő kifogásközlésben vagy a tényállást közlő levélben nem hivatkozott erre a dokumentumra. A felperes egyébiránt a negyedik, nyolcadik, kilencedik és tizedik jogalapra hivatkozva azt állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban egyáltalán nem bizonyította, hogy a felperes bármilyen nyereséget feláldozott volna, nem végezte el a „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzését, és nem vette figyelembe azokat a bizonyítékokat, amelyek azt támasztották alá, hogy a Huawei és a ZTE a kifogásolt magatartás hiányában mindenesetre nem vásárolt volna az Icerától. Ezenkívül a tizenegyedik jogalapra hivatkozva a felperes úgy véli, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési és ténybeli hibát követett el, amikor elutasította az általa előterjesztett objektív igazolást. Végül a tizedik és tizenegyedik jogalapra hivatkozva azt állítja, hogy jóhiszeműen tanúsította a kifogásolt magatartást, mivel nem láthatta előre a K+F költségek felosztására vonatkozóan a Bizottság által az említett határozatban alkalmazott módszert, és észszerűen számíthatott arra, hogy árképzési gyakorlata jövedelmező lesz.

609 Következésképpen a Bizottság „nyilvánvalóan tévesen alkalmazta a jogot”, továbbá megsértette a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvét, valamint a megfelelő ügyintézés elvét és az indokolási kötelezettséget.

610 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

611 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a prioritásokról szóló közlemény a Bizottság által elsődlegesen vizsgálni kívánt ügyek kiválasztására vonatkozó megközelítés behatárolására szorítkozik, így a Bizottság által követett közigazgatási gyakorlat nem köti a nemzeti versenyhatóságokat és bíróságokat (2015. október 6-i Post Danmark ítélet, C-23/14, EU:C:2015:651, 52. pont), és e közleménynek nem célja, hogy jogi állásfoglalást tegyen (2018. december 13-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, T-827/14, EU:T:2018:930, 114. pont).

612 Ebből következik, hogy – mint minden más olyan dokumentum, amely ugyan nem rendelkezik kötelező erővel, de meghatározza azt az általános elemzési keretrendszert, amelyet a Bizottság annak meghatározásához használ, hogy eljárást indítson-e – a prioritásokról szóló közlemény korlátozza a Bizottság mérlegelési jogkörét. Következésképpen a Bizottság valamely konkrét esetben nem térhet el attól anélkül, hogy indokolást ne adna. Ilyen esetben ugyanis még inkább alapvető jelentősége van annak, hogy a Bizottság tiszteletben tartsa az uniós jogrend által a közigazgatási eljárásokban előírt biztosítékokat, köztük az indokolási kötelezettséget (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2017. november 10-i Icap és társai kontra Bizottság ítélet, T-180/15, EU:T:2017:795, 289. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

613 Ennélfogva meg kell vizsgálni, hogy – amint azt a felperes állítja – a Bizottság a jelen ügyben indokolás nélkül tért-e el a prioritásokról szóló közleményben meghatározott általános elemzési keretrendszertől.

614 Ami elsősorban a felperes azon érvét illeti, amely szerint lényegében a Bizottság nem vizsgálta meg, hogy a kifogásolt magatartás a prioritásokról szóló közleménynek megfelelően a „hasonlóan hatékony” versenytárs kiszorításához vezethet-e, a kilencedik jogalap első részének vizsgálatából és különösen a fenti 524–527. pontból kitűnik, hogy az az elemzés, amellyel a Bizottság összehasonlítja az erőfölényben lévő vállalkozás által alkalmazott árakat e vállalkozás bizonyos költségeivel annak értékelése céljából, hogy e vállalkozás felfaló árakat alkalmazott-e, magában foglalja a „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzését, és amennyiben a Bizottság bizonyította – mint a jelen ügyben is –, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás ilyen árakat alkalmazott, ennélfogva hallgatólagosan elvégezte ezt az elemzést, ami elegendő ezen érv elutasításához.

615 Végül a prioritásokról szóló közlemény 26. pontjából kitűnik, hogy ha az LRAIC-ra nincs fedezet – amit a Bizottság a jelen ügyben a megtámadott határozatban bizonyított –, az azt jelenti, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás nem fedezi a szóban forgó termék vagy szolgáltatás előállításához szükséges valamennyi állandó (kapcsolódó) költséget, és hogy egy „hasonlóan hatékony” versenytárs kizárható a piacról, ami megerősíti, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás árainak és költségeinek összehasonlítása keretében a Bizottság hallgatólagosan, de szükségképpen elvégezte a „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzését.

616 Másodsorban, ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint a Bizottság a prioritásokról szóló közlemény alapján köteles volt bizonyítani, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás szándékosan veszteséget vállalt vagy rövid távon feladta a nyereségét, az említett közlemény 66. pontjából kitűnik, hogy bizonyos esetekben a Bizottság az ilyen áron aluli értékesítés bizonyítása érdekében támaszkodhat az erőfölényben lévő vállalkozásnak a – felfaló stratégiát egyértelműen mutató – dokumentumaiban található közvetlen bizonyítékokra, így például egy versenytárs kizárása céljából folytatott áron aluli értékesítésre vonatkozó részletes tervre.

617 Márpedig, amint az a tizedik jogalap vizsgálatából kitűnik, a Bizottság a megtámadott határozat 12.8.1 pontjában ténylegesen a felperes olyan dokumentumaira támaszkodott, amelyek egyértelműen mutatják, hogy a felperesnek szándékában állt az Icera kiszorítása, amelyet a

Huawei és a ZTE számára biztosított árcsökkentések révén hajtott végre, ami elegendő a jelen, lényegében az áron aluli értékesítés megtámadott határozatban történő bizonyításának hiányára alapított érv elutasításához. E tekintetben a felperes állításaival ellentétben a prioritásokról szóló közlemény 66. pontjából egyáltalán nem tűnik ki, hogy a Bizottság csak kivételesen támaszkodhat a felfaló stratégia fennállását alátámasztó okirati bizonyítékokra. Ellenkezőleg, a Bizottság e pontban a „bizonyos esetekben” kifejezést használja, nem pedig a „bizonyos kivételes esetekben” vagy „kivételes esetekben” kifejezést, vagy akár a prioritásokról szóló közlemény 50. lábjegyzetében használt „kivételes körülmények között” kifejezést. E közlemény 44. lábjegyzetében, amely ugyanezen közlemény 66. pontjára vonatkozik, a Bizottság egyébiránt két ítéletre hivatkozik, amelyekben a Törvényszék megerősítette, hogy a Bizottságnak jogában áll ilyen okirati bizonyítékokra támaszkodni, nevezetesen az 1994. október 6-i Tetra Pak kontra Bizottság ítéletre (T-83/91, EU:T:1994:246, 151. és 171. pont) és a 2007. január 30-i France Télécom kontra Bizottság ítéletre (T-340/03, EU:T:2007:22, 198–215. pont).

618 Harmadsorban, ami a felperes azon érvét illeti, miszerint a Bizottság a prioritásokról szóló közlemény alapján köteles lett volna bizonyítani, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás a felfaló árazás időszakát követően az ezen időszakban elszenvedett veszteség megtérülésére számíthatott, e közlemény 70. pontjából kizárólag az tűnik ki, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás megalapozottan számíthat arra, hogy a felfaló magatartás megszüntetése után piaci ereje nagyobb lesz, mint akkor lett volna, ha a vállalkozás nem ilyen magatartást tanúsít, a vállalkozás tehát olyan helyzetben van, hogy az áron aluli értékesítésből feltehetőleg előnye származik. Mindemellett az ítélkezési gyakorlat szerint valamely magatartás visszaélésszerűnek minősülhet anélkül, hogy konkrétan bizonyítani kellene, hogy a szóban forgó vállalkozás észszerűen számíthatott az így elszenvedett veszteségek megtérülésére (lásd ebben az értelemben: 1994. október 6-i Tetra Pak kontra Bizottság ítélet, T-83/91, EU:T:1994:246, 150. pont), ami elegendő a jelen érv elutasításához.

619 Negyedsorban, ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint, mivel nem láthatta előre a Bizottság által a megtámadott határozatban alkalmazott, a K+F költségek felosztására vonatkozó módszert, és ennélfogva jóhiszeműen járt el, a prioritásokról szóló közleménynek megfelelően a Bizottság nem szankcionálhatja őt, meg kell állapítani, hogy a tizedik jogalap vizsgálata keretében megállapítást nyert, hogy a Bizottság nem követett el hibát, amikor megállapította, hogy a felperes árképzési gyakorlata az Icera kiszorítására irányuló terv végrehajtását biztosította, ami elegendő a jelen érv elutasításához.

620 Ötödsorban, ami a felperes arra alapított érvét illeti, hogy a kifogásközlés, a kiegészítő kifogásközlés és a tényállást közlő levél nem tartalmaz a prioritásokról szóló közleményre való hivatkozást, a felperes egyáltalán nem fejti ki, hogy ez mennyiben jelenti azt, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta az említett közleményben kifejtett azon általános elemzési keretrendszert, amelyet a Bizottság annak meghatározásához használ, hogy eljárást indítson-e. E közlemény ráadásul egyáltalán nem kötelezi a Bizottságot arra, hogy az erőfölénnyel való visszaéléssel kapcsolatos határozataiban arra kifejezetten hivatkozzon. Következésképpen a jelen érvet el kell utasítani.

621 Hatodsorban, ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint a Bizottság nem vette figyelembe, hogy a Huawei és a ZTE a kifogásolt magatartás hiányában mindenesetre nem vásárolt volna nagyobb mennyiséget az Icerától, és tévesen utasította el a felperes magatartásának igazolására felhozott objektív indokokat, meg kell jegyezni, hogy a felperes nem fejti ki, hogy a Bizottság ezáltal

mennyiben hagyta figyelmen kívül a prioritásokról szóló közleményben kifejtett azon általános elemzési keretrendszert, amelyet a Bizottság annak meghatározásához használ, hogy eljárást indítson-e.

622 A fentiekből következik, hogy a harmadik jogalap első részét el kell utasítani.

*A második, a kiszorító árakra és általánosabban az árképzési gyakorlatokra vonatkozó ítélkezési gyakorlat téves alkalmazásán alapuló részről*

623 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta a kiszorító árakra és általánosabban az árképzési gyakorlatokra vonatkozó, vagyis az alkalmazandó jogi mércét megállapító ítélkezési gyakorlatot. Ezen állítás alátámasztására a felperes az általa relevánsnak tartott ítéletek több részletét idézi, és azt kifogásolja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem végezte el a „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzését, holott ezt az elemzést az ítélkezési gyakorlat előírja.

624 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

625 Meg kell állapítani, hogy a felperes csupán részleteket idéz az ítélkezési gyakorlatból anélkül, hogy megmagyarázná, hogy a megtámadott határozat mennyiben tér el az azokban előírt jogi mércétől, kivéve a „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzését, amelynek esetében a 2017. szeptember 6-i Intel kontra Bizottság ítéletre (C-413/14 P, EUC:2017:632) való hivatkozást követően a jelen ügyben azt rója fel a Bizottságnak, hogy egyrészt nem végzett ilyen elemzést, másrészt pedig azt, hogy nem vizsgálta meg a vitatott magatartás általi piaci lefedettség mértékének jelentőségét.

626 Márpedig egyrészt a kilencedik jogalap első részének vizsgálatából, és különösen a fenti 524–527. pontból kitűnik, hogy az az elemzés, amellyel a Bizottság összehasonlítja az erőfölényben lévő vállalkozás által alkalmazott árakat e vállalkozás bizonyos költségeivel annak értékelése céljából, hogy e vállalkozás felfaló árakat alkalmazott-e, már magában foglalja a „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzését, és mivel a Bizottság a jelen ügyben bizonyította, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás ilyen árakat alkalmazott, ennélfogva hallgatólagosan elvégezte ezt az elemzést, ami elegendő a felperes arra alapított kifogásának elutasításához, hogy a megtámadott határozat nem tartalmaz ilyen elemzést.

627 Másrészt, amint az a fenti 521–523. pontból kitűnik, a Bizottság a fenti 520. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján nem köteles az erőfölényben lévő vállalkozás által alkalmazott felfaló árazás esetleges fennállásának vizsgálata során azt is ellenőrizni, hogy a vitatott magatartás piaci lefedettsége elegendő mértékű-e ahhoz, hogy e magatartás versenyellenes hatásokat váltson ki, ami elegendő a felperes ilyen ellenőrzés hiányára alapított kifogásának elutasításához.

628 Következésképpen a harmadik jogalap második részét el kell utasítani.

*A harmadik, a jogbiztonság és a kiszámíthatóság elvének megsértésén alapuló részről*

629 A hetedik és a nyolcadik jogalapra hivatkozva a felperes azt állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban mesterséges és újszerű ár-költség elemzést végzett, amely az érintett csipek közül kettő esetében eltér a kifogásközlésben kifejtett elemzéstől, a harmadik csip esetében pedig nem volt előre látható. A felperes szerint a Bizottság ezáltal megsértette a jogbiztonság és a kiszámíthatóság elvét.

630 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

631 Rá kell mutatni, hogy a jelen rész alátámasztása érdekében a felperes csupán általános jelleggel megismétli a jelen jogalap első része, valamint az általa kifejezetten hivatkozott hetedik és nyolcadik jogalap keretében megfogalmazott állításokat anélkül, hogy bármilyen konkrét érvet kifejtene.

632 Következésképpen a harmadik jogalap harmadik részét mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

633 A fentiek összességéből következik, hogy a harmadik jogalapot el kell utasítani.

### *A negyedik, „a »felfaló árazással kapcsolatos elmélet« logikátlan és bizonyítékokkal alá nem támasztott jellegére” alapított jogalapról*

634 A negyedik jogalap tizenhárom részre oszlik. Az első rész azon alapul, hogy a Bizottság „felfaló árazással kapcsolatos elmélete”, amely „célzott és szelektív”, nem kapcsolódik a piac meghatározásához, és azt úgy alakították ki, hogy egy előre meghatározott következtetéshez vezessen. A második rész az említett elmélet önmagában inkoherens és nem kellően indokolt jellegén alapul. A harmadik rész azon alapul, hogy a Bizottság nem bizonyította a felperes magatartásának észszerűtlen jellegét és a felfaló árazásra vonatkozó stratégiáját. A negyedik rész a felperes árainak az Icera árainál magasabb voltára, és ebből következően a piac lezárásának hiányára vonatkozik. Az ötödik rész azon alapul, hogy a Bizottság kulcsfontosságú mentő bizonyítékokat nem vett figyelembe. A hatodik rész a pénzügyi felfaló magatartás bizonyításának hiányán alapul. A hetedik rész a „felfaló árazással kapcsolatos elmélet” újszerű, téves és megalapozatlan jellegén alapul. A nyolcadik rész a 2010 harmadik negyedéve és 2011 második negyedéve közötti közvetlen felfaló árazással kapcsolatos „nyilvánvaló mérlegelési hibákon” alapul. A kilencedik rész azon alapul, hogy a Bizottság az MDM8200 csipet illetően figyelmen kívül hagyta a kereskedelmi realitást. A tizedik rész az említett elmélet logikátlan és az alapvető gazdasági szabályokkal ellentétes jellegén alapul. A tizenegyedik rész azon alapul, hogy a Bizottság nem bizonyította a releváns időszakban elszenvedett veszteségek megtérülését, valamint nem jelölte meg azt az időpontot, amikor a felfaló árazás állítólag véget ért. A tizenkettedik rész azon alapul, hogy a Bizottság nem alkalmazta a „hasonlóan hatékony” versenytárs kritériumát, valamint azon, hogy az Icera ezen időszak alatti jó teljesítménye cáfolja ugyanezt az elméletet. A tizenharmadik rész azon alapul, hogy a Bizottság tévesen a valódi versenyt büntette.

#### *Előzetes észrevételek*

635 Meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat 12. pontjában a Bizottság ismerteti a felperes által elkövetett visszaélésre vonatkozó elemzését.

636 Közelebbről, a megtámadott határozat 12.1 pontjában a Bizottság azzal kezdi, hogy felidézi a különösen a felfaló piaci árakkal kapcsolatban alkalmazandó általános elveket. Ezt követően az említett határozat 12.2 pontjában összefoglalja, hogy a határozat 12.3–12.11 pontjában hogyan alkalmazta ezeket az általános elveket, amit a felperes a „felfaló árazással kapcsolatos elméletnek” nevez.

637 Ennek keretében a Bizottság a megtámadott határozat (334) preambulumbekezdésében kifejti, hogy arra a következtetésre jutott, hogy a felperes 2009. július 1. és 2011. június 30. között két fő ügyfele, a Huawei és a ZTE részére a költségei alatti áron szállított bizonyos mennyiségeket három UMTS-csipjéből, tudniillik az MDM8200, az MDM6200 és az MDM8200A csipekből azzal a szándékkal, hogy kiszorítsa az Icerát, amely a fő versenytársa volt az UMTS-csipek piacának élvonalbeli szegmensében. A Bizottság szerint ezzel a felperes azt kívánta megakadályozni, hogy az Icera, egy kicsi és korlátozott pénzügyi lehetőségekkel rendelkező induló vállalkozás szert tegyen a felperes e piacon fennálló erőfölényének veszélyeztetéséhez szükséges hírnévre és méretre. A Bizottság jelzi, hogy e magatartás felperes által előadott objektív igazolásának hiányára tekintettel arra a következtetésre jutott, hogy a felperes ennélfogva ezen időszakban az EUMSZ 102. cikkel és az EGT-Megállapodás 54. cikkével ellentétes erőfölénnyel való visszaélést követett el.

*Az első, arra alapított részről, hogy a Bizottság „felfaló árazással kapcsolatos elmélete”, amely „célzott és szelektív”, nem kapcsolódik a piac meghatározásához, és azt úgy alakították ki, hogy egy előre meghatározott következtetéshez vezessen*

638 A felperes a tizedik jogalapra hivatkozva azt állítja, hogy a kifogásolt magatartás nem volt sem célzott, sem szelektív jellegű, és hogy a Bizottság „felfaló árazással kapcsolatos elmélete” nem kapcsolódik az érintett piac meghatározásához, mivel e piacnak kizárólag az élvonalbeli szegmensére, ráadásul nem megfelelően meghatározott szegmensére vonatkozik, mivel a felperes által „élvonalbeli” csipeknek tekintett bizonyos csipeket kizártak ebből a szegmensből.

639 A felperes arra is hivatkozik, hogy a „felfaló árazással kapcsolatos elméletet” a Bizottság a saját kényelmére alakította ki, mivel az említett elmélet semmilyen kapcsolatban nem áll a panasszal. A felperes szerint az MDM8200 és az MDM8200A csipet a releváns időszakot megelőzően és azt követően a Huaweitől és a ZTE-től eltérő ügyfelek részére a Bizottság által kiszámított LRAIC-nál alacsonyabb áron értékesítették, ami megkérdőjelezi az említett elméletet.

640 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

641 Mindenekelőtt, ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint a kifogásolt magatartás nem volt sem célzott, sem szelektív, emlékeztetni kell arra, hogy azon közvetlen bizonyítékokból, amelyekre a Bizottság támaszkodott, és amelyek a fenti 538. és 539. pontban a tizedik jogalap vizsgálata keretében részletesebben megvizsgálásra kerültek, kitűnik, hogy a felperes az e dokumentumokban egyértelműen azonosított árcsökkentéseket nyújtott a Huaweinek és a ZTE-nek annak érdekében, hogy megakadályozza, hogy az Icera hozzáférjen e két kulcsfontosságú ügyfélhez, és ezáltal kiszorítsa az Icerát a piacról. A felperes ennélfogva nem állíthatja megalapozottan, hogy magatartása nem volt sem célzott, sem szelektív.

642 Nem lehet továbbá helyt adni a felperes azon állításának sem, amely szerint a Bizottság „felfaló árazással kapcsolatos elmélete”, amely kizárólag az élvonalbeli szegmensre vonatkozik, nem kapcsolódik a piac meghatározásához. A prioritásokról szóló közlemény 64. pontjából ugyanis kitűnik, hogy a felfaló árazás területén áron aluli értékesítésnek minősül az, ha az erőfölényben lévő vállalkozás termékei vagy azok egy része tekintetében alacsony árakat számít fel. Ebből következik, hogy a felfaló magatartás vonatkozhat az érintett piac egy korlátozott részére, nem pedig annak egészére. E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a felfaló magatartásra akár az érintett piactól eltérő piacon is sor kerülhet, amely pedig szigorúan véve nem került meghatározásra (lásd ebben az értelemben: 1991. július 3-i AKZO kontra Bizottság ítélet, C-62/86, EU:C:1991:286, 35. és 45. pont).

643 Ebből következik, hogy a Bizottság egyrészt jogosult volt arra, hogy a megtámadott határozatban szankcionáljon egy olyan magatartást, amely az érintett piac egy szegmensére korlátozódott, másrészt pedig nem volt köteles pontosan körülhatárolni ezt a szegmenst, amint azt az érintett piacot illetően az erőfölény fennállásának vizsgálata érdekében köteles megtenni.

644 Ezenkívül a Bizottság „felfaló árazással kapcsolatos elmélete” és a panasz közötti kapcsolat állítólagos hiányát illetően meg kell állapítani, hogy az [EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikk] szerinti panaszok Bizottság általi kezeléséről szóló bizottsági közlemény (HL 2004. C 101., 65. o.) 55. pontjából kitűnik, hogy a panasz benyújtását követő első szakaszban a Bizottság megvizsgálja a panaszt és adott esetben további információkat szerez be annak eldöntése érdekében, hogy milyen további lépéseket tegyen azzal kapcsolatban, e szakasz magában foglalhat a Bizottság és a panaszos közötti informális eszmecserét a panasz tárgyát képező ténybeli és jogi elemek pontosítása érdekében, továbbá előfordulhat, hogy e szakaszban a Bizottság közli az első reakcióját a panaszossal, lehetőséget biztosítva számára, hogy ezen első reakció fényében részletezze állításait.

645 A jelen ügyben a megtámadott határozat (11)–(13) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a panasz naprakésszé tételét és felülvizsgálatát követően az Icera és a Bizottság között több levélváltásra került sor, ami végül 2012 júniusában az Icera által megfogalmazott, felfaló árazásra vonatkozó állításokhoz vezetett, amit maga a felperes is elismer. Az EUMSZ [101.] és [EUMSZ 102. cikk] szerinti panaszok Bizottság általi kezeléséről szóló bizottsági közlemény 55. pontjára tekintettel meg kell állapítani, hogy szokásos gyakorlatnak minősül az, hogy a panaszos – mint a jelen ügyben is – a panaszban foglalt állításokat a Bizottság első reakciójának figyelembevétele érdekében részletezze. Egyébiránt a versenyjogi szabályok hatékony alkalmazása biztosításának szükségességéből következik, hogy a Bizottságot nem kötheti a panaszos által megfogalmazott keret és jogi értékelés. Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy a felperes nem fejti ki, hogy az a tény, hogy az Icera csak viszonylag későn fejtette ki a felfaló árazásra vonatkozó állításait, mennyiben kérdőjelezheti meg azt, amit az említett határozatban szereplő – a Bizottság általi alapos vizsgálatot követő – „felfaló árazással kapcsolatos elméletnek” nevez.

646 Végül, ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint az MDM8200 és az MDM8200A csip tekintetében a releváns időszakot megelőzően és azt követően az LRAIC-nál alacsonyabb árakat alkalmazott a Huaweitől és a ZTE-től eltérő ügyfelekkel szemben, meg kell állapítani, hogy a felperes egyáltalán nem fejti ki, hogy ez mennyiben kérdőjelezheti meg azt, amit a megtámadott határozatban szereplő „felfaló árazással kapcsolatos elméletnek” nevez. Épp ellenkezőleg, inkább úgy tűnik, hogy ha a Bizottság bizonyítékokat talált volna arra vonatkozóan, hogy a felperes az említett időszakon kívül felfaló árakat alkalmazott más ügyfelekkel szemben, ezt figyelembe vehette volna az említett elmélet megerősítése vagy időbeli kiterjesztése érdekében.

647 A fentiekből következik, hogy a negyedik jogalap első részét el kell utasítani.

*A második, a Bizottság „felfaló árazással kapcsolatos elméletének” önmagában inkoherens és nem kellően indokolt jellegére alapított részről*

648 A felperes a megtámadott határozatban szereplő több ellentmondásra és következetlenségre hivatkozik.

649 Elsősorban, a felperes úgy véli, hogy a „felfaló árazással kapcsolatos elmélet”, amely a megtámadott határozat (993) preambulumbekezdéséből is kitűnik, és amely szerint a felperes először az MDM8200 csipeket használta fel arra, hogy ügyfeleit, a Huaweit és a ZTE-t e csipekről a fejlettebb MDM6200 és MDM8200A csipre migráltassa, majd árstratégiáját az MDM6200 csip kezdeti

sikertelenségére tekintettel az MDM8200A csipre összpontosította, nem egyeztethető össze a kiszorító árakon alapuló „kárelmélettel”, mivel egy ilyen megállapítás csak a felperes által az új termékek piacra vitele révén támasztott erős verseny fennállását tükrözi.

650 Másodsorban, a felperes hangsúlyozza, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban azt rója fel neki, hogy a vitatott magatartást azzal a céllal hajtotta végre, hogy megakadályozza, hogy az Icera hírnévre tegyen szert, holott egy, az ugyanezen határozatban említett belső dokumentumból kitűnik, hogy a felperes úgy vélte, hogy az Icerának több hónappal a releváns időszak előtt sikerült leküzdenie a hírnévvel kapcsolatos akadályokat, ami megkérdőjelezi a Bizottság „felfaló árazással kapcsolatos elméletét”.

651 Harmadsorban, a felperes előadja, hogy a Bizottság nem állíthatja – anélkül, hogy ellentmondásba ne kerülne önmagával – egyrészt a megtámadott határozat (411)–(419) preambulumbekezdésében azt, hogy az MDM6200 csip a releváns időszakban kereskedelmi szempontból nem volt sikeres, másrészt pedig ugyanezen határozat (420) preambulumbekezdésében azt, hogy a felperes a ZTE-vel kapcsolatos stratégiájában erre a csipre támaszkodott. Hasonlóképpen úgy véli, hogy a Bizottság az említett határozat (959) preambulumbekezdésében nem állíthatja egyrészt azt, hogy az MDM8200 csip még az MDM8200A csip piacra vitelét követően is megőrizte a verseny szempontjából fennálló jelentőségét, másrészt pedig ugyanezen határozat (420) preambulumbekezdésében azt, hogy ez utóbbi csip vált azon kulcsfontosságú termékké, amelyre a felperes 2010-ben és 2011-ben stratégiájának végrehajtása során támaszkodott.

652 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

653 Mindjárt az elején meg kell állapítani, hogy a jelen részt mint hatástalant el kell utasítani, mivel még ha az e rész alátámasztására felhozott három érv megalapozott is lenne, ez nem érintené a megtámadott határozat jogszerűségét.

654 Az a tény ugyanis, hogy a felperes az új termékek piacra vitele révén állítólag erős versenyt támasztott, hogy az Icerának sikerült hírnévre szert tennie, vagy hogy a felperes az MDM6200 csip kereskedelmi sikerének hiánya miatt nem alapíthatta arra, illetve az MDM8200A csip piacra vitelét követően az MDM8200 csipre a felfaló stratégiáját, nem alkalmas arra, hogy cáfolja annak a Bizottság általi megállapítását, hogy a felperes felfaló árakat alkalmazott azzal a szándékkal, hogy versenytársát, az Icerát kizárja, ami elegendő a felperes által elkövetett visszaélés fennállásának bizonyításához (1991. július 3-i AKZO kontra Bizottság ítélet, C-62/86, EU:C:1991:286, 70. és 71. pont).

655 Ennélfogva a negyedik jogalap második részét el kell utasítani.

*A harmadik, arra alapított részről, hogy a Bizottság nem bizonyította a felperes magatartásának észszerűtlen jellegét és a felfaló árazásra vonatkozó stratégiáját*

656 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság nem bizonyította, hogy magatartása észszerűtlen volt, kivéve ha ki akarta szorítani az Icerát, vagy hogy az árai az Icera kizárására irányuló terv végrehajtását képezték. A felperes szerint az a néhány dokumentum, amelyre a Bizottság az ilyen terv fennállásának bizonyítása érdekében támaszkodik, az árakkal kapcsolatos döntési jogkörrel nem rendelkező, alacsony beosztású alkalmazottaktól származik.

Hozzáteszi, hogy a Bizottság semmilyen bizonyítékot nem terjeszt elő arra vonatkozóan, hogy a felperes áron aluli értékesítést folytatott volna, noha a prioritásokról szóló közlemény értelmében bizonyítania kellett az áron aluli értékesítés fennállását.

657 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

658 Meg kell állapítani, hogy a jelen rész alátámasztása érdekében a felperes csupán megismétli azokat az érveket, amelyeket az áron aluli értékesítés fennállására vonatkozó bizonyíték állítólagos hiányát illetően a harmadik jogalap első részében, illetve az Icera kiszorítására irányuló stratégia fennállására vonatkozó bizonyíték állítólagos hiányát illetően a tizedik jogalap keretében felhozott.

659 Márpedig ezeket az érveket, amelyeket a Törvényszék a harmadik jogalap első részének vizsgálata keretében és a tizedik jogalap keretében elutasított, ugyanezen okokból el kell utasítani, amennyiben azokat a negyedik jogalap harmadik részének alátámasztására hozták fel, ami elegendő e rész elutasításához.

*A negyedik, a felperes árainak az Icera árainál magasabb voltára alapított részről*

660 A felperes előadja, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság elismeri egyrészt, hogy a felperes árai magasabbak voltak az Icera árainál, másrészt pedig azt állítja, hogy az Icera csipjei jobb minőségűek voltak. A felperes szerint, ha ez igaz lenne, ennélfogva logikus lett volna, hogy a felperes a csipjei árát a termékei gyengébb minőségének ellensúlyozása érdekében csökkentse, amit a Bizottság nem vett figyelembe.

661 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

662 Emlékeztetni kell arra, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás visszaél az erőfölénnyel, ha az AVC-nél alacsonyabb árakat alkalmaz, vagy ha az ATC-nél alacsonyabb, de az AVC-nél magasabb árakat alkalmaz, amennyiben az ilyen árakat a versenytárs kiszorítására irányuló stratégia keretében határozzák meg (1991. július 3-i AKZO kontra Bizottság ítélet, C-62/86, EU:C:1991:286, 70–72. pont).

663 A jelen ügyben az ötödik–nyolcadik és a tizedik jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy a Bizottság megfelelően bizonyította, hogy a felperes felfaló árakat alkalmazott azzal a szándékkal, hogy kizárja versenytársát, az Icerát, ami elegendő a felperes által elkövetett erőfölénnyel való visszaélés fennállásának bizonyításához.

664 Egyébiránt a tizenegyedik jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy a Bizottság nem követett el hibát és nem sértette meg az indokolási kötelezettségét, amikor elutasította a felperes által előterjesztett objektív igazolásokat, ideértve a felperes azon állítását is, amely szerint felfaló árait az Icera agresszív áraira válaszul alkalmazta.

665 Ennélfogva nem róható fel megalapozottan a Bizottságnak, hogy nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a felperes által alkalmazott felfaló árakat az Icera alacsonyabb árai vagy a felperes termékeinek gyengébb minősége igazolta. Egyébiránt a felfaló árazási gyakorlat fennállásának értékelésére szolgáló referenciakritérium nem azon vállalkozás árain és költségein alapul, amellyel szemben ilyen gyakorlatot alkalmaznak, vagy az érintett termékek minőségén, hanem az erőfölényben lévő vállalkozás árain és költségein.

666 Ennélfogva a negyedik jogalap negyedik részét el kell utasítani.

*Az ötödik, arra alapított részről, hogy a Bizottság kulcsfontosságú mentő bizonyítékokat nem vett figyelembe*

667 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság nem vett figyelembe több „kulcsfontosságú” mentő bizonyítékot, nevezetesen először is azt, hogy a Huawei és a ZTE kijelentette, hogy a kifogásolt magatartás hiányában nem vásároltak volna nagyobb mennyiséget az Icerától, másodszor azt, hogy az Icera csipjei technikai szempontból túlhaladottak voltak,és hogy az Icera mindenesetre nem tudott volna a felperes előtt LTE-csipet kifejleszteni, és harmadszor azt, hogy az Icerát a releváns időszakban nem szorították ki a piacról, mivel sikerült jelentős külső befektetéseket vonzania, és megszerezte az Nvidia.

668 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

669 Emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az erőfölényben lévő vállalkozás visszaél az erőfölénnyel, ha az AVC-nél alacsonyabb árakat alkalmaz, vagy ha az ATC-nél alacsonyabb, de az AVC-nél magasabb árakat alkalmaz, amennyiben az ilyen árakat a versenytárs kiszorítására irányuló stratégia keretében határozzák meg (1991. július 3-i AKZO kontra Bizottság ítélet, C-62/86, EU:C:1991:286, 70–72. pont). Márpedig a jelen ügyben különösen az ötödik–nyolcadik és a tizedik jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy a Bizottság megfelelően bizonyította, hogy a felperes felfaló árakat alkalmazott azzal a szándékkal, hogy kizárja versenytársát, az Icerát, ami elegendő a felperes által elkövetett erőfölénnyel való visszaélés fennállásának bizonyításához.

670 Következésképpen az a tény, hogy a kifogásolt magatartással érintett két ügyfél ilyen magatartás hiányában mindenesetre nem vásárolt volna nagyobb mennyiséget az Icerától, hogy ez utóbbi technológiája túlhaladott lenne, vagy hogy az Icera külső finanszírozást vonzott és a releváns időszakban megszerezték, még ha be is bizonyosodik, nem befolyásolhatta volna a Bizottságnak a visszaélés fennállására vonatkozó következtetését, amely azon a megállapításon alapult, hogy a felperes a költségeinél alacsonyabb árakat alkalmazott azzal a szándékkal, hogy kiszorítsa versenytársát, az Icerát. Ez annál is inkább igaz, mivel a felperes által hivatkozott e három tényező a felperesen kívül álló tényezőt jelent, amelyekre a felperesnek semmilyen befolyása nem volt, és amelyek ennélfogva nem mentesíthetik a felperest az általa elkövetett jogsértés miatt kiszabott bármely szankció alól.

671 Mindenesetre rá kell mutatni arra is, hogy a felperes megelégszik azzal, hogy a szóban forgó három tényezőt „kulcsfontosságúnak” minősítse, anélkül azonban, hogy megmagyarázná, hogy ha azokat a Bizottság figyelembe vette volna, azok mennyiben kérdőjelezhették volna meg azt, amit a „felfaló árazással kapcsolatos elméletnek” nevez.

672 Ennélfogva a negyedik jogalap ötödik részét el kell utasítani.

*A hatodik, a pénzügyi felfaló magatartás bizonyításának hiányára alapított részről*

673 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozatban hivatkozott felfaló árazást nem támasztják alá hiteles bizonyítékok, és annak ellentmond az a tény, hogy az Icerát a releváns időszakban megszerezte az Nvidia. Hozzáteszi, hogy a közigazgatási eljárás során vitatta a „pénzügyi felfaló magatartás” fennállását, aminek következtében a Bizottság az említett határozatban attól elállt, és csupán „hagyományos felfaló árazásra” hivatkozott.

674 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

675 A jelen rész elutasításához elegendő megállapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatot még a felperes saját bevallása szerint sem pénzügyi felfaló magatartásra, hanem hagyományos felfaló árazásra alapította, vagyis arra, hogy egy erőfölényben lévő vállalkozás a költségeinél alacsonyabb árakat alkalmaz azzal a szándékkal, hogy kiszorítsa a versenytársát.

676 Következésképpen a felperesnek a pénzügyi felfaló magatartás fennállására vonatkozó bizonyítékok hiányára alapított érvét hatástalannak kell nyilvánítani, és a negyedik jogalap hatodik részét el kell utasítani.

*A hetedik, a „felfaló árazással kapcsolatos elmélet” újszerű, téves és megalapozatlan jellegére alapított részről*

677 A felperes kifejti, hogy nem védhető a Bizottság „felfaló árazással kapcsolatos elmélete”, amely szerint a felperes felfaló árakon MDM8200 csipeket szállított a Huawei részére annak érdekében, hogy ez utóbbi meggyőzhesse a mobilhálózat-üzemeltetőket arról, hogy a ZTE-nek az Icera csipjeivel ellátott készülékei helyett a felperes csipjeivel ellátott készülékeket részesítsék előnyben.

678 A felperes szerint a Bizottság a „felfaló magatartással kapcsolatos elméletét” pusztán azért alakította ki, mert a 2009 júliusától 2010 júniusáig terjedő időszakban csak a Huawei tekintetében talált az MDM8200 csipeket érintő felfaló árakra vonatkozó bizonyítékokat, a ZTE tekintetében azonban nem.

679 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

680 Emlékeztetni kell arra, hogy különösen az ötödik–nyolcadik és a tizedik jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy a Bizottság megfelelően bizonyította, hogy a felperes felfaló árakat alkalmazott többek között a Huawei tekintetében az MDM8200 csipre vonatkozóan azzal a szándékkal, hogy kizárja versenytársát, az Icerát, amit a felperes a jelen rész keretében nem vitat.

681 Következésképpen hatástalannak kell nyilvánítani a felperes által a Bizottság azon megállapításával szemben felhozott érvet, amely szerint a felperes először kizárólag a Huaweinek kínált felfaló árakat, a ZTE-nek még nem, annak érdekében, hogy a Huaweinek a felperes egyik csipjével ellátott készülékeit előnyben részesítsék a ZTE-nek az Icera egy csipjével ellátott készülékeivel szemben, mivel ez az érv nem teszi lehetővé annak megkérdőjelezését, amit a felperes a „felfaló árazással kapcsolatos elméletnek” nevez.

682 A felperes ezenkívül azt állítja, hogy a Bizottság azért alakította ki a „felfaló árazással kapcsolatos elméletét”, mert a 2009 júliusától 2010 júniusáig terjedő időszakot illetően csak a Huawei tekintetében talált az MDM8200 csipeket érintő felfaló árakra vonatkozó bizonyítékokat, a ZTE tekintetében azonban nem. Márpedig annak bizonyítása, hogy a felperes felfaló árakat alkalmazott a Huaweivel szemben azzal a szándékkal, hogy kiszorítsa az Icerát, elegendő a visszaélés fennállásának bizonyításához. A Bizottság ennélfogva nem volt köteles bizonyítani a ZTE-vel szembeni felfaló árazás fennállását is ahhoz, hogy a felperest szankcionálhassa.

683 A negyedik jogalap hetedik részét ezért el kell utasítani.

*A nyolcadik, 2010 harmadik negyedéve és 2011 második negyedéve közötti közvetlen felfaló árazással kapcsolatos „nyilvánvaló mérlegelési hibákra” alapított részről*

684 A hatodik és a hetedik jogalapra hivatkozva a felperes a Bizottság által elkövetett három hibára hivatkozik, amelyek közül kettő a K+F költségek hozzárendelésére, egy pedig az NRE-kifizetésnek a ZTE-hez történő hozzárendelésére vonatkozik.

685 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

686 Emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék ezeket az érveket a hatodik és a hetedik jogalap vizsgálata keretében megvizsgálta és elutasította, ami elegendő a negyedik jogalap nyolcadik részének elutasításához.

*A kilencedik, arra alapított részről, hogy a Bizottság az MDM8200 csipet illetően figyelmen kívül hagyta a kereskedelmi realitást*

687 A felperes arra hivatkozik, hogy az MDM8200 csippel kapcsolatban technikai problémák merültek fel, ami azzal a következménnyel járt, hogy a Huawei e csipből többletkészleteket halmozott fel, és ezért a felperes részéről teljesen észszerű volt, hogy az említett csipre vonatkozóan árcsökkentést nyújtson. Állítása szerint az ilyen árcsökkentéseket nem a kiszorításra irányuló szándékkal nyújtotta.

688 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

689 Amint az különösen az ötödik–nyolcadik és a tizedik jogalap vizsgálatából kitűnik, a Bizottság megfelelően bizonyította, hogy a felperes felfaló árakat alkalmazott azzal a szándékkal, hogy kizárja versenytársát, az Icerát. Ezenkívül, amint az a tizenegyedik jogalap vizsgálatából kitűnik, a Bizottság nem követett el hibát és nem sértette meg az indokolási kötelezettségét, amikor elutasította a felperes által előterjesztett objektív igazolásokat, ideértve a felperes azon állítását is, amely szerint felfaló árait azzal a céllal alkalmazta, hogy segítse a Huaweit az MDM8200 csipből felhalmozott többletkészleteinek értékesítésében. Ezenkívül, amint arra a Bizottság a beadványaiban helyesen rámutat, az a tény, hogy egy felfaló magatartás potenciálisan racionális, még nem teszi azt jogszerűvé.

690 Ennélfogva nem róható fel megalapozottan a Bizottságnak, hogy az MDM8200 csipet illetően nem vette figyelembe a kereskedelmi realitást, vagyis az e termékkel kapcsolatos technikai problémákat.

691 Ennélfogva a negyedik jogalap kilencedik részét el kell utasítani.

*A tizedik, a „felfaló árazással kapcsolatos elmélet” logikátlan és az alapvető gazdasági szabályokkal ellentétes jellegére alapított részről*

692 Annak alátámasztása érdekében, hogy a „felfaló árazással kapcsolatos elmélet” logikátlan és a gazdasági szabályokkal ellentétes, a felperes arra hivatkozik, hogy árai magasabbak voltak az Icera árainál, és hogy a felfaló árakon értékesített csipek mennyisége a releváns időszakban elhanyagolható volt az érintett piacon és e piac élvonalbeli szegmensében értékesített csipek mennyiségéhez képest.

693 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

694 Amint az különösen az ötödik–nyolcadik és a tizedik jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy a Bizottság megfelelően bizonyította, hogy a felperes az 1991. július 3-i AKZO kontra Bizottság ítélet (C-62/86, EU:C:1991:286) értelmében felfaló árakat alkalmazott azzal a szándékkal, hogy kizárja versenytársát, az Icerát, ami elegendő a felperes által elkövetett visszaélés fennállásának bizonyításához. Ennélfogva, amint az a jelen jogalap negyedik részének vizsgálata keretében megállapításra került, nem róható fel megalapozottan a Bizottságnak, hogy nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a felperes által alkalmazott felfaló árak magasabbak voltak az Icera árainál.

695 Egyébiránt, amint az a kilencedik jogalap első részének elemzéséből, pontosabban a fenti 521–523. pontból kitűnik, a Bizottság nem köteles az erőfölényben lévő vállalkozás által alkalmazott felfaló árazás esetleges fennállásának vizsgálata során ellenőrizni, hogy a vitatott magatartás piaci lefedettsége elegendő mértékű-e ahhoz, hogy e magatartás versenyellenes hatásokat váltson ki.

696 Ebből következik, hogy a negyedik jogalap tizedik részét el kell utasítani.

*A tizenegyedik, arra alapított részről, hogy a Bizottság nem bizonyította a releváns időszakban elszenvedett veszteségek megtérülését, valamint nem jelölte meg azt az időpontot, amikor a felfaló árazás állítólag véget ért*

697 A felperes a harmadik jogalapra hivatkozva elsősorban azt állítja, hogy a Bizottság nem bizonyította az elszenvedett veszteségeknek a jogsértés időszakát követő időszakban a felperes számára történő megtérülését, noha a prioritásokról szóló közleménynek megfelelően köteles lett volna ezt bizonyítani. Másodsorban azt kifogásolja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem bizonyította, hogy a felperes állítólagos felfaló szándéka mikor ért véget.

698 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

699 Amint az a harmadik jogalap vizsgálatából és különösen a fenti 618. pontból kitűnik, a Bizottság többek között a prioritásokról szóló közlemény alapján nem köteles bizonyítani, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás számára megtérült a felfaló árazás jellemezte időszakban elszenvedett veszteség.

700 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy semmi nem kötelezi a Bizottságot arra, hogy azonosítsa a felfaló árazás végét jelentő végső szakaszt, és hogy az a tény, hogy a megtámadott határozatban a 2011. június 30. utáni időszakra vonatkozóan már nem végez elemzést, egyszerűen azt jelenti, hogy ettől az időponttól már nem talált elegendő bizonyítékot a felperes által tanúsított felfaló magatartás fennállására vonatkozóan.

701 Következésképpen a negyedik jogalap tizenegyedik részét el kell utasítani.

*A tizenkettedik részről, amely azon alapul, hogy a Bizottság nem alkalmazta a „hasonlóan hatékony” versenytárs kritériumát, valamint azon, hogy az Icera releváns időszak alatti jó teljesítménye cáfolja a „felfaló árazással kapcsolatos elméletet”*

702 A felperes a kilencedik jogalapra hivatkozva mindenekelőtt azt állítja, hogy a Bizottság nem végezte el a „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzését. Ezt követően kifejti, hogy a Bizottság nem vette figyelembe az azt alátámasztó bizonyítékokat, hogy az Icerát a releváns időszakban nem zárták ki a piacról, sőt igen jó eredményeket ért el, ami megkérdőjelezi a „felfaló árazással kapcsolatos elméletet”.

703 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

704 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a kilencedik jogalap első részének vizsgálatából, és különösen a fenti 524–527. pontból kitűnik, hogy az az elemzés, amellyel a Bizottság összehasonlítja az erőfölényben lévő vállalkozás által alkalmazott árakat e vállalkozás bizonyos költségeivel annak értékelése céljából, hogy e vállalkozás felfaló árakat alkalmazott-e, magában foglalja a „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzését, és mivel a Bizottság a jelen ügyben bizonyította, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás ilyen árakat alkalmazott, ennélfogva hallgatólagosan elvégezte ezt az elemzést, ami elegendő a felperes arra alapított kifogásának elutasításához, hogy a megtámadott határozat nem tartalmazza a „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzését.

705 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy amint az a fenti 520. és 521. pontból kitűnik, a Bizottság nem köteles bizonyítani, hogy a felfaló magatartás ténylegesen versenyellenes hatásokkal járt, ami elegendő az arra alapított kifogás elutasításához, hogy a releváns időszakban ténylegesen nem került sor az Icera kizárására.

706 A negyedik jogalap tizenkettedik részét ennélfogva el kell utasítani.

*A tizenharmadik, arra alapított részről, hogy a Bizottság tévesen a valódi versenyt büntette*

707 A felperes azzal érvel, hogy ő csupán erős, de szokásos, az „érdemeken alapuló versenyt” folytatott, és hogy az alacsony árak jelen ügyben szankcionált alkalmazása valójában elősegíti a versenyt. Álláspontja szerint ez az első eset, amikor a Bizottság a K+F költségek megtérülésének elmaradása miatt felfaló árazást állapít meg.

708 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

709 Amint az a tizedik jogalap vizsgálatából kitűnik, a Bizottság a megtámadott határozatban – mind közvetlen bizonyítékokra, azaz a felperes belső dokumentumaira, mind pedig közvetett bizonyítékokra, azaz kontextuális elemekre támaszkodva – megfelelően bizonyította, hogy a felperes a Huawei és a ZTE tekintetében az MDM8200, az MDM6200 és az MDM8200A csipre vonatkozóan felfaló árakat alkalmazott azzal a szándékkal, hogy kiszorítsa az Icerát. Ebből következik, hogy a felperes nem állíthatja megalapozottan, hogy ily módon valójában a versenyre nézve kedvező módon járt el.

710 Ami ezenkívül a felperes azon állítását illeti, amely szerint a Bizottság a jelen ügyben először állapít meg felfaló árazást a K+F költségek megtérülésének elmaradása miatt, meg kell állapítani, hogy ezt az érvet a Törvényszék a hetedik jogalap vizsgálata keretében megvizsgálta és elutasította, és azt ugyanazon okokból el kell utasítani annyiban, amennyiben azt a jelen rész alátámasztása érdekében hozták fel.

711 Következésképpen a negyedik jogalap tizenharmadik részét el kell utasítani. Következésképpen, mivel e jogalap további tizenkét része is elutasításra került, az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

### *A nyolcadik, „az elvégzett ár-költség elemzés nyilvánvalóan téves jellegére” alapított jogalapról*

712 A nyolcadik jogalap három részre oszlik. Az első rész az ár-költség elemzés kezdeti időszakára vonatkozik. A második rész az ár-költség elemzés során elkövetett legalapvetőbb hibákra vonatkozik. A harmadik rész arra vonatkozik, hogy a megtámadott határozatban nem javították ki az említett hibákat.

713 Mivel lényegében a jelen jogalap második és harmadik része is a Bizottság által az ár-költség elemzés során elkövetett hibákra vonatkozik, amelyeket a Bizottság a megtámadott határozatban nem javított ki, azokat együttesen kell megvizsgálni.

#### *Előzetes észrevételek*

714 A megtámadott határozat 12.7.1 pontjában a Bizottság a három érintett csipre vonatkozó negyedéves ár-költség elemzést végzett a két érintett ügyfél tekintetében annak ellenőrzése érdekében, hogy a felperes az AVC-nél vagy az LRAIC-nál alacsonyabb árakat alkalmazott-e.

715 A megtámadott határozat 12.7.1.1 pontjában a Bizottság először is kifejtette, hogy egy csip kereskedelmi életciklusának kezdetén az AVC-je különösen magas, és csak akkor stabilizálódik, ha a csip nagyléptékű gyártást ér el. Ezen okból a Bizottság ezt követően kifejtette, hogy ár-költség elemzésében nem vette figyelembe a nagyléptékű gyártás szakaszát megelőző negyedéveket, és hogy ez a megközelítés a felperesre nézve kedvező, mivel az említett elemzés – a ciklus elején mesterségesen magas gyártási költségekre tekintettel – e negyedévek tekintetében felfaló árak megállapításához vezetett volna (a megtámadott határozat (940) preambulumbekezdése). Végül a Bizottság meghatározta azt a negyedévet, amelynek során a három érintett csip az álláspontja szerint ilyen nagyléptékű gyártást ért el, és amely az elemzésének kezdetét jelentette, ami az MDM8200 csipet illetően 2009 harmadik negyedévét, az MDM6200 és az MDM8200A csipet illetően pedig 2010 harmadik negyedévét jelentette (a megtámadott határozat (941)–(943) preambulumbekezdése).

716 A Bizottság ezt követően elvégezte ár-költség elemzését, és megállapította, hogy a felperes 2009. július 1. és 2011. június 30. között az érintett három csipre vonatkozóan és az érintett két ügyfél tekintetében felfaló árakat alkalmazott, amint az többek között a megtámadott határozat 55–57. táblázatából kitűnik.

*Az első, az ár-költség elemzés kezdeti időszakára vonatkozó részről*

717 A felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság tévesen és megfelelő indokolás nélkül határozta meg az ár-költség elemzés kezdeti időszakát.

718 A felperes különösen azt rója fel a Bizottságnak, hogy önkényesen és megfelelő indokolás nélkül tekintette úgy, hogy egy csip akkor éri el a nagyléptékű gyártást, amikor gyártási volumenének jelentős növekedése figyelhető meg. A felperes szerint a Bizottságnak inkább azt az időpontot kellett volna figyelembe vennie, amikor e csip AVC-jének jelentős és tartós csökkenése figyelhető meg, mivel az említett csip csak akkor éri el a teljes gyártási kapacitását, amikor az AVC stabilizálódott.

719 Az AVC jelentős csökkenésén alapuló megközelítése alapján a felperes azt állítja, hogy az MDM8200 csip csak 2010 második negyedévében, míg az MDM8200A és az MDM6200 csip csak 2011 első negyedévében érte el a nagyléptékű gyártást.

720 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

721 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a felek nem vitatják, hogy egy csip AVC-je a kereskedelmi életciklusának elején általában nagyon magas, majd a gyártás növekedésével jelentősen csökken, és a ciklus utolsó részében stabilizálódik. A felek álláspontja azonban eltér a tekintetben, hogy a Bizottság egy csip kereskedelmi életciklusának mely időpontjától végezheti el érvényesen az ár-költség elemzést annak ellenőrzése érdekében, hogy felfaló árakat alkalmaztak-e.

722 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes megelégszik azzal, hogy más megközelítést javasoljon, de nem fejti ki, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban követett megközelítés mennyiben lenne téves, és azt sem, hogy az ár-költség elemzés kiindulópontjának miért kellene annak az időpontnak megfelelnie, amikor egy csip AVC-jének jelentős és tartós csökkenése figyelhető meg. Ezenkívül az a tény, hogy a Bizottság által elfogadott megközelítés nem kedvezőbb a felperes számára, mint az utóbbi által javasolt megközelítés, vagy hogy a két megközelítés nem hasonló, nem jár azzal a következménnyel, hogy a Bizottság megállapításai tévesek (lásd ebben az értelemben: 2012. március 29-i Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság ítélet, T-336/07, EU:T:2012:172, 225. pont), ami elegendő ezen első rész elutasításához.

723 A fentiekből következik, hogy az első részt el kell utasítani.

*A többi, az ár-költség elemzés legalapvetőbb, a megtámadott határozatban ki nem javított hibáira vonatkozó részről*

724 A második rész alátámasztása érdekében a felperes azt állítja, hogy ha az azt érintő legalapvetőbb hibákat kijavítanák, az ár-költség elemzés az MDM8200 csipet illetően már csak az LRAIC-nál alacsonyabb árak megállapításához vezetne, a Huawei tekintetében három negyedévben, a ZTE tekintetében pedig egyetlen negyedévben. A negyedik, a hatodik és a hetedik jogalapra hivatkozva kifejti, hogy ezek a legalapvetőbb hibák a „felfaló árazással kapcsolatos elméletet”, az árak kiszámítását és a költségek kiszámítását érintik.

725 A harmadik rész alátámasztása érdekében a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság tévesen és nem megfelelő indokolással utasította el azokat a javításokat, amelyeket az ár-költség elemzést érintő legalapvetőbb hibák tekintetében javasolt. Közelebbről, egyrészt a kilencedik jogalapra hivatkozva azt rója fel a Bizottságnak, hogy nem végezte el a „hasonlóan hatékony” versenytárs

elemzését, ami torzította az ár-költség elemzését, másrészt pedig a hatodik és hetedik jogalapra hivatkozva vitatja a megtámadott határozat (994) és azt követő preambulumbekezdéseiben megfogalmazott állításokat.

726 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

727 Meg kell állapítani, hogy a felperes nem terjeszt elő semmilyen új elemet a nyolcadik jogalap második és harmadik részének alátámasztására, és megelégszik azzal, hogy – ráadásul viszonylag homályos módon – bizonyos más jogalapokra hivatkozzon, különösen a megtámadott határozatban kifejtett „felfaló árazással kapcsolatos elméletet”, valamint az árak és költségek Bizottság általi kiszámítását érintő hibák fennállását, továbbá a „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzésének hiányát illetően. Márpedig ezeket az elemeket a Törvényszék az említett határozatban kifejtett „felfaló magatartással kapcsolatos elméletet” érintő állítólagos hibákat illetően a negyedik jogalap vizsgálata keretében, az árak és költségek Bizottság általi kiszámítását érintő állítólagos hibákat illetően a hatodik és hetedik jogalap vizsgálata keretében, valamint a „hasonlóan hatékony” versenytárs elemzésének állítólagos hiányát illetően a kilencedik jogalap első része keretében elutasította, ami elegendő a nyolcadik jogalap második és harmadik részének elutasításához.

728 Következésképpen a nyolcadik jogalap második és harmadik részét el kell utasítani. Következésképpen, mivel e jogalap első része is elutasításra került (lásd a fenti 723. pontot), az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

### *A tizenkettedik, a megtámadott határozat indokolásának elégtelenségére alapított jogalapról*

729 A felperes a Charta 41. cikkének és az EUMSZ 296. cikknek a megtámadott határozat elégtelen indokolása miatti megsértésére hivatkozik.

730 Közelebbről, a felperes elsősorban azt állítja, hogy a megtámadott határozat ellentmondásokat, hiányos értékeléseket és homályos kijelentéseket tartalmaz, és e tekintetben a keresetlevél A.12. mellékletére hivatkozik, amelyben összeállította e következetlenségek listáját.

731 Másodsorban, a felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság megalapozatlan állításokat fogalmaz meg, és kritikátlanul átveszi a panaszos állításait.

732 Harmadsorban, a felperes azon esetekre hivatkozik, amelyekben a Bizottság nem tárgyalt – és még kevésbé sem vizsgált meg komolyan – a közigazgatási eljárás során felhozott bizonyos érveket, nevezetesen először is az információkérések keretében feltett kérdéseknek az érintett piac körülhatárolására való alkalmatlanságára vonatkozó érvet, másodszor a szóban forgó csipek fejlesztési költségeinek a Huawei és a ZTE tekintetében többletköltség jellegére vonatkozó érvet, harmadszor, az arra vonatkozó érvet, hogy a Bizottság által a felperes kiszorításra irányuló szándékának bizonyítására felhasznált dokumentumok egyike sem tartalmaz az MDM8200 csipre való hivatkozást, negyedszer a közvetett felfaló árazásra vonatkozó érvet, ötödször pedig azon érvet, amely szerint a felperes csak az Icera áraihoz igazította árait.

733 Negyedsorban, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság nem említette a felperes által a közigazgatási eljárás során javasolt referenciaköltség-számítási módszert, és azt a megtámadott határozatban magyarázat nélkül nem vette figyelembe.

734 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

735 Meg kell jegyezni, hogy a Charta 41. cikke (1) bekezdésének c) pontja arra vonatkozó kötelezettséget ír elő az igazgatási szervek számára, hogy döntéseiket indokolják. Hasonlóképpen, az EUMSZ 296. cikk előírja, hogy az uniós jogi aktusoknak indokolást kell tartalmazniuk.

736 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós intézmények jogi aktusainak az EUMSZ 296. cikkben megkövetelt indokolásának igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus jellegéhez, továbbá abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelésének úgy, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, és a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Az indokolás követelményét az adott ügy összes körülménye alapján kell értékelni, többek között a jogi aktus tartalma, a felhozott indokok jellege, valamint a címzettek vagy egyéb, a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett személyek magyarázathoz jutás iránti érdeke alapján. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt a kérdést, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (lásd: 2016. március 10-i HeidelbergCement kontra Bizottság ítélet, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

737 Arra is emlékeztetni kell, hogy az indokolás fennállását külön kell választani ezen indokolás megalapozottságának kérdésétől. Ebből következik, hogy az indokolás hiányára vagy elégtelenségére alapított jogalap keretében a megtámadott határozat megalapozottságának vitatását célzó kifogások és érvek hatástalanok (lásd ebben az értelemben: 2018. július 12-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítélet, T-449/14, EU:T:2018:456, 164. pont).

738 Ami a megtámadott határozatban szereplő ellentmondásokra, hiányos értékelésekre és homályos kijelentésekre alapított első kifogást illeti, meg kell állapítani, hogy a felperes állításaival ellentétben a megtámadott határozat nem tartalmazza a keresetlevél A.12. mellékletében felsorolt ellentmondásokat, hiányos értékeléseket és homályos kijelentéseket, ami elegendő a jelen kifogás elutasításához.

739 Ami a megalapozatlan állításokra és a panaszos állításainak a megtámadott határozatban történő kritikátlan átvételére alapított második kifogást illeti, meg kell állapítani, hogy e kifogás a megtámadott határozat megalapozottságának vitatására irányul, és ennélfogva a jelen jogalap keretében hatástalan.

740 Ami az arra alapított harmadik kifogást illeti, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem tárgyalt bizonyos, a közigazgatási eljárás során felhozott érveket, meg kell jegyezni, hogy a felperes a második jogalap keretében (az információkérések keretében az érintett piac körülhatárolása érdekében feltett kérdéseket illetően), a negyedik jogalap keretében (a közvetett felfaló árazást illetően), a hetedik jogalap keretében (a fejlesztési költségeket illetően), a tizedik jogalap keretében (a kiszorításra irányuló szándékot illetően) és a tizenegyedik jogalap keretében (az Icera áraihoz való igazodást illetően) mindezeket az érveket felhozta, és a Törvényszék azok mindegyikét az említett jogalapok vizsgálata keretében kifejezetten megvizsgálta, és e vizsgálat alapján elutasította, ami elegendő a jelen kifogás elutasításához.

741 Egyébiránt, amennyiben a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság nem vizsgálta meg komolyan a szóban forgó érveket, e kifogás a megtámadott határozat megalapozottságának vitatására irányul, és ennélfogva a jelen jogalap keretében hatástalan.

742 Ami a negyedik kifogást illeti, amely azon alapul, hogy a megtámadott határozat nem említi a felperes által a közigazgatási eljárás során javasolt referenciaköltség-számítási módszert, és e módszert nem veszi figyelembe, meg kell állapítani, hogy az a tény, hogy a Bizottság a jelen ügyben a saját referenciaköltség-számítási módszerét alkalmazta anélkül, hogy állítólag figyelembe vette volna a felperes által javasolt módszert, nem jelenti azt, hogy a Bizottság megsértette volna az indokolási kötelezettségét. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a Bizottság az említett határozat 12.6 pontjában világosan és egyértelműen, részletesen kifejtette a referenciaköltség-számítási módszerét, valamint azokat az okokat, amelyek miatt e módszer tűnt a legmegfelelőbbnek a számára. A jelen kifogást tehát el kell utasítani.

743 Ennélfogva a tizenkettedik jogalapot el kell utasítani.

### *A tizenharmadik jogalapról, amely a jogsértés időtartamát illetően „nyilvánvaló mérlegelési hibákon”, a jogalap hiányán és a megtámadott határozat indokolásának hiányán alapul*

744 A tizenharmadik jogalap keretében a felperes mind a jogsértés Bizottság által megállapított kezdő időpontját, mind befejezésének időpontját kifogásolja.

745 Ami a jogsértés kezdő időpontját illeti, a felperes a nyolcadik jogalap alátámasztása érdekében kifejtett érvekre hivatkozva azt állítja, hogy a Bizottság ezt az időpontot nem állapíthatta meg 2009. július 1-jében, mivel az MDM8200 csip csak 2010 második negyedévében érte el a nagyléptékű gyártást, az MDM6200 és az MDM8200A csip pedig csak 2011 első negyedévében ért el ilyen gyártást.

746 Ami a jogsértés befejezésének időpontját illeti, a felperes a negyedik és a tizedik jogalap alátámasztása érdekében kifejtett érvekre hivatkozva azt állítja, hogy a Bizottság ezt az időpontot nem állapíthatta meg 2011. június 30-ban.

747 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

748 Meg kell állapítani, hogy a jelen jogalap keretében a felperes csupán a negyedik, nyolcadik és tizedik jogalap alátámasztására kifejtett érvekre hivatkozik. A tárgyaláson ezzel kapcsolatban feltett kérdésre válaszolva a felperes kifejezetten megerősítette, hogy a jelen jogalap nem alapul olyan konkrét érven, amelyet nem hozott fel valamely másik jogalap alátámasztására.

749 Márpedig a negyedik, nyolcadik és tizedik jogalap alátámasztása érdekében kifejtett valamennyi érvet, amelyekre a felperes a jelen jogalap keretében hivatkozik, a Törvényszék elutasította, ami elegendő a tizenharmadik jogalap elutasításához.

### *A tizennegyedik, a bírság kiszabása és kiszámítása tekintetében a megtámadott határozat „nyilvánvalóan téves” jellegére alapított jogalapról*

750 A jelen jogalap hét részből áll. Az első rész a jogsértés szándékos vagy gondatlan jellegének hiányán alapul. A második rész az eladások értékének meghatározását érintő mérlegelési hibákon és téves jogalkalmazáson, a jogbiztonság elvének megsértésén, valamint az indokolás hiányán alapul. A harmadik rész „nyilvánvaló mérlegelési hibákon” és a jogsértés hatásai értékelésének elmulasztásával kapcsolatos téves jogalkalmazáson alapul. A negyedik rész a jogsértés súlyával kapcsolatos mérlegelési hibákon és téves jogalkalmazáson, valamint az indokolási kötelezettség megsértésén alapul. Az ötödik rész a jogsértés kiegészítő összegével kapcsolatos „nyilvánvaló

mérlegelési hibákon” és téves jogalkalmazáson, valamint az indokolási kötelezettség megsértésén alapul. A hatodik rész a 2006. évi iránymutatás szerinti enyhítő körülmények hiányával kapcsolatos mérlegelési hibákon és téves jogalkalmazáson, valamint az indokolási kötelezettségnek a szándékosság vagy gondatlanság tekintetében történő megsértésén alapul. A hetedik rész az arányosság elvének megsértésén alapul.

*Előzetes észrevételek*

751 A megtámadott határozatban a Bizottság úgy döntött, hogy bírságot szab ki a felperessel szemben, amelyet a 2006. évi iránymutatásban rögzített elvek alapján számított ki.

752 Legelőször is a Bizottság a felperes által szolgáltatott adatok alapján meghatározta az UMTS-csipek, vagyis a jogsértéssel érintett áruk felperes által az EGT-ben teljesített közvetlen és közvetett eladásai értékének összegét. Ennek keretében az érintett eladások tényleges értékére támaszkodott oly módon, hogy összeadta az UMTS-csipek felperes által a releváns időszakban, vagyis 2009 második negyedévében, 2010-ben egész évben és 2011 első negyedévében teljesített eladásainak értékét. A bírság alapösszegének megállapításához a Bizottság *[bizalmas]* súlyossági együtthatót alkalmazott, a megtámadott határozatban kifejtve azokat a tényezőket, amelyeket e százalékos arány elérése érdekében figyelembe vett.

753 Ezt követően a Bizottság a bírság alapösszegéhez hozzáadott egy, az elrettentés céljából alkalmazott kiegészítő összeget, amelyet az UMTS-csipek felperes által a releváns időszakban az EGT-ben teljesített eladásai átlagos értékének *[bizalmas]-ban*, vagyis az érintett eladások fentiek szerint meghatározott tényleges értéke felének *[bizalmas]-ában* állapított meg. A megtámadott határozat (1274)–(1278) preambulumbekezdésében kifejtette továbbá az e százalékos arány elérése érdekében figyelembe vett tényezőket.

754 Végül a Bizottság úgy ítélte meg, hogy súlyosító vagy enyhítő körülmények hiányában a bírság összegét nem kell kiigazítani.

755 E megfontolásokra tekintettel a Bizottság a felperessel szemben kiszabott bírság összegét 242 042 000 euróban állapította meg, kifejtve, hogy a felperes által a megtámadott határozat elfogadását megelőző utolsó üzleti évben elért 19 105 millió euró összegű forgalomra tekintettel ez az összeg nem éri el az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében előírt 10%-os felső határt.

756 A jelen ügyben a Törvényszék célszerűnek tartja a jelen jogalap második részének vizsgálatával kezdeni.

*A második, az eladások értékének meghatározását érintő mérlegelési hibákon és téves jogalkalmazáson, a jogbiztonság elvének megsértésén, valamint az indokolás hiányán alapuló részről*

757 A második rész alátámasztása érdekében a felperes három érvet hoz fel. Elsősorban előadja, hogy a Bizottság az UMTS-csipek EGT-n belüli közvetett eladásai értékének értékelése során eltért a 2006. évi iránymutatás 15. pontjától azáltal, hogy az utolsó adóévre vonatkozó adatok helyett a naptári évre vonatkozó adatokat használta fel.

758 Másodsorban, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság eltért a 2006. évi iránymutatás 13. és 24. pontjától azáltal, hogy az egész releváns időszakban teljesített eladásokat használta fel, nem pedig az utolsó teljes üzleti évben teljesített eladásokat, mégpedig a legcsekélyebb magyarázat nélkül.

759 Harmadsorban, a felperes azt kifogásolja, hogy nem volt lehetősége arra, hogy közölje a Bizottsággal az eladásai értékének becslése érdekében a Bizottság által alkalmazni kívánt módszerrel kapcsolatos észrevételeit.

760 A Bizottság vitatja a felperes érveit. Elsősorban azt válaszolja, hogy a felperes eladásai értékének meghatározásához a felperes által 2015-ben, vagyis *in tempore non suspecto*, egy olyan időpontban szolgáltatott adatokat kellett felhasználnia, amikor még nem volt szó a bírság kiszámításáról, nem pedig az utolsó adóévre vonatkozó, a felperes által 2019-ben szolgáltatott adatokat, amelyeket ezt követően számos hiba miatt többször is kijavítottak, és amelyeket emiatt megbízhatatlanoknak tekintett. Hozzáteszi, hogy az utolsó üzleti évben teljesített eladásokat nem tudta a naptári évenként szolgáltatott adatok alapján megbecsülni, mivel a felperes nem küldte meg számára ezen eladások negyedévenkénti bontását, ami lehetővé tette volna számára ennek elvégzését.

761 Másodsorban, a releváns időszak egészére vonatkozó eladások értékének felhasználását illetően a Bizottság a viszonválasz szakaszában kifejtette, hogy számításait nem alapíthatta a jogsértés utolsó teljes évére, mivel a felperes által szolgáltatott piacrekonstrukciós adatok a naptári évre vonatkozóan összesített adatokat tartalmaztak. E tekintetben hozzáteszi, hogy a 2019. február 5-i első információkérés óta kérte a felperest, hogy a 2009 és 2011 közötti minden teljes üzleti év, vagyis az említett időszak egésze tekintetében közölje vele az UMTS-csipek eladásainak értékét, és hogy ennélfogva a felperesnek meg kellett volna értenie, hogy nem csupán az utolsó üzleti évet, hanem ezen időszak egészét fel kívánja használni.

762 Harmadsorban, a Bizottság azt állítja, hogy a felperesnek lehetősége volt arra, hogy észrevételeket tegyen az általa alkalmazni kívánt módszerrel kapcsolatban, mivel erről 2019. június 13-án tájékoztatta, így a felperes közölhette vele az észrevételeit.

763 Ami a felperes első érvét illeti, amely azon alapul, hogy a Bizottság az utolsó adóévre vonatkozó adatok helyett a naptári évre vonatkozó adatokat használta fel, a 2006. évi iránymutatás 13. pontjából kitűnik, hogy a kiszabásra kerülő bírságok alapösszegének meghatározásához a Bizottság a jogsértés által közvetlenül vagy közvetve érintett, a vállalkozás által az EGT-n belül, az érintett földrajzi területen értékesített áruk és szolgáltatások eladásának értékét alkalmazza, és hogy a Bizottság rendszerint a vállalkozásnak a jogsértésben való részvétele utolsó teljes üzleti évében történt eladásait veszi figyelembe.

764 A 2006. évi iránymutatás 15. pontja rögzíti, hogy a Bizottság a vállalkozások esetében az eladások értékének megállapításához az adott vállalkozás rendelkezésre álló legalkalmasabb adatait fogja felhasználni, ezen iránymutatás 16. pontja pedig előírja, hogy amennyiben a vállalkozás által rendelkezésre bocsátott adatok nem teljesek vagy megbízhatatlanok, a Bizottság a kapott részleges adatállomány vagy az általa relevánsnak és megfelelőnek ítélt egyéb információk alapján határozhatja meg az eladások értékét.

765 Ebből következik, hogy a Bizottság nem köteles az utolsó adóévben teljesített eladásokat használni, mivel ez számára csak lehetőséget jelent, ugyanis a 2006. évi iránymutatás 13. pontjában a „rendszerint” kifejezés használata megerősíti, hogy lehetőségről, nem pedig kötelezettségről van

szó. Egyébiránt az érintett vállalkozás által szolgáltatott adatok megbízhatóságával kapcsolatos kétség esetén ezen iránymutatás 16. pontja lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy az érintett vállalkozás eladásai értékének meghatározásához bármely más olyan információt felhasználjon, amelyet relevánsnak és megfelelőnek ítél.

766 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a Bizottság a bírság alapösszegének kiszámításához a felperes által naptári évenként teljesített eladások adatait használta fel, nem pedig az adóévenkénti eladási adatokat, és hogy a megtámadott határozat (1246)–(1266) preambulumbekezdésében részletesen kifejtette azokat az okokat, amelyek miatt így járt el, vagyis különösen a felperes által szolgáltatott, az adóévenkénti eladásokra vonatkozó adatok megbízhatóságával kapcsolatos problémát.

767 Azt is meg kell jegyezni, hogy amikor a Bizottság 2019. június 13-án közölte a felperessel azon szándékát, hogy a felperes által naptári évenként teljesített eladásokra vonatkozó adatokat kívánja felhasználni, a felperes igenis benyújthatta volna számára a naptári évenként teljesített eladásokra vonatkozó, ezúttal negyedévenkénti bontású adatokat, ami lehetővé tette volna a Bizottság számára, hogy ezen információ alapján kiszámítsa a felperes által a 2010-es adóévben teljesített eladások értékét. A felperes ezt elmulasztotta megtenni, és ennélfogva nem kifogásolhatja jogosan, hogy a Bizottság nem használt fel olyan adatokat, amelyekkel nem rendelkezett.

768 Következésképpen a Bizottság nem sértette meg indokolási kötelezettségét, és nem követett el hibát, amikor úgy döntött, hogy a felperes által az eladásainak értékére vonatkozóan szolgáltatott, naptári évenként, nem pedig adóévenként bemutatott adatokat használja fel.

769 Ami a felperes második érvét illeti, amely arra vonatkozik, hogy a Bizottság a jogsértés teljes időtartama alatt teljesített eladásokat használta fel, nem pedig az utolsó üzleti évben teljesített eladásokat, a 2006. évi iránymutatás 24. pontjából kitűnik, hogy annak érdekében, hogy a jogsértésben részt vevő minden egyes vállalkozás részvételének időtartamát figyelembe vegyék, az eladások értékének függvényében meghatározott összeget megszorozzák a jogsértésben való részvétel éveinek számával.

770 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a Bizottság a bírság alapösszegét úgy számította ki, hogy a felperes által a releváns időszakban, vagyis 2009 második félévében, 2010-ben, valamint 2011 első félévében teljesített eladások értékét összeadta, ahelyett, hogy ezt oly módon tette volna, hogy az utolsó naptári évben teljesített eladások értékét megszorozta volna a jogsértésben való részvétel éveinek számával, azaz két évvel.

771 Márpedig az iránymutatás 13. pontjával ellentétben, amely lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy az utolsó üzleti évre vonatkozó eladások értékétől eltérő értéket alkalmazzon, ezen iránymutatás 24. pontja nem rendelkezik az eltérés lehetőségéről.

772 Igaz ugyan, hogy a 2006. évi iránymutatás 37. pontja általános jelleggel lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy eltérjen az ezen iránymutatásban előírt módszertől, ugyanakkor ilyen esetben a Bizottság köteles különösen megjelölni azokat az okokat, amelyek az említett módszertől való eltérésre késztették.

773 Az ítélkezési gyakorlatból ugyanis kitűnik egyrészt, hogy az indokolás e követelménye még erőteljesebben irányadó akkor, amikor a Bizottság úgy dönt, hogy a 2006. évi iránymutatás 37. pontjára támaszkodva eltér az ezen iránymutatásban kifejtett általános módszertől, amely iránymutatás révén a bírságok összegének meghatározását illetően korlátozta magát a mérlegelési jogkörének gyakorlásában, és másrészt, hogy az iránymutatások a követendő gyakorlatot érintő,

tájékoztató jellegű olyan magatartási szabályokat tartalmaznak, amelyektől a Bizottság egyes esetekre nézve nem térhet el anélkül, hogy olyan magyarázatot adna, amely összeegyeztethető többek között az egyenlő bánásmód elvével. Ennek az indokolásnak annál is inkább pontosnak kell lennie, mivel az említett pont arra szorítkozik, hogy homályosan utal „az egyes ügyek egyediség[ére]”, ezáltal pedig széles mérlegelési mozgásteret biztosít a Bizottságnak arra, hogy kivételesen kiigazítsa az érintett vállalkozásokkal szembeni bírságok alapösszegeit. Ilyen esetben ugyanis még inkább alapvető jelentősége van annak, hogy a Bizottság tiszteletben tartsa az uniós jogrend által a közigazgatási eljárásokban előírt biztosítékokat, köztük az indokolási kötelezettséget (lásd: 2016. december 13-i Printeos és társai kontra Bizottság ítélet, T-95/15, EU:T:2016:722, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

774 Ugyanakkor, bár a Bizottság valóban kifejti, hogy miért a 2010-es naptári évre, nem pedig az utolsó üzleti évre vonatkozó eladások értékét használta fel, nem tudja igazolni a jogsértés teljes időtartamára vonatkozó eladások értékének használatát (és nem a jogsértés utolsó évében teljesített eladások értékének használatát, a jogsértés kétéves időszakára tekintettel kettővel megszorozva), mivel annak állítására szorítkozik, hogy számításait nem alapozhatta a jogsértés utolsó teljes évére, mivel csak a naptári évre vonatkozó összesített számadatokkal rendelkezett. A Bizottság ugyanis így igenis felhasználhatta volna a jogsértés utolsó naptári évében teljesített eladások értékét, amely a rendelkezésére állt, és amelyet megbízhatónak tekintett, és ezt az értéket megszorozhatta volna a jogsértés években kifejezett időtartamával, vagyis kettővel.

775 Egyébiránt az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az indokolást főszabály szerint ugyanakkor kell közölni az érdekelttel, mint az őt hátrányosan érintő határozatot. Az indokolás hiányát nem orvosolhatja az, hogy az érdekelt az uniós bíróságok előtti eljárásban megismeri a határozat indokait (2011. szeptember 29-i Elf Aquitaine kontra Bizottság ítélet, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 149. pont; 2012. július 19-i Alliance One International és Standard Commercial Tobacco kontra Bizottság ítélet, C-628/10 P és C-14/11 P, EU:C:2012:479, 74. pont; 2016. december 13-i Printeos és társai kontra Bizottság ítélet, T-95/15, EU:T:2016:722, 46. pont). Ebből következik, hogy a Bizottság által a jelen eljárás keretében és különösen a viszonválasz szakaszában azon okokra vonatkozóan adott magyarázat, amelyek a 2006. évi iránymutatás 24. pontjától való eltérésre késztették, még ha meggyőző is lennie, semmiképpen sem orvosolhatja a megtámadott határozat indokolásának e tekintetben fennálló hiányát.

776 Ebből következik, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban indokolás nélkül eltért a 2006. évi iránymutatás által előírt módszertől, és a jelen eljárás keretében és a viszonválasz szakaszában elégtelen indokolásra támaszkodott.

777 Ami a felperes harmadik, arra vonatkozó érvét illeti, hogy nem volt lehetősége kifejteni álláspontját azzal a módszerrel kapcsolatban, amelyet a Bizottság a bírság alapösszegének meghatározása érdekében alkalmazni kívánt, nem vitatott, hogy a felperest 2019. június 13-án tájékoztatták erről a módszerről, és különösen arról, hogy a Bizottság a naptári évenként teljesített eladásokra vonatkozó adatokat kívánja felhasználni. A felperesnek ennélfogva lehetősége volt arra, hogy előadja az ezzel kapcsolatos esetleges észrevételeit.

778 Ugyanakkor a Bizottság állításával ellentétben a felperes pusztán azért, mert a Bizottság azt kérte tőle, hogy a 2009 és 2011 közötti minden teljes üzleti évre, vagyis az említett időszak egészére vonatkozóan közölje vele az UMTS-csipek eladásainak értékét, észszerűen nem számíthatott arra, hogy a Bizottság a bírság alapösszegét a teljes releváns időszak alatt teljesített eladások értéke alapján számítja ki.

779 A fentiekből következik, hogy a jelen résznek, és ennélfogva a tizennegyedik jogalapnak részben helyt kell adni. Következésképpen a megtámadott határozat 2. cikkét meg kell semmisíteni, anélkül hogy szükséges lenne megvizsgálni a jelen jogalapnak az említett rendelkezés megsemmisítésére irányuló többi részét.

***A tizenötödik, „nyilvánvaló mérlegelési hibákra”, ténybeli hibákra és téves jogalkalmazásra, valamint a megtámadott határozat indokolásának hiányára alapított jogalapról, amennyiben e határozat elismeri a Bizottság joghatóságát és a kereskedelem érintettségét***

780 A jelen jogalap két részre oszlik. Az első rész azon alapul, hogy a Bizottság nem rendelkezett joghatósággal az EUMSZ 102. cikk alkalmazására. A második rész a kifogásolt magatartás által a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatások fennállására vonatkozik.

*Az első, arra alapított részről, hogy a Bizottság nem rendelkezett joghatósággal az EUMSZ 102. cikk alkalmazására*

781 A felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban tévesen állapította meg, hogy joghatósággal rendelkezik az EUMSZ 102. cikk alkalmazására, mégpedig a következő okok miatt.

782 Elsősorban, a kifogásolt magatartást nem az EGT-ben hajtották végre, tekintettel arra, hogy az érintett csipek esetében nem került sor az EGT-ben történő, illetve az EGT-be irányuló közvetlen eladásokra.

783 Másodsorban, a kilencedik jogalap alátámasztása érdekében kifejtett okokból a kifogásolt magatartás nem volt alkalmas arra, hogy az EGT-n belül versenyellenes kiszorító hatásokat váltson ki. Még ha ez is lett volna a helyzet, e hatások semmi esetre sem lettek volna jelentősek, azonnaliak és előre láthatóak.

784 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

785 Emlékeztetni kell arra, hogy mivel az EGT területén kívül tanúsított magatartásról van szó, a Bizottság joghatósága a nemzetközi közjogra tekintettel az EUMSZ 102. cikk megsértésének megállapítására és szankcionálására a végrehajtási kritérium vagy a minősített hatásokon alapuló kritérium alapján állapítható meg (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 6-i Intel kontra Bizottság ítélet, C-413/14 P, EU:C:2017:632, 40–47. pont; lásd még ebben az értelemben és analógia útján: 2018. július 12-i Brugg Kabel és Kabelwerke Brugg kontra Bizottság ítélet, T-441/14, EU:T:2018:453, 95–97. pont).

786 E tekintetben azt is hangsúlyozni kell, hogy a végrehajtási kritérium és a minősített hatásokon alapuló kritérium alternatív, nem pedig kumulatív jellegű (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 6-i Intel kontra Bizottság ítélet, C-413/14 P, EU:C:2017:632, 62–64. pont; 2018. július 12-i Brugg Kabel és Kabelwerke Brugg kontra Bizottság ítélet, T-441/14, EU:T:2018:453, 98. pont).

787 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat 13. pontjában a Bizottság annak érdekében, hogy a nemzetközi közjogra tekintettel megállapítsa az arra vonatkozó joghatóságát, hogy megállapítsa és szankcionálja az EUMSZ 102. cikk megsértését, mind a végrehajtási

kritériumra (a megtámadott határozat (1203) preambulumbekezdése), mind pedig a minősített hatásokon alapuló kritériumra (a megtámadott határozat (1204)–(1210) preambulumbekezdése) támaszkodott.

788 Ami a végrehajtási kritériumot illeti, a megtámadott határozat (1203) preambulumbekezdésében a Bizottság kifejtette, hogy az teljesül, mivel a felperes tudta vagy tudnia kellett, hogy a Huawei és a ZTE által összeszerelt, az egyik baseband-chipjét tartalmazó készülékeket az EGT-ben is forgalmazzák, amit több, a kifogásolt tényekkel egyidejű bizonyíték, közelebbről egy, a felperes által a közigazgatási eljárás során adott válasz, valamint a felperes több belső dokumentuma is tanúsít.

789 Márpedig a felperes egyáltalán nem vitatja azt a tényt, hogy a Huawei és a ZTE, amelyek részére felfaló árakon értékesített csipeket, azokat az EGT-ben forgalmazott készülékekbe építették be, sem pedig azt, hogy ezt tudta vagy tudnia kellett volna, ami az oka volt annak, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban úgy ítélte meg, hogy a végrehajtási kritérium teljesült.

790 Ezenkívül a felperes nem hivatkozhat eredményesen az EGT-n belüli közvetlen eladások hiányára, mivel e körülményre a Bizottság a megtámadott határozatban nem hivatkozik annak alátámasztása érdekében, hogy a végrehajtási kritérium teljesül.

791 Következésképpen a Bizottság nem követett el hibát, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a jelen ügyben teljesül a végrehajtási kritérium.

792 Egyébiránt a végrehajtási kritériumnak és a minősített hatásokon alapuló kritériumnak a fenti 786. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnő alternatív jellegére tekintettel, mivel a felperesnek nem sikerült megcáfolnia a Bizottság azon következtetését, amely szerint a végrehajtási kritérium teljesül, nem szükséges megvizsgálni, hogy a Bizottság helyesen állapította-e meg, hogy a másik kritérium, vagyis a minősített hatásokra vonatkozó kritérium is teljesült, mivel a végrehajtási kritérium önmagában lehetővé teszi a Bizottság EUMSZ 102. cikk alkalmazásával kapcsolatos joghatóságának megalapozását.

793 A fentiekből következik, hogy a tizenötödik jogalap első részét el kell utasítani.

*A második, a kifogásolt magatartás által a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatások fennállására vonatkozó részről*

794 A felperes a kilencedik jogalap alátámasztására kifejtett érveire hivatkozva azt állítja, hogy a Bizottság tévesen állapította meg a megtámadott határozat (1216) preambulumbekezdésében, hogy a kifogásolt magatartás érzékelhető hatást gyakorolt a tagállamok közötti kereskedelemre.

795 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

796 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint annak értékelése érdekében, hogy az erőfölénnyel való visszaélés hatással lehet-e a tagállamok közötti kereskedelemre, figyelembe kell venni az az által a belső piacon a hatékony verseny szerkezetére gyakorolt következményeket (1988. május 4-i Bodson ítélet, 30/87, EU:C:1988:225, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

797 E körülmények között azok a magatartások, amelyek célja a belső piacon letelepedett fő versenytárs piacról való kiszorítása, jellegüknél fogva hatással lehetnek a belső piacon a verseny szerkezetére, tehát hatással lehetnek a tagállamok közötti kereskedelemre az EUMSZ 102. cikk értelmében (1996. október 8-i Compagnie maritime belge transports és társai kontra Bizottság ítélet, T-24/93–T-26/93 és T-28/93, EU:T:1996:139, 203. pont).

798 Ezenkívül az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a valamely közbenső termékre vonatkozó versenyellenes magatartás még akkor is hatással lehet a belső piacon a kereskedelemre, ha maga e közbenső termék nem képezi a tagállamok közötti kereskedelem tárgyát, amennyiben az ilyen termék az Unióban máshol forgalmazott másik termék alapanyagát képezi (lásd ebben az értelemben: 1985. január 30-i Clair ítélet, 123/83, EU:C:1985:33, 29. pont).

799 A jelen ügyben a tizedik jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy a Bizottság a jogilag megkövetelt módon bizonyította, hogy a kifogásolt magatartás célja az volt, hogy kizárja az Icerát, a felperes fő versenytársát, amely a tényállás idején az Unióban volt letelepedett, amit a beavatkozó fél a tárgyaláson kifejezetten megerősített. Ezenkívül e magatartás az UMTS-csipekre, vagyis a többek között az Unióban forgalmazott mobil széles sávú készülékekhez szánt közbenső termékekre vonatkozott, amit a felperes érvényesen nem vitat.

800 Következésképpen a Bizottság nem sértette meg az indokolási kötelezettségét, és nem követett el hibát, amikor a megtámadott határozatban megállapította, hogy a kifogásolt magatartás hatással lehetett a tagállamok közötti kereskedelemre. A tizenötödik jogalap második részét tehát el kell utasítani.

801 A fentiek összességéből következik, hogy a tizenötödik jogalapot el kell utasítani.

### *A bírság törlése vagy összegének csökkentése iránti kérelemről*

802 A korlátlan felülvizsgálati jogkör a szankció jogszerűségének egyszerű vizsgálatán túl – amely csupán a megsemmisítés iránti kereset elutasítását vagy a megtámadott jogi aktus megsemmisítését teszi lehetővé – feljogosítja a Törvényszéket arra, hogy megsemmisítés nélkül is megváltoztassa a megtámadott jogi aktust a tényállás valamennyi körülményét figyelembe véve, többek között annak érdekében, hogy módosítsa a bírság összegét, akár annak csökkentése, akár annak növelése érdekében (lásd ebben az értelemben: 2007. február 8-i Groupe Danone kontra Bizottság ítélet, C-3/06 P, EU:C:2007:88, 61. és 62. pont; 2009. szeptember 3-i Prym és Prym Consumer kontra Bizottság ítélet, C-534/07 P, EU:C:2009:505, 86. pont).

803 Korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva a Törvényszéknek az ügy összes körülményét figyelembe véve kell meghatároznia a bírság összegét. Az 1/2003 rendelet 23. cikkének (3) bekezdése alapján e feladat a jogsértés súlyának és időtartamának figyelembevételét feltételezi, többek között az arányosság és a szankciók egyéniesítése elvének tiszteletben tartása mellett (lásd: 2016. január 21-i Galp Energía España és társai kontra Bizottság ítélet, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 90. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

804 Indokolási kötelezettsége keretében a Törvényszék feladata továbbá, hogy részletesen bemutassa azokat a tényezőket, amelyeket a bírság összegének megállapításakor figyelembe vesz (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 14-i Trafilerie Meridionali kontra Bizottság ítélet, C-519/15 P, EU:C:2016:682, 52. pont).

805 A jelen ügyben a bírság összegének meghatározása érdekében, amely bírság a felperest amiatt hivatott szankcionálni, hogy fő versenytársának kiszorítása céljából két éven keresztül szelektív felfaló piaci árakat alkalmazott, a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a tizennegyedik jogalap második része általa végzett vizsgálatának figyelembevétele érdekében a következőképpen kell eljárni.

*Előzetes észrevétel*

806 Noha a Törvényszéket nem köti a Bizottság bírságkiszabási iránymutatása (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 14-i Trafilerie Meridionali kontra Bizottság ítélet, C-519/15 P, EU:C:2016:682, 52–55. pont), a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a jelen ügyben a 2006. évi iránymutatásban előírt módszert kell alkalmazni, amelyet a felperes nem vitat.

*A bírság alapösszegének megállapítása*

807 Tekintettel arra, hogy a 2006. évi iránymutatás 13. pontja nem ír elő az utolsó üzleti évben teljesített eladások értékének felhasználására vonatkozó kötelezettséget, amint az a fenti 763–765. pontból kitűnik, a jelen ügyben az UMTS-csipeknek a felperes által az EGT-ben a jogsértés utolsó naptári évében, vagyis a 2010-es naptári évben teljesített eladásainak értékét kell figyelembe venni. Ezt a döntést ugyanis az indokolja, hogy a jelen ügyben a felperes által benyújtott, üzleti évenkénti adatok a megtámadott határozat (1246)–(1266) preambulumbekezdésében kifejtett okok miatt nem megbízhatóak.

808 E tekintetben a megtámadott határozatnak a felek által nem vitatott 75. táblázatából kitűnik, hogy a 2010-es naptári évben az UMTS-csipek felperes által az EGT-ben teljesített eladásainak értéke *[bizalmas]-t* tett ki.

*A jogsértés súlya*

809 Ami az eladások értékének figyelembe veendő arányát illeti, a jelen ügy valamennyi releváns körülményét figyelembe kell venni, így különösen az UMTS-csipek világpiacának gazdasági jelentőségét, a felperes által elkövetett jogsértés jellegét, azt a tényt, hogy a kifogásolt magatartás az egyetlen olyan versenytársat célozta meg, amely e piac élvonalbeli szegmensében kihívást jelenthetett a felperes számára, azt a tényt, hogy e magatartás más potenciális belépőket is elrettenthetett, valamint a jogsértés földrajzi kiterjedését, amely világszintű volt, és az EGT egészét magában foglalta.

810 Ennélfogva 11%-os súlyossági együtthatót kell alkalmazni, ami *[bizalmas]* összeget eredményez.

*A jogsértés éveinek száma*

811 A 2006. évi iránymutatás 24. pontjából kitűnik, hogy annak érdekében, hogy a jogsértésben részt vevő minden egyes vállalkozás részvételének időtartamát figyelembe vegyék, az eladások értékének függvényében meghatározott összeget megszorozzák a jogsértésben való részvétel éveinek számával.

812 A jelen ügyben, mivel a jogsértés két évig tartott (a megtámadott határozat (1295) preambulumbekezdése), az eladások értékének függvényében meghatározott összeget kettővel kell megszorozni, ami *[bizalmas]* összeget eredményez.

*Kiegészítő összeg*

813 A 2006. évi iránymutatás 25. pontjából kitűnik, hogy annak érdekében, hogy az azonos méretű és azonos erőforrásokkal rendelkező vállalkozásokat elrettentsék attól, hogy a jelen ügyben szankcionálthoz hasonló versenyellenes magatartást folytassanak, a bírság alapösszegébe beépíthető egy, az eladások értékének 15 és 25%-a közötti összeg.

814 A jelen ügyben a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az elrettentési cél a 2006. évi iránymutatás 25. pontjában foglalt, tisztán indikatív jellegű mértéknél alacsonyabb mérték alkalmazásával is biztosítható.

815 Ezen okokból a bírság alapösszegébe az UMTS-csipek felperes által az EGT-ben a 2010-es naptári évben teljesített eladásai – a megtámadott határozatnak a felek által nem vitatott 75. táblázatából kitűnő – értéke 11%-ának megfelelő összeget kell beépíteni, ami *[bizalmas]* összeget eredményez.

*Enyhítő vagy súlyosító körülmények*

816 A jelen ügyben a felperes által általánosságban hivatkozott elemek egyike sem eredményezheti a bírság összegének csökkentését az említett iránymutatás 29. pontja alapján, és a releváns körülmények összességére tekintettel a bírság alapösszegének kiigazítása sem megfelelő.

817 A Törvényszék egyébiránt úgy ítéli meg, amint azt a Bizottság is tette a megtámadott határozatban, hogy a jelen ügyben nem indokolt a bírság összegének súlyosító körülmények miatt történő növelése.

818 Ebből következik, hogy a bírság összegét enyhítő vagy súlyosító körülmények miatt nem kell kiigazítani.

*A bírság összegére vonatkozó következtetés*

819 A fentiekből következik, hogy a Törvényszék a felperessel szemben kiszabott bírság összegét 238 732 659,33 euróban állapítja meg.

## A költségekről

820 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Egyebekben az említett szabályzat 134. cikkének (3) bekezdése értelmében részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit. Azonban, ha az ügy körülményei alapján indokoltnak látszik, a Törvényszék határozhat úgy, hogy a fél saját költségein felül viseli a másik fél költségeinek egy részét is.

821 A jelen ügyben mind a felperes, mind a Bizottság részben pervesztes lett.

822 E körülmények között a felperest kötelezni kell a saját költségei kilenctizedének, valamint a Bizottság költségei kilenctizedének és a beavatkozó fél összes költségének viselésére. A Bizottság viseli saját költségeinek egytizedét és a felperes költségeinek egytizedét.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített első tanács)

a következőképpen határozott:

**1) A Törvényszék az EUMSZ 102. cikk és az EGT-Megállapodás 54. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.39711 – Qualcomm [kiszorító árazás] ügy) 2019. július 18-án hozott C(2019) 5361 final bizottsági határozat 2. cikkét megsemmisíti.**

**2) A Törvényszék az említett határozat 1. cikkében megállapított jogsértés miatt a Qualcomm Inc.-vel szemben e határozat 2. cikkében kiszabott bírság összegét 238 732 659,33 euróban állapítja meg.**

**3) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**

**4) A Qualcomm viseli saját költségeinek kilenctizedét, valamint az Európai Bizottság költségeinek kilenctizedét és az Nvidia Corp. részéről felmerült összes költséget.**

**5) A Bizottság viseli saját költségeinek egytizedét, valamint a Qualcomm költségeinek egytizedét.**

Spielmann Mastroianni Gâlea

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. szeptember 18-i nyilvános ülésen.

V. Di Bucci
hivatalvezető

D. Spielmann
elnök

# Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei . . . 2

Az ügy háttere . . . 2

A közigazgatási eljárás . . . 4

A megtámadott határozat tartalma . . . 6

Érintett termékek . . . 6

Érintett piac . . . 7

Erőfölény . . . 7

Erőfölénnyel való visszaélés . . . 8

– Az igazolás hiánya . . . 8

– Egységes és folyamatos jogsértés . . . 9

– A Bizottság hatásköre . . . 9

– Szankció . . . 9

Az eljárás és a felek kérelmei . . . 9

Az eljárás . . . 9

A felek kérelmei . . . 12

A jogkérdésről . . . 13

Az első, eljárási szabálytalanságokra alapított jogalapról . . . 15

Az első, a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére alapított részről . . . 15

– Előzetes észrevételek . . . 15

– Az első, a vizsgálat túlzott időtartamára alapított kifogásról . . . 15

– A második, az ügy iratainak nem kellően teljes és pontos jellegére alapított kifogásról 18

– A részrehajló vizsgálatra alapított harmadik kifogásról . . . 20

A második, a védelemhez való jognak és a fegyveregyenlőség elvének a megsértésére alapított részről . . . 23

– Előzetes észrevételek . . . 24

– Az első, az iratokba való elégtelen betekintésre alapított kifogásról . . . . . 24

– A második, az átadott iratok elégtelen tartalmára alapított kifogásról . . . . . 25

A második, az érintett piac meghatározását és a felperes releváns időszakban fennálló erőfölényét illetően elkövetett „nyilvánvaló mérlegelési hibákra”, ténybeli hibákra és téves jogalkalmazásra, valamint az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról . . . . . 29

Az első, a megtámadott határozatnak az érintett piac meghatározásával kapcsolatos hiányosságaira vonatkozó részről . . . . . 29

– Előzetes észrevételek . . . . . 30

– Az első, nyilvánvaló mérlegelési hibákra és téves jogalkalmazásra alapított kifogásról, amennyiben a Bizottság kevéssé egyértelmű kérdésekre adott homályos válaszok kiválasztott körére támaszkodott . . . . . 30

– A második, nyilvánvaló mérlegelési hibákra és téves jogalkalmazásra alapított kifogásról, amennyiben a Bizottság nem vizsgálta meg helyettesítési lánc fennállását . 33

– A harmadik, nyilvánvaló mérlegelési hibákra és téves jogalkalmazásra alapított kifogásról, amennyiben a Bizottság megállapította, hogy nem kell alkalmaznia az SSNIP-tesztet . . . . . 33

A második, a kötött kínálat által a szabad piacon közvetlenül gyakorolt versenykényszerre vonatkozó részről . . . . . 35

A harmadik, a kötött kínálat által a szabad piacon közvetetten gyakorolt versenykényszerre vonatkozó részről . . . . . 39

A negyedik, a felperesnek a releváns időszakban fennálló erőfölényére vonatkozó részről . . . 42

Az ötödik, az UMTS-csipek piaca élvonalbeli szegmensének meghatározására vonatkozó részről, amely szegmensre a Bizottság az elemzését alapította . . . . . 45

Az ötödik, a „ténylegesen fizetett” árak rekonstruálását illetően elkövetett „nyilvánvaló mérlegelési hibákra” és az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról . . . . . 45

Az első, a megtámadott határozatban elvégzett „ár-újramegállapítás” szükségtelen jellegére alapított részről . . . . . 46

A második, a megtámadott határozatban az elvégzett „újramegállapítást” illetően elkövetett hibákon alapuló részről . . . . . 49

A hatodik, a „nem ismétlődő jellegű műszaki tervezési kiadások téves hozzárendelésére” alapított jogalapról . . . . . 52

Az első, a ZTE-nek nyújtott NRE-kifizetésre vonatkozó részről . . . . . 53

A második, a Huaweinek nyújtott NRE-kifizetésre vonatkozó részről . . . . . 58

A hetedik, a „referenciaköltségekre vonatkozó megfelelő viszonyítási érték hiányára” alapított jogalapról . . . . . 60

Előzetes észrevételek . . . . . 60

Az első, a jogbiztonság elvének és az in dubio pro reo elvének megsértésére alapított részről. 61

A második, arra alapított részről, hogy az LRAIC kritérium nem a megfelelő referenciaköltség . . . . . 63

A harmadik, arra alapított részről, hogy a Bizottság által kiszámított LRAIC nem felel meg a „valódi” LRAIC-nak . . . . . 67

A kilencedik jogalapról, amely az azon megállapítást érintő „nyilvánvaló mérlegelési hibákon” és téves jogalkalmazáson alapul, amely szerint a felperes által alkalmazott árak kiszorították az Icerát és kárt okoztak a fogyasztóknak . . . . . 77

Az első, az úgynevezett „hasonlóan hatékony” versenytárs Bizottság általi elemzésének hiányára alapított részről . . . . . 77

A többi, lényegében a kifogásolt magatartás hatásainak hiányára alapított részről . . . . . 79

A tizedik jogalapról, amely „nyilvánvaló mérlegelési hibákon”, ténybeli hibákon és téves jogalkalmazáson, az indokolás hiányán, valamint a meghallgatáshoz való jognak és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén alapul, amennyiben a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes árképzési gyakorlata az Icera kiszorítására irányuló terv végrehajtását jelentette . 80

A tizenegyedik jogalapról, amely a felperes által előterjesztett objektív igazolás Bizottság általi elutasításával kapcsolatos „nyilvánvaló mérlegelési hibákon”, ténybeli hibákon és téves jogalkalmazáson, valamint az indokolási kötelezettség megsértésén alapul . . . . . 88

A harmadik, „a helyes jogi mérce alkalmazásának elmulasztásából eredő téves jogalkalmazásra” alapított jogalapról . . . . . 92

Az első, a prioritásokról szóló közleményben meghatározott „helyes jogi mérce” alkalmazásának elmulasztására alapított részről . . . . . 92

A második, a kiszorító árakra és általánosabban az árképzési gyakorlatokra vonatkozó ítélkezési gyakorlat téves alkalmazásán alapuló részről . . . . . 95

A harmadik, a jogbiztonság és a kiszámíthatóság elvének megsértésén alapuló részről . . . . . 95

A negyedik, „a »felfaló árazással kapcsolatos elmélet« logikátlan és bizonyítékokkal alá nem támasztott jellegére” alapított jogalapról . . . . . 96

Előzetes észrevételek . . . . . 96

Az első, arra alapított részről, hogy a Bizottság „felfaló árazással kapcsolatos elmélete”, amely „célzott és szelektív”, nem kapcsolódik a piac meghatározásához, és azt úgy alakították ki, hogy egy előre meghatározott következtetéshez vezessen . . . . . 97

A második, a Bizottság „felfaló árazással kapcsolatos elméletének” önmagában inkoherens és nem kellően indokolt jellegére alapított részről . . . . . 98

A harmadik, arra alapított részről, hogy a Bizottság nem bizonyította a felperes magatartásának észszerűtlen jellegét és a felfaló árazásra vonatkozó stratégiáját . . . . . 99

A negyedik, a felperes árainak az Icera árainál magasabb voltára alapított részről . . . . . 100

Az ötödik, arra alapított részről, hogy a Bizottság kulcsfontosságú mentő bizonyítékokat nem vett figyelembe . . . . . 101

A hatodik, a pénzügyi felfaló magatartás bizonyításának hiányára alapított részről . . . . . 101

A hetedik, a „felfaló árazással kapcsolatos elmélet” újszerű, téves és megalapozatlan jellegére alapított részről . . . . . 102

A nyolcadik, 2010 harmadik negyedéve és 2011 második negyedéve közötti közvetlen felfaló árazással kapcsolatos „nyilvánvaló mérlegelési hibákra” alapított részről . . . . . 103

A kilencedik, arra alapított részről, hogy a Bizottság az MDM8200 csipet illetően figyelmen kívül hagyta a kereskedelmi realitást . . . . . 103

A tizedik, a „felfaló árazással kapcsolatos elmélet” logikátlan és az alapvető gazdasági szabályokkal ellentétes jellegére alapított részről . . . . . 103

A tizenegyedik, arra alapított részről, hogy a Bizottság nem bizonyította a releváns időszakban elszenvedett veszteségek megtérülését, valamint nem jelölte meg azt az időpontot, amikor a felfaló árazás állítólag véget ért . . . . . 104

A tizenkettedik részről, amely azon alapul, hogy a Bizottság nem alkalmazta a „hasonlóan hatékony” versenytárs kritériumát, valamint azon, hogy az Icera releváns időszak alatti jó teljesítménye cáfolja a „felfaló árazással kapcsolatos elméletet” . . . . . 105

A tizenharmadik, arra alapított részről, hogy a Bizottság tévesen a valódi versenyt büntette . 105

A nyolcadik, „az elvégzett ár-költség elemzés nyilvánvalóan téves jellegére” alapított jogalapról . 106

Előzetes észrevételek . . . . . 106

Az első, az ár-költség elemzés kezdeti időszakára vonatkozó részről . . . . . 107

A többi, az ár-költség elemzés legalapvetőbb, a megtámadott határozatban ki nem javított hibáira vonatkozó részről . . . . . 107

A tizenkettedik, a megtámadott határozat indokolásának elégtelenségére alapított jogalapról . . . 108

A tizenharmadik jogalapról, amely a jogsértés időtartamát illetően „nyilvánvaló mérlegelési hibákon”, a jogalap hiányán és a megtámadott határozat indokolásának hiányán alapul . . . . . 110

A tizennegyedik, a bírság kiszabása és kiszámítása tekintetében a megtámadott határozat „nyilvánvalóan téves” jellegére alapított jogalapról . . . . . 110

Előzetes észrevételek . . . . . 111

A második, az eladások értékének meghatározását érintő mérlegelési hibákon és téves jogalkalmazáson, a jogbiztonság elvének megsértésén, valamint az indokolás hiányán alapuló részről . . . . . 111

A tizenötödik, „nyilvánvaló mérlegelési hibákra”, ténybeli hibákra és téves jogalkalmazásra, valamint a megtámadott határozat indokolásának hiányára alapított jogalapról, amennyiben e határozat elismeri a Bizottság joghatóságát és a kereskedelem érintettségét . . . . . 115

Az első, arra alapított részről, hogy a Bizottság nem rendelkezett joghatósággal az EUMSZ 102. cikk alkalmazására . . . . . 115

A második, a kifogásolt magatartás által a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatások fennállására vonatkozó részről . . . . . 116

A bírság törlése vagy összegének csökkentése iránti kérelemről . . . . . 117

Előzetes észrevétel . . . . . 118

A bírság alapösszegének megállapítása . . . . . 118

A jogsértés súlya . . . . . 118

A jogsértés éveinek száma . . . . . 118

Kiegészítő összeg . . . . . 119

Enyhítő vagy súlyosító körülmények . . . . . 119

A bírság összegére vonatkozó következtetés . . . . . 119

A költségekről . . . . . 119